Când formidabilul cavaler Hugh cel Neînduplecat năvălește ca o furtună în cetatea Lingwood, toată lumea împietrește de spaimă – cu excepția lui Lady Alice. Posesoarea unei limbi ascuțite și a unei firi impetuoase, frumoasa cu părul de foc nu-l privește pe Sir Hugh ca pe un pericol, ci ca pe întruparea visurilor ei. Știe că a venit în căutarea misteriosului cristal verde care i-ar dovedi dreptul de stăpân al domeniului și că va fi nemulțumit să afle că acesta nu se mai află în posesia ei. Tânăra îi face însă o propunere: în schimbul unei dote care i-ar elibera pe ea și pe fratele ei de sub tutela unui unchi lipsit de scrupule, îi va dezvălui tot ce trebuie să știe pentru a putea recupera împreună neprețuita piatră. Primindu-i oferta, Hugh îi impune la rândul lui o condiție: Lady Alice trebuie să accepte o logodnă temporară. Înțelegerea o va duce în adâncurile fortăreței lui Hugh și într-o bătălie care le pune în pericol viețile... și unica șansă la iubire.

Amanda Quick are în palmares numeroase premii literare, cărțile sale vânzându-se până în prezent în peste 35 de milioane de exemplare!

Lira

AMANDA QUICK

Legământul iubirii

Lira

AMANDA QUICK

35 de milioane de exemplare vândute

Legământul iubirii

capitolul 1

Era de parcă întregul domeniu odată familiar s-ar fi aflat sub imperiul unei vrăji, care îl făcea să arate straniu. „N-ar fi trebuit să fiu luată prin surprindere", se gândi Alice.

Hugh cel Neînduplecat avea reputația de a fi mult mai înfricoșător decât un magician. Până la urmă, el era posesorul unei sabii pe care se spunea că ar fi fost inscripționate cuvintele „Aducătorul de Furtuni".

Alice privi drept înspre trăsăturile adumbrite ale lui Hugh și își dădu seama de trei lucruri. În primul rând, cele mai periculoase furtuni erau cele care vu-jau înăuntrul acestui om, nu cele atribuite sabiei sale. În al doilea rând, vânturile aspre care urlau înlăuntrul lui erau ținute în frâu prin forța unei voințe de nezdruncinat și a unei hotărâri de oțel.

Al treilea lucru pe care îl află dintr-o singură privire era că Hugh știa să-și folosească legendara reputație în propriul avantaj. Musafir în aparență, domina de fapt întreaga sală și pe toți invitații.

– Dumneavoastră sunteți Lady Alice? vorbi el din adâncul umbrelor apăsătoare. Vocea îi suna de parcă venea dintr-un hău aflat în străfundurile unei peșteri obscure.

Zvonurile care îi precedaseră apariția nu fuseseră exagerate. Cavalerul era îmbrăcat în întregime în negru – fără ornamente și fără broderii, un veșmânt la fel de sumbru ca personalitatea lui.

Tunica lui, curelele sabiei, cizmele – toate erau de culoarea unui miez de noapte fără stele.

– Eu sunt Alice, milord. Se aplecă pentru a face o reverență foarte elaborată, pornind de la presupunerea că bunele maniere nu stricaseră vreodată cauzei

cuiva. Ridicându-și capul, observă că Hugh o privea cu fascinație. Ați trimis după mine?

– Da, doamnă, am trimis. Vă rog, veniți mai aproape ca să putem vorbi. Nu fusese o invitație. Din câte înțeleg, vă aflați în posesia a ceva ce-mi aparține, spuse el.

Acesta era momentul pe care îl așteptase Alice. Se ridică încet din plecăciunea grațioasă. Porni printre lungile rânduri de mese, încercând să rememoreze tot ceea ce aflase despre Hugh în ultimele trei zile. Informațiile pe care le deținea erau în cel mai bun caz limitate și se bazau în primul rând pe bârfe și pe legende. Nu cunoștea destul cât să fie satisfăcută. Își dorea să fi știut mai multe, întrucât de asta depindea felul în care avea să se poarte cu acest om misterios în următoarele minute.

Dar timpul se scursese pentru ea. Trebuia să se descurce cu frânturile de informații pe care reușise să le strângă din zvonurile șușotite prin sat și la curtea unchiului său.

Foșnetul fustelor ei pe podea și pocnetul focului erau singurele sunete din încăperea imensă. O atmosferă de teroare și de entuziasm plutea deasupra întregii scene. Alice privi scurt înspre unchiul ei, Sir Ralf, care era așezat lângă periculosul oaspete. Capul său chel lucea din cauza transpirației. Trupul durduliu, înveșmântat într-o tunică de culoarea dovleacului care avea nefericitul efect de a-i evidenția corpul de forma aceleiași legume, se pierdea aproape complet în umbra care părea să se întindă dinspre Hugh. Mâna lui dolofană, înzorzonată cu inele, era strânsă în jurul unui urcior cu bere din care însă nu lua nici o înghițitură.

Alice știa că, în ciuda felului său gălăgios, fanfaron de a fi, în acea seară Ralf era îngrijorat aproape până la limita fricii. Verii ei solizi, Gervase și William, erau la fel de neliniștiți. Stăteau țepeni la una din mesele mai joase, cu ochii pe tânăra femeie. Le putea simți disperarea și înțelegea ce o provocase.

În fața lor erau așezați oamenii lui Hugh, bărbați cu trăsături aspre, greu încercați în lupte. Mânerele săbiilor lor străluceau în lumina focului.

Cădea în sarcina lui Alice să-l împace pe tenebrosul oaspete. De ea depindea dacă avea să curgă sau nu sânge în acea seară.

Toți cunoșteau motivul pentru care venise Hugh cel Neînduplecat la Lingwood, însă doar proprietarii știau că ceea ce căuta el nu se afla acolo. Modul în care ar fi putut să reacționeze la aflarea acestei vești neplăcute făcea ca genunchii tuturor să tremure.

Se hotărâse ca Alice să fie cea care să-i explice situația. În ultimele trei zile, de când sumbrul cavaler își anunțase sosirea, Ralf se plânsese tuturor cu voce tare că iminentul dezastru era din vina ei.

Ralf insistase ca Alice să-l convingă pe Hugh că nu trebuia să se răzbune pe moșie și pe locuitorii acesteia. Fata știa că unchiul ei era furios pe ea. Știa, de asemenea, că acesta era înspăimântat.

Avea motive temeinice să fie.

Feuda Lingwood avea un contingent de apărători compus dintr-o mână de cavaleri și de ostași, dar aceștia erau țărani în suflet, nicidecum războinici. Le lipseau experiența și antrenamentul adecvat. Nu era nici un secret că domeniul nu avea cum să reziste unui asalt din partea legendarului Hugh cel Neînduplecat. Împreună cu oamenii săi l-ar fi putut face una cu pământul într-o clipită.

Nimănui nu i se păruse ciudat că Ralf se aștepta ca nepoata sa să-și asume responsabilitatea liniștirii lui Hugh. Ba chiar celor mai mulți li s-ar fi părut nefiresc dacă nu ar fi procedat așa. Toți de pe moșie știau că Alice nu putea fi intimidată cu ușurință, nici măcar de către o legendă.

La douăzeci și trei de ani era o femeie care gândea pentru sine și care arareori ezita în a le demonstra acest lucru altora. Era conștientă că unchiul ei nu-i aprecia caracterul. Știa bine că o numea scorpie pe la spate, deși nu atunci când avea nevoie de poțiunile ei ca să-și aline durerea de la încheieturi.

Alice se considera tenace, dar nu era nesocotită. Era conștientă de pericolele momentului, dar știa și că o șansă unică se ivise odată cu Hugh în acea seară.

Trebuia s-o exploateze, altfel ea și fratele ei ar fi rămas captivi pe vecie în conacul Lingwood.

Se opri în fața mesei principale și îl privi pe omul îngândurat căruia îi oferiseră cel mai bun scaun de stejar din câte aveau. Se spunea despre Hugh cel Neînduplecat că nu era prea atrăgător atunci când îl priveai la lumină, dar în acea seară combinația de flăcări și umbre îi făcuse trăsăturile la fel de respingătoare ca cele ale însuși diavolului.

Părul său mai întunecat decât calcedonia neagră era pieptănat pe spate pornind de la un punct de deasupra frunții. Ochii săi, o nuanță stranie de chihlimbar auriu, erau strălucitori și de o inteligență fără scrupule. Era ușor de observat cum își căpătase apelativul. Alice își dădu seama pe dată că acest om ar fi făcut orice pentru a obține ceea ce dorea.

O trecu un fior, dar nu ezită în hotărârea ei.

- Am fost dezamăgit că ați hotărât să nu ne onorați cu prezența la masă, Lady Alice, spuse bărbatul. Mi s-a spus că ați supravegheat pregătirea ei.

- Așa este, milord. Îi oferi zâmbetul ei cel mai cuceritor. Unul dintre puținele lucruri pe care reușise să le descopere despre Hugh era că acesta aprecia mâncărurile prăjite bine, condimentate zdravăn. Era încrezătoare că mâncarea fusese ireproșabilă. V-a plăcut, sper?

- O întrebare interesantă. Hugh reflectă câteva momente la răspuns de parcă era vorba despre o problemă de filosofie sau de logică. Nu găsesc vreun cusur aromei sau varietății felurilor. Mi-am umplut burta, trebuie să recunosc.

Zâmbetul lui Alice se topi. Cuvintele lui calculate și lipsa evidentă de apreciere o enervară. Petrecuse ore întregi în bucătărie supraveghind pregătirile pentru banchet.

- Mă bucur să aud că nu ați găsit cusururi evidente mâncărurilor, milord, zise ea. Cu colțul ochiului, își văzu unchiul înfiorându-se la auzul tonului ei înțepat.

- Nu, nu a fost nimic în neregulă cu masa, ceda Hugh. Dar te gândești mereu la posibilitatea otrăvirii

atunci când persoana responsabilă cu pregătirile alege să nu guste din mâncare.

- Otravă! Alice era scandalizată. Numai gândul la asta adaugă piper unei mese, nu-i așa?

Ralf tresări de parcă Hugh și-ar fi scos sabia din teacă. O răsuflare colectivă de teroare veni dinspre servitorii aflați în apropiere. Ostașii se foiră neliniștiți pe bănci. Unii cavaleri își puseră mâinile pe mânerele săbiilor. Gervase și William arătau de parcă erau pe punctul de a vomita.

- Nu, milord, bolborosi Ralf. Vă asigur, nu aveți nici un motiv să o bănuiți pe nepoata mea că v-ar fi otrăvit. Vă jur, pe onoarea mea, că nu ar face așa ceva.

- Cum mă aflu încă aici, fără să fi avut de suferit în urma mesei servite, sunt înclinat să vă dau dreptate, spuse Hugh. Dar nu mă puteți învinovăți pentru aceste precauții în circumstanțele de față.

- Și cam la ce circumstanțe vă referiți, milord? se interesă Alice.

Văzu cum Ralf își mijea ochii a disperare pe măsură ce tonul ei trecea de la înțepat la obraznic. Nu era totuși vina ei că această conversație începea altfel decât și-ar fi dorit cu toții. Hugh cel Neînduplecat fusese cel care introdusese elementul de vrăjmășie în dialog, nu ea. Otravă! De parcă i-ar fi putut trece prin minte așa ceva!

S-ar fi gândit să folosească una dintre rețetele nocive ale mamei sale doar în ultimă instanță și numai dacă sursele ei ar fi informat-o că Hugh era un necioplit prost și crud. Și nici măcar atunci, se gândi ea, din ce în ce mai iritată, nu ar fi încercat să-l ucidă.

Ar fi folosit doar o fiertură inofensivă care i-ar fi făcut pe el și pe oamenii săi prea somnoroși sau prea îngrețoșați încât să mai fie capabili de a-i ucide cu sânge rece pe ocupanții cetății.

Hugh o studie îndelung. Apoi, de parcă i-ar fi citit gândurile, gura lui fermă se curbă ușor la un colț. Zâmbetul nu denota nici o urmă de căldură, doar un amuzament glacial.

- Mă condamnați pentru că sunt precaut, doamnă? Am aflat de curând că studiați texte străvechi. Este bine

cunoscut că anticii erau foarte pricepuţi la otrăvuri. Pe lângă asta, aud că mama dumneavoastră era o expertă în ierburi ciudate.

– Cum îndrăzniţi, milord? Alice era furioasă acum. Toate planurile de a se purta atent cu acest om zburaseră pe geam. Sunt o persoană învăţată, nu o asasină. Studiez filosofia naturii, nu magia neagră. Mama mea a fost, într-adevăr, o expertă în ierburi şi o mare vindecătoare, dar nu şi-ar fi folosit vreodată aptitudinile pentru a face rău cuiva.

– Sunt, desigur, uşurat să aud asta.

– Nici eu nu sunt interesată să ucid oameni, continuă Alice fără să stea pe gânduri. Nici măcar pe musafirii obraznici, lipsiţi de recunoştinţă ca dumneavoastră, milord.

Cana cu bere a lui Ralf aproape că îi zbură din mână.

– Alice, pentru numele lui Dumnezeu, taci odată!

Tânăra femeie îl ignoră. Îl privi pe Hugh cu ochi mijiţi.

– Fiţi sigur că nu am ucis pe nimeni în viaţa mea, milord. Şi aş paria că asta este o afirmaţie pe care dumneavoastră nu o puteţi face.

Încremenirea care cuprinsese mulţimea fu risipită de exclamaţiile înăbuşite de groază ale unora dintre ascultători. Ralf gemu şi îşi ascunse capul în palme. Gervase şi William erau stupefiaţi.

Hugh era singurul din sală care nu părea să fie deranjat. O contempla pe Alice cu o expresie gânditoare.

– Mă tem că aveţi dreptate, doamnă, spuse el. Nu pot să fac această afirmaţie.

Simplitatea şocantă a replicii avu asupra lui Alice un efect similar cu o izbitură într-un zid. Se opri dintr-odată. Clipi şi, într-un târziu, îşi recăpătă echilibrul.

– Ei, bine, asta e, atunci.

Ochii lui Hugh mocniră cu o curiozitate scăpătoare.

– Ce anume, milady?

Ralf încercă eroic să oprească prăbuşirea în gol a conversaţiei.

Îşi ridică fruntea, şi-o şterse cu mâneca tunicii şi se uită la Hugh cu o expresie de implorare.

– Milord, sper să înţelegeţi că nesăbuita mea nepoată nu a vrut să vă jignească.

Expresia lui Hugh vădea neîncredere.

– Nu?

– Desigur că nu. Şi nu este nevoie să fiţi suspicios doar pentru că a ales să nu mănânce împreună cu noi. De fapt, Alice nu ia masa niciodată în sala cea mare împreună cu restul membrilor gospodăriei.

– Ciudat, murmură oaspetele.

Alice bătu în podea cu vârful papucului.

– Pierdem vremea, domnii mei.

Hugh se uită la Ralf.

– Pretinde că, ăă, preferă solitudinea propriei camere, explică acesta în grabă.

– De ce? îşi întoarse Hugh atenţia înspre Alice.

– Zice că, ăă, nivelul intelectual al discuţiei, cum îl numeşte ea, este prea scăzut aici.

– Înţeleg.

Ralf o înţepă pe Alice cu o privire războinică în timp ce ea îşi aminti de acel reproş vechi.

– Se pare că discuţiile de la masă ale unor ostaşi cinstiţi şi curajoşi nu sunt suficient de elevate pentru a atinge standardele doamnei.

Sprânceana lui Hugh se ridică.

– Cum aşa? Lady Alice nu doreşte să audă detalii despre exerciţiile de luptă de dimineaţă sau despre succesul repurtat de bărbaţi la vânătoare?

Ralf oftă.

– Nu, milord, cu regret vă spun că nu arată nici un interes pentru aceste lucruri. Nepoata mea este întruchiparea perfectă a prostiei pe care o naşte educaţia femeilor, dacă mă întrebaţi pe mine. Le face încăpăţânate. Le face să creadă că în casă ar trebui să cânte găina. Cel mai rău, le îndeamnă la ingratitudine şi lipsă de respect faţă de amărâţii care au sarcina de a le proteja şi trista obligaţie de a le hrăni şi de a le oferi adăpost.

Înţepată de aceste remarci, Alice îl privi ameninţător.

– Astea sunt nişte aiureli, unchiule. Ştii foarte bine că ţi-am fost mereu recunoscătoare pentru ocrotirea

pe care ne-ai acordat-o, mie şi fratelui meu. Ce ne-am fi făcut fără tine?

Ralf se înroşi.

- Uite ce este, Alice, ai vorbit destul.

- Îţi spun eu ce s-ar fi ales de mine şi de Benedict dacă nu am fi beneficiat de protecţia ta generoasă. Am fi locuit în cetatea noastră, mâncând la propria noastră masă.

- Pe toţi sfinţii, Alice. Ai înnebunit complet? Ralf se holba la ea cu o groază din ce în ce mai mare. Nu este momentul să discutăm despre aceste lucruri.

- Foarte bine, zâmbi ea sumbru. Să schimbăm subiectul. Ai dori poate să vedem cum ai reuşit să cheltui firava moştenire pe care reuşisem să o păstrez după ce i-ai dat fiului tău moşia tatei?

- La naiba, femeie, nu ai gusturi prea ieftine. Neliniştea resimţită de Ralf din cauza prezenţei lui Hugh îl făcu să dea glas lungii liste de plângeri pe care le avea faţă de Alice. Ultima carte pe care ai stăruit să ţi-o cumpăr m-a costat mai mult ca un ogar bun.

- Este un lapidariu foarte important scris de Episcopul Marbode din Rennes, răspunse Alice. Clasifică toate proprietăţile nestematelor şi ale pietrelor şi a fost un chilipir extraordinar.

- Aşa să fie? mormăi Ralf. Ei bine, lasă-mă să-ţi spun cum ar fi putut fi cheltuiţi mai bine acei bani.

- Destul. Hugh îşi întinse mâna mare, bine conturată, după cupa de vin.

Mişcarea fusese una neînsemnată, dar venind din adâncurile mlaştinii împietrite din jurul bărbatului o sperie pe Alice, care făcu un pas involuntar în spate, în timp ce Ralf îşi înghiţi restul cuvintelor acuzatoare.

Tânăra se îmbujoră, iritată şi stingherită de cearta stupidă. „De parcă nu ar exista probleme mai importante de discutat", se gândi ea. Firea aprigă era blestemul existenţei ei.

Se minună cu o oarecare invidie de măiestria cu care Hugh izbutea să-şi stăpânească temperamentul. Nu încăpea nici un dubiu că exercita un control de fier asupra

propriei personalităţi. Era unul din lucrurile care îl făceau atât de periculos.

Ochii lui reflectau flăcările din şemineu în timp ce o studia.

- Să lăsăm la o parte ceea ce este în mod evident o ceartă veche de familie. Nu am nici timpul şi nici răbdarea să o rezolv. Ştiţi de ce am venit aici în această seară, Lady Alice?

- Da, milord. Alice decise că nu avea rost să ocolească subiectul. Căutaţi piatra cea verde.

- Sunt pe urmele acelui cristal blestemat de mai bine de o săptămână, doamnă. La Clydemere am aflat că fusese cumpărat de un tânăr cavaler de la Lingwood.

- Aşa a fost, milord, îi confirmă ea, la fel de dornică să ajungă la miezul subiectului.

- Pentru dumneavoastră?

- Aţi presupus corect. Vărul meu Gervase l-a descoperit la un negustor ambulant la târgul de vară din Clydemere. Alice îl văzu pe Gervase tresărind în mod vizibil la menţionarea numelui său. A ştiut că voi fi interesată de piatră şi a fost foarte drăguţ să-mi facă rost de ea.

- V-a spus că acel negustor a fost găsit apoi cu gâtul tăiat?

Hugh puse această întrebare pe un ton foarte degajat.

- Nu, nu mi-a spus, milord, murmură ea cu gâtul uscat. Evident, Gervase nu ştia de această tragedie.

- Aşa s-ar părea. Hugh îl privea pe tânăr cu interesul unui prădător.

Gura lui Gervase se deschise şi se închise de două ori înainte ca acesta să-şi poată găsi cuvintele.

- Nu ştiam că acest cristal este periculos, vă jur, domnule. Nu era foarte scump şi am crezut că o va distra pe Alice. Este foarte interesată de pietre neobişnuite şi de lucruri de genul acesta.

- Nu este nimic amuzant la cristalul verde. Hugh se aplecă suficient cât să schimbe modelul de lumini şi umbre de pe trăsăturile sale aspre. Faţa lui deveni şi mai demonică. De fapt, cu cât urmăresc mai mult cristalul, cu atât mai puţin mă distrează.

– Sunteți sigur că moartea negustorului are de-a face cu cristalul, milord? se interesă Alice.

Hugh o privi de parcă l-ar fi întrebat dacă soarele răsare dimineața.

– Te îndoiești de cuvântul meu?

– Nu, desigur că nu. Alice își înăbuși un mic oftat. Bărbații erau atât de sensibili când venea vorba despre logica lor. Doar că nu văd vreo legătură între cristalul verde și moartea unui vânzător ambulant.

– Așa deci?

– Da. Cristalul verde nu este deosebit de valoros, din câte am putut să îmi dau seama. De fapt, prin comparație cu altele e destul de urât.

– Opinia dumneavoastră expertă e, desigur, apreciată.

Alice nu băgă în seamă sarcasmul din cuvintele lui. Mintea ei trecu peste asta, urmând firul logic al acelei probleme interesante.

– Aș fi dispusă să accept că un hoț ar fi putut ucide pentru a obține piatra dacă ar fi avut impresia greșită că aceasta are vreo valoare. Dar era foarte ieftină, altfel Gervase nu ar fi cumpărat-o. Și de ce l-ar fi ucis cineva pe bietul negustor după ce vânduse deja cristalul? N-are nici o logică.

– Crima este foarte logică într-o asemenea situație dacă cineva încearcă să-și acopere urmele, spuse Hugh cu blândețe. Vă asigur că mulți oameni au ucis și au fost uciși pentru motive mai neînsemnate ca acesta.

– Da, se poate. Alice își bătu obrazul cu vârful degetului. Pe toți sfinții, bărbații sunt extrem de dispuși să comită o grămadă de violențe stupide, inutile.

– Se întâmplă, acceptă Hugh.

– Cu toate acestea, dacă nu aveți dovezi obiective care să indice o conexiune clară între moartea vânzătorului și cristalul verde, nu văd cum puteți să trageți vreo concluzie sigură. Dădu din cap, mulțumită de propriile raționamente. Vânzătorul ar fi putut fi ucis din alte motive, fără vreo legătură.

Hugh nu spuse nimic. O privi cu o curiozitate rece, de parcă ar fi fost o creatură stranie, nemaiîntâlnită, care se materializase în fața lui. Pentru prima oară,

părea oarecum amuzat, de parcă nu ar fi știut ce să creadă despre ea.

Ralf oftă cu un aer suferind.

– Alice, în numele Crucii, te rog, nu te certa cu Sir Hugh. Nu este un moment potrivit să-ți exersezi talentul în retorică și dezbateri.

– Nu sunt prost crescută, unchiule, ripostă ea jignită de acuzația vizibil nedreaptă. Încerc doar să-i arăt lui Sir Hugh că nu poate deduce un lucru atât de serios ca mobilul unei crime fără să aibă dovezi clare.

– Trebuie să mă credeți pe cuvânt, Lady Alice, spuse Hugh. Vânzătorul și-a pierdut viața din cauza blestematului de cristal. Ar fi de dorit să nu mai pricinuiască moartea nimănui, nu sunteți de acord?

– Ba da, milord. Sper să nu mă considerați lipsită de maniere, doar că nu sunt convinsă de aceste...

– De nimic, se pare, termină el scurt.

– Milord?

– Păreți să puneți totul sub semnul întrebării, Lady Alice. Cu altă ocazie poate că aș fi găsit acest obicei oarecum amuzant, dar în această seară nu am chef de asemenea distrageri. Am venit cu un singur scop. Vreau cristalul verde.

– Nu doresc să vă jignesc, milord, dar aș dori să subliniez că vărul meu a cumpărat acea piatră pentru mine. Ea este acum proprietatea mea.

– La naiba, Alice, se tângui Ralf.

– Pentru numele lui Dumnezeu, chiar trebuie să te cerți cu el? șuieră Gervase.

– Suntem blestemați, îngăimă William.

Hugh îi ignoră pe toți, cu atenția îndreptată numai spre Alice.

– Cristalul verde este ultima dintre Pietrele de la Scarcliffe. Eu sunt noul stăpân al domeniului Scarcliffe. Cristalul îmi aparține.

Alice își drese vocea și își alese cuvintele cu grijă.

– Îmi dau seama că piatra v-a aparținut la un moment dat, milord. Dar, strict vorbind, acum nu vă mai aparține.

– Așa să fie? Studiați și dreptul, pe lângă probleme de filosofia naturii?

Ea îl privi aspru.

– Piatra a fost obținută de Gervase printr-o tranzacție perfect legală. Apoi mi-a fost dăruită mie. Nu văd cum ați putea susține că sunteți proprietarul ei.

Liniștea nefirească din încăpere fu spulberată de o răsuflare colectivă. Undeva, în fundal, un urcior căzu pe podea. Clinchetul dur al metalului pe piatră reverberă în sala enormă. Un câine gemu. Lui Ralf îi scăpă un sunet jos, ca un mârâit. Se holbă la ea cu ochii bulbucați.

– Alice, ce crezi că faci?

– Stabilesc doar că și eu am un drept de posesie asupra cristalului verde, unchiule. Ochii ei se întâlniră cu cei ai oaspetelui. Am auzit spunându-se că Hugh cel Neînduplecat este un bărbat aspru, dar drept și onorabil. Este adevărat, milord?

– Hugh cel Neînduplecat, rosti acesta pe un ton amenințător, este un bărbat care știe să păstreze lucrurile ce-i aparțin. Fiți convinsă, doamnă, că acel cristal este al meu.

– Milord, acel cristal este foarte important pentru cercetările mele. În prezent studiez diverse pietre și proprietățile lor și îl găsesc foarte interesant.

– Din descrierea dumneavoastră nu reieșea c-ar fi prea frumos.

– Într-adevăr, milord. Dar din experiență pot să spun că lucrurile cărora le lipsește un farmec sau o putere de atracție superficială adesea ascund secrete care pot fi extrem de interesante din punct de vedere intelectual.

– Teoria aceasta este aplicabilă și la oameni?

– Milord? zise ea confuză.

– Puțini m-ar putea numi fermecător sau atrăgător, doamnă. Mă întrebam doar dacă mă găsiți interesant.

– O!

– Din punct de vedere intelectual, vreau să spun.

Alice își atinse buzele cu vârful limbii.

– Ah, ei bine, în privința asta, milord, nu încape îndoială că puteți fi descris ca interesant.

„Fascinant ar fi un cuvânt mai bun", se gândi ea.

– Sunt flatat. Cu siguranță veți fi și mai interesată să aflați că nu mi-am primit numele din întâmplare. Mi se spune cel Neînduplecat din cauza obiceiului meu de a urmări întotdeauna o țintă până o ating.

– Nu am nici un dubiu în privința asta, milord, însă chiar nu vă pot permite să-mi luați cristalul verde, spuse ea cu un zâmbet luminos. Pe viitor însă, vi l-aș putea împrumuta.

– Du-te și adu piatra, rosti Hugh cu o voce înfricoșător de calmă. Acum.

– Milord, nu înțelegeți.

– Nu, doamnă, dumneavoastră nu înțelegeți. M-am săturat de jocul ăsta care pare să vă facă plăcere. Aduceți-mi piatra acum, sau veți suferi consecințele.

– Alice, țiui Ralf. Fă ceva.

– Da, întări Hugh. Faceți ceva, Lady Alice. Aduceți-mi cristalul de îndată.

Alice se adună, pregătindu-se să-i dea veștile proaste.

– Mă tem că nu pot face asta, milord.

– Nu puteți, sau nu vreți?

– Nu pot. Vedeți, de curând am avut aceeași soartă ca a dumneavoastră.

– Despre ce mama naibii vorbiți acum?

– Cristalul verde mi-a fost furat acum câteva zile, milord.

– În numele Domnului, șopti Hugh. Dacă vreți să mă înfuriați cu acest labirint de neadevăruri și cuvinte înșelătoare, să știți că aproape ați reușit, doamnă. Vă avertizez însă că s-ar putea să nu apreciați rezultatul.

– Nu, milord, spuse Alice în grabă. Spun purul adevăr. Piatra a dispărut din camera mea de lucru acum mai bine de-o săptămână.

Hugh se uită întrebător la Ralf, care aprobă din cap posomorât, apoi își întoarse privirea către Alice, sfredelind-o fără milă.

– Dacă este așa, de ce nu am fost informat de îndată ce am ajuns aici ?

Alice își drese iar glasul.

– A fost ideea unchiului meu ca, având în vedere că piatra îmi aparține, eu să fiu cea care să vă anunțe de pierderea ei.

– Și în același timp să vă proclamați dreptul de proprietate? Zâmbetul lui Hugh semăna leit cu muchia unei lame de sabie.

Nu avea rost să nege evidența.

– Da, milord.

– Pariez că a fost decizia dumneavoastră să amânați discuția până la finalul acestei mese copioase, murmură el.

– Într-adevăr, milord. Mama spunea întotdeauna că bărbații sunt mai rezonabili după ce au mâncat bine. Acum însă, mă bucur să vă anunț că am un plan pentru a recupera piatra.

Hugh nu dădea semne că ar fi auzit-o. În schimb, părea pierdut în propriile gânduri.

– Nu cred să fi întâlnit vreodată o femeie ca dumneavoastră, Lady Alice.

Această declarație îi distrase atenția pe moment. O undă neașteptată de plăcere o încălzi.

– Mă găsiți interesantă, milord? Abia îndrăzni să adauge și restul. Din punct de vedere intelectual?

– Da, doamnă. Extrem de interesantă.

Alice se înroși. Nu primise niciodată un asemenea compliment din partea unui bărbat. Mai precis, nu primise niciodată vreun compliment din partea unui bărbat. Îi provocă un entuziasm de nestăpânit. Faptul că Hugh o găsea la fel de interesantă precum îl găsea ea pe el era copleșitor. Se forță să dea senzația neobișnuită la o parte și să revină la chestiunile practice.

– Vă mulțumesc, milord, rosti ea pe un ton care i se părea de un calm lăudabil în condițiile date. Așa cum spuneam, când am aflat că ne veți vizita, am conceput un plan prin care să putem recupera piatra împreună.

Ralf se holba la ea.

– Alice, despre ce vorbești?

– Voi explica totul în curând, unchiule. Alice îi zâmbi lui Hugh. Sunt sigură că veți fi interesat să auziți detaliile, milord.

– Puțini, foarte puțini oameni au încercat, de câteva ori în trecut, să mă înșele, o avertiză acesta.

Alice se încruntă.

– Să vă înșele, milord? Nimeni nu încearcă așa ceva.

– Acei oameni sunt acum morți.

– Milord, cred că ar trebui să revenim la subiect, zise ea cu însuflețire. Acum, întrucât amândoi suntem dornici să găsim piatra verde, logic este să ne unim forțele.

– Au fost, îmi pare rău să o spun, și una sau două femei care au jucat jocuri periculoase cu mine. Dar nu cred că ați vrea să aflați soarta lor.

– Milord, deviem de la subiect.

Hugh mângâie ornamentul de pe cupa sa de vin.

– Dar acum, când mă gândesc la acele puține femei care mi-au încercat răbdarea cu tertipuri ridicole, pot să afirm cu destulă siguranță că nu semănau deloc cu dumneavoastră.

– Bineînțeles că nu. Alice începea să devină din nou iritată. Nu e vorba de nici un joc, ba chiar din contră. Este în avantajul nostru comun să îmbinăm înțelepciunea mea cu abilitățile dumneavoastră cavalerești ca să putem recupera piatra.

– Asta ar fi dificil de înfăptuit, Lady Alice, întrucât nu văd vreo dovadă de înțelepciune la dumneavoastră.

– Milord, mă insultați profund!

– Alice, o să ne omori pe toți, șopti Ralf cu disperare.

Hugh nu-i acordă nici o atenție gazdei sale. Continuă să o studieze pe Alice.

– Nu vă insult, doamnă, subliniez doar un lucru de netăgăduit. Înțelepciunea trebuie să vă fi zburat pe geam dacă vă închipuiți că vă puteți juca așa cu mine. O femeie cu adevărat înțeleaptă ar fi înțeles de mult că pășește pe o gheață foarte subțire.

– Milord, m-am săturat de prostiile astea.

– Și eu m-am săturat.

– Doriți să fiți rezonabil și să îmi ascultați planul, sau nu?

– Unde se află piatra verde?

Alice ajunsese la capătul răbdării.

– V-am spus, a fost furată, se răsti ea. Cred că știu identitatea hoțului și sunt dispusă să vă ajut să-l găsiți. În schimb, doresc să ajungem la o înțelegere.

– O înțelegere? Cu mine? În ochii lui Hugh se întrezărea un mare pericol. Cred că glumiți, doamnă.

– Nu, sunt foarte serioasă.

– Nu cred că v-ar plăcea termenii oricărei înțelegeri pe care ați putea să o faceți cu mine.

– De ce? Ce-ar implica acești termeni? vru ea să știe.

– Sufletul dumneavoastră, cel mai probabil, spuse Hugh.

capitolul 2

– Arătați ca un alchimist privind în creuzet, milord. Dunstan se dedă vechiului său obicei de a scuipa peste cel mai apropiat obstacol. În acest caz era vorba despre vechiul zid care înconjura fortificațiile cetății Lingwood. Nu-mi place. Din experiența mea, expresia dumneavoastră e prevestitoare de rău pentru oasele mele bătrâne.

– Oasele tale au supraviețuit unor lucruri mai neplăcute decât o încruntătură sau două.

Hugh își odihni brațele pe zid și privi peisajul luminat de zori.

Se trezise cu o jumătate de oră înainte, smuls din somn de o senzație de neliniște. Cunoștea bine acea stare. Furtunile care sălășluiau în el începeau să se agite. Se transformau și vuiau în noi feluri. Așa i se întâmpla de fiecare dată când viața sa era pe punctul de a se schimba.

Trăise prima oară această senzație când avea opt ani. În acea zi fusese chemat lângă patul de moarte al bunicului său și anunțat că urma să plece la castelul lui Erasmus de Thornewood.

– Sir Erasmus este seniorul meu. Ochii palizi ai lui Thomas erau stinși pe chipul fragil, descompus. A fost de acord să te ia sub aripa lui. Se va asigura că vei fi crescut și instruit ca un cavaler. Înțelegi?

– Da, bunicule.

Hugh stătea, supus și îngrijorat, la marginea patului. Se holba cu o uimire tăcută la bunicul său, incapabil să creadă că acest bătrân firav așteptând să moară era același cavaler de temut care îl crescuse de la moartea părinților săi.

– Erasmus este tânăr, dar puternic. Un războinic bun, capabil. A participat la Cruciadă acum doi ani. S-a întors încărcat de glorie și bogății. Thomas luă o pauză, cutremurat de o tuse chinuitoare, apoi continuă: Te va învăța lucrurile pe care trebuie să le știi pentru a te răzbuna pe casa Rivenhall. Mă înțelegi, băiete?

– Da, bunicule.

– Învață bine. Învață cât de mult poți cât te afli în grija lui Erasmus. Când ai să devii bărbat, vei ști ce să faci și cum să o faci. Ține minte tot ce ți-am spus despre trecut.

– Voi ține minte, bunicule.

– Orice s-ar întâmpla, trebuie să-ți faci datoria față de amintirea mamei tale. Doar tu ai mai rămas, băiete. Ultimul din stirpea ta, chiar dacă te-ai născut bastard.

– Înțeleg.

– Nu trebuie să ai liniște până nu te răzbuni pe acel cuib de ticăloșie din care a ieșit vipera ce-a sedus-o pe nevinovata mea Margaret.

Tânărului Hugh nu i se părea în totalitate corect să se răzbune pe casa tatălui său, în ciuda tuturor poveștilor pe care le aflase despre natura malefică a clanului Rivenhall. La urma urmei tatăl său, la fel ca mama sa, era de mult pe lumea cealaltă.

Cu siguranță se făcuse dreptate.

Dar această dreptate nu-l mulțumea pe bunicul lui. Nimic nu-l putea mulțumi pe Sir Thomas.

Băiatul dăduse cu conștiinciozitate la o parte acest moment de șovăire. Era o chestiune de onoare, și nimic nu era mai important decât onoarea lui și a bunicului său. Asta o înțelegea foarte bine. Importanța onoarei îi fusese explicată încă din fragedă pruncie.

Era tot ce avea un bastard, așa cum îi amintise adesea Sir Thomas.

– Nu voi avea liniște, bunicule, promise el cu înflăcărarea intensă de care doar un copil de opt ani putea da dovadă.

– Asigură-te de asta. Nu uita, onoarea și răzbunarea sunt totul.

Hugh nu fu surprins când bunicul său muri fără a-i adresa singurului său nepot vreun cuvânt de iubire. Niciodată Thomas nu oferise prea multă afecțiune sau căldură. Furia tot mai mare provocată de seducerea timpurie, trădarea și moartea preaiubitei sale fiice întinase toate emoțiile bătrânului.

Nu se putea spune că Thomas nu ținuse la el. Hugh știuse întotdeauna că avea o importanță vitală pentru bunicul său, dar asta numai pentru că reprezenta singurul său mijloc de răzbunare.

Bătrânul lord murise cu numele fiicei sale pe buzele uscate.

– Margaret. Frumoasa mea Margaret. Fiul tău bastard te va răzbuna.

Spre norocul fiului bastard al lui Margaret, Erasmus de Thornewood compensase pentru tot ceea Thomas fusese incapabil să-i ofere.

Cu o minte pătrunzătoare, sever, dar cumsecade, Erasmus avea douăzeci și ceva de ani atunci când îl luase pe Hugh pe lângă el. Abia întors plin de triumf din Țara Sfântă, jucase rolul unui tată pentru micul orfan, care îl privise pe mentorul său cu respect și admirație. Maturizându-se, acesta îi arăta acum stăpânului său o loialitate de nezdruncinat. Era un bun rar și de mare preț în lumea în care se învârtea Erasmus.

Dunstan înfășură mantia gri de lână mai strâns în jurul trupului său solid și îl studie pieziș. Hugh știa la ce se gândea. Dunstan nu aproba toată această afacere cu găsirea cristalului verde. I se părea o pierdere de vreme.

Hugh încercase să-i explice că nu cristalul însuși era de valoare, cât ceea ce reprezenta. Era cel mai sigur mod de a-și întări stăpânirea asupra domeniului Scarcliffe. Dunstan nu avea însă răbdare cu acele noțiuni abstracte. După părerea lui, un oțel bun și o mână de ostași dârji erau cheia pentru a păstra Scarcliffe.

Era cu cincisprezece ani mai în vârstă ca Hugh, un veteran plin de cicatricele bătăliilor din aceeași cruciadă la care participase și Erasmus. Trăsăturile lui aspre reflectau duritatea acelor vremuri. Spre deosebire de Erasmus, Dunstan se întorsese din aventura lui fără glorie și fără aur care să compenseze greutățile prin care trecuse.

Abilitățile lui de războinic îi fuseseră foarte utile lui Erasmus, dar toată lumea, mai ales acesta din urmă, știa că Hugh, cu talentul său nemaiîntâlnit de a plănui stratageme, era cel care îl făcuse un om cu adevărat puternic. Erasmus îi răsplătise de curând loialitatea oferindu-i Scarcliffe, un domeniu stăpânit odinioară de familia mamei lui Hugh. Acum, Dunstan acceptase să-l însoțească la noua moșie.

– Fără supărare, Hugh, dar încruntătura ta nu se compară cu a altora. Bărbatul rânji un moment, dând la iveală găurile dintre dinții pătați. Când te uiți pe sub sprâncene, parcă ai vesti sfârșitul lumii. Până și pe mine mă sperii uneori. Poate că ți-ai șlefuit prea bine legenda de cavaler întunecat și primejdios.

– Te înșeli, este limpede că nu mi-am șlefuit legenda destul de bine dacă stăm să judecăm după reacția lui Lady Alice de seara trecută.

– Într-adevăr, se posomorî Dunstan. Cu siguranță nu s-a făcut mică și nu s-a înfricoșat așa cum ar fi trebuit. Poate că doamna nu are o vedere foarte bună.

– Era prea ocupată să se târguiască cu mine ca să bage de seamă că-mi ieșisem din răbdări.

Gura lui Dunstan se strâmbă cu amărăciune.

– Jupânița asta n-ar da înapoi nici în fața diavolului.

– O femeie de-a dreptul neobișnuită.

– Din experiență am observat că muierile cu părul roșu aduc întotdeauna necazuri. Am avut o dată de-a face cu o târâtură roșcată într-o tavernă din Londra. M-a îmbiat cu bere până i-am căzut în pat. Când m-am trezit, atât ea, cât și punga mea cu bani dispăruseră.

– O să țin minte să fiu cu ochii pe galbeni.

– Neapărat.

Hugh zâmbi, dar nu spuse nimic. Amândoi știau că supravegherea banilor lui nu prezenta dificultăți reale, întrucât avea talent pentru afaceri. Cei mai mulți bărbați de rangul lui nu se deranjau cu astfel de aspecte practice. Cheltuiau excesiv și se bizuiau pe sursele obișnuite de venit – răscumpărări, turniruri și, pentru norocoșii care aveau și pământ, profitul unor domenii prost administrate – pentru a-și reumple vistieriile. Hugh prefera o abordare mai economică.

Dunstan dădu din cap cu tristețe.

– E păcat că urma cristalului verde ne-a condus la una ca Lady Alice. Nimic bun n-o să iasă din asta.

– Recunosc, problema ar fi fost mai simplă dacă ea era mai ușor de intimidat, dar nu sunt încă sigur că situația e atât de proastă. M-am gândit la asta cea mai bună parte a nopții. Văd posibilități aici, Dunstan. Posibilități interesante.

– Atunci suntem condamnați, rosti filosofic bărbatul. Întotdeauna dăm de naiba când te apuci de despicat firul în patru.

– Poate ai observat că ochii ei sunt verzi.

– Chiar sunt? N-am băgat de seamă. Părul roșu mi s-a părut un semn suficient de rău.

– O nuanță de verde foarte aparte.

– Ca ai unei pisici, vrei să spui?

– Ca ai unei prințese spiriduș fermecate.

– Din ce în ce mai rău. Spiridușii sunt foarte vicleni când vine vorba de farmece. Duncan se strâmbă. Nu te invidiez că ai de-a face cu această mică scorpie cu părul în flăcări și cu ochii verzi.

– Ca să vezi, am descoperit de curând că-mi plac părul roșu și ochii verzi.

– Prostii. Întotdeauna ai preferat femeile cu părul și ochii negri. Lady Alice nici măcar nu este deosebit de frumoasă, după părerea mea. Ți-a căzut cu tronc îndrăzneala ei neobișnuită, asta e tot. Te-a amuzat că a avut curaj să te înfrunte. Când Hugh ridică din umeri, Dunstan continuă: E doar o distragere vremelnică, milord. Va trece în curând, așa cum trec și durerile de cap după ce bei prea mult vin.

– Știe să conducă o gospodărie, zise Hugh gânditor. Banchetul pe care l-a dat aseară era vrednic de soția unui mare baron. Am nevoie de cineva care poate organiza o gospodărie cu atâta îndemânare.

– Despre ce naiba vorbești? sări Dunstan panicat. Gândește-te ce meliță are, milord. Are o limbă la fel de ascuțită ca pumnalul meu.

– Manierele ei, când catadicsește să le folosească, sunt cele ale unei mari doamne. Arareori am văzut o reverență mai grațioasă. Un bărbat ar fi mândru ca ea să-i primească oaspeții.

– Din ce am văzut seara trecută și din toate bârfele pe care le-am auzit de când am ajuns aici, am impresia că nu alege să-și arate prea des aceste maniere frumoase.

– Este destul de coaptă ca să știe ce face. Nu am de-a face cu vreo căprioară cu ochii plânși care trebuie protejată și dezmierdată.

Capul lui Dunstan se întoarse brusc, cu ochii larg deschiși de surpriză.

– Pe dinții Sfântului Osyth, nu poți fi serios.

– De ce nu? După ce îmi recuperez cristalul, voi fi extrem de ocupat. Sunt multe de făcut la Scarcliffe. Și nu trebuie să văd doar de noile mele pământuri; și vechiul castel trebuie pus la punct.

– Nu, milord. Dunstan mai avea puțin și se sufoca de indignare. Dacă vrei să sugerezi ceea ce cred eu, te implor să te răzgândești.

– Este evident bine pregătită în arta conducerii unei gospodării. Știi că tot timpul m-am ghidat după principiul că este o idee bună să angajezi experți capabili.

– Acest principiu ți-o fi fost de folos în alegerea ospătarilor, a fierarilor și a țesătorilor, milord, dar acum discutăm despre alegerea unei soții.

– Și? Ce mama dracului, Dunstan, eu sunt un cavaler, un războinic. Habar n-am ce înseamnă să organizezi o gospodărie, și de altfel nici tu. Nici măcar nu am intrat vreodată într-o bucătărie. Nu sunt sigur ce se întâmplă, de fapt, în acel loc.

– Ce-are asta a face?

– Are multe de-a face, dacă vreau să mănânc bine. Şi îmi place mâncarea bună.

– Da, asta se ştie. Fără supărare, milord, dar din punctul meu de vedere eşti prea pretenţios când vine vorba de umplerea burdihanului. Nu înţeleg de ce nu te mulţumeşte friptura de oaie, udată cu o bere bună.

– Te plictiseşti la un moment dat de atâta friptură de oaie cu bere, spuse Hugh pierzându-şi răbdarea. În plus, pe lângă hrană, mai sunt şi alte chestiuni importante de rezolvat într-o gospodărie. Mii de chestiuni. Sălile şi odăile trebuie curăţate. Garderoba trebuie spălată. Cearşafurile trebuie aerisite. Servitorii trebuie supravegheaţi. Şi cum procedezi ca hainele să aibă un miros proaspăt, plăcut?

– Eu sunt arareori preocupat de această problemă.

Hugh îl ignoră.

– Pe scurt, vreau ca Scarcliffe să fie administrat aşa cum trebuie şi pentru asta am nevoie de un expert, tot aşa cum am nevoie şi în celelalte afaceri ale mele. Am nevoie de o doamnă care a fost pregătită corespunzător pentru a chivernisi o gospodărie mare.

Viziunea propriului viitor îi dansa în faţa ochilor. Voia să aibă un sălaş confortabil. Voia să poată să stea în capul propriei mese sub propriul acoperiş şi să aibă parte de mâncăruri gustoase şi bine condimentate. Voia să doarmă în aşternuturi curate şi să facă baie în apă parfumată. Cel mai mult, voia să-şi primească seniorul, pe Erasmus de Thornewood, pe măsura rangului său.

Ultimul gând întunecă strălucirea viziunii. Erasmus nu arătase deloc bine cu şase săptămâni în urmă, când Hugh fusese convocat pentru a primi feuda Scarcliffe. Era evident că protectorul lui slăbise. Trăsăturile lui erau obosite şi ochii aveau o expresie melancolică. Erasmus tresărise la fiecare sunet. Hugh fusese extrem de alarmat de asta. Îl întrebase dacă era bolnav, însă mentorul său refuzase să discute această problemă.

Ieşind din castelul lui Erasmus, Hugh se puse la curent cu zvonurile. Află că fuseseră chemaţi doctori şi că plecaseră murmurând despre o boală a pulsului şi a inimii. El nu avea încredere în doctori, dar vestea îl îngrijoră.

– Milord, sunt sigur că puteţi găsi o doamnă mai potrivită să vă fie soţie decât aceasta, spuse Dunstan cu disperare.

– Se poate, dar nu am timp de căutări. Nu voi avea altă ocazie de a-mi vâna altă soţie până în primăvară. Nu vreau să-mi petrec iarna în fortăreaţa Scarcliffe în condiţiile de faţă. Îmi doresc un cămin corespunzător.

– Da, dar...

– Este o soluţie deopotrivă eficientă şi convenabilă, Dunstan. Gândeşte-te la asta. Ţi-am explicat clar că recuperarea cristalului îi va convinge pe oamenii de la Scarcliffe că le sunt stăpân de drept. Gândeşte-te cât de mult îi voi impresiona dacă-mi fac apariţia alături de tânăra mea soţie.

– Mai e loc de chibzuinţă, milord.

Hugh zâmbi satisfăcut.

– Cu asta îi voi câştiga neîndoielnic. Vor vedea de îndată că-mi plănuiesc un viitor printre ei. Asta le va da încredere în propriul viitor. Am nevoie de inimile şi de încrederea lor dacă e să fac din Scarcliffe un loc prosper, Dunstan.

– Nu neg asta, dar ar fi bine să găsiţi altă femeie. Nu îmi place deloc femeia asta, şi ce spun e adevărul gol-goluţ.

– La prima vedere, Lady Alice nu pare cea mai ascultătoare şi docilă dintre femei, trebuie s-o recunosc.

– Mă bucur că aţi observat măcar atât, mormăi Dunstan.

– Cu toate acestea, continuă Hugh, este inteligentă şi e bine trecută de acea etapă frivolă care pare să le cuprindă pe toate tinerele doamne.

– Da, şi este bine trecută şi de alte lucruri.

– Insinuezi că nu mai e fecioară? întrebă Hugh cu ochii mijiţi.

– Vreau doar să vă amintesc de firea evident îndrăzneaţă a lui Lady Alice, mormăi Dunstan. Nu e chiar un boboc de trandafir sfios, milord.

– Corect, mormăi seniorul.

– Părul roșu și ochii verzi indică pasiuni puternice. L-ați văzut aseară temperamentul în toată splendoarea. Cu siguranță s-a lăsat pradă și altor emoții din când în când. Are douăzeci și trei de ani, până la urmă.

– Hmm... Este clar o fire intelectuală. Cu siguranță a avut curiozități despre aceste lucruri. Sper, totuși, că a fost discretă.

– Rămâne doar speranța.

Hugh dădu la o parte toate rezervele pe care i le crease Dunstan.

– Sunt încrezător că noi doi ne vom înțelege, într-adevăr, de minune.

– Ce Dumnezeu vă dă această impresie?

– Cred că putem să ajungem la un acord. Fiind deșteaptă, va învăța rapid.

– Și, mă rog, ce anume va învăța?

– Că și eu posed o oarecare înțelepciune, spuse Hugh cu un zâmbet fugar. Și fără îndoială mai multă voință și hotărâre decât poate ea controla.

– Dacă vreți să vă înțelegeți cu Lady Alice, vă sfătuiesc să-i demonstrați întâi că sunteți mult mai periculos decât își închipuie ea.

– Voi folosi orice vicleșug se va potrivi.

– Nu-mi place asta, milord.

– Sunt conștient.

Dunstan scuipă iarăși peste marginea zidului.

– Văd că nu are sens să mai aduc argumente. Toată afacerea asta cu preluarea noilor domenii se dovedește a fi mai dificilă decât ați anticipat, nu-i așa?

– Da. Însă greutățile par să-mi fie destinate. M-am obișnuit deja cu asta.

– Cam așa. Nimic în viață nu e ușor, nu? Ne-am fi putut gândi totuși că sfinții s-ar îndura de noi din când în când.

– Voi face tot ce e nevoie pentru a păstra Scarcliffe, Dunstan.

– Nu mă îndoiesc. Tot ce vă cer, milord, este să fiți precaut cu Lady Alice. Ceva îmi spune că până și cei mai dârji cavaleri ar putea sfârși rău cu ea.

Hugh dădu din cap pentru a arăta că acordase atenție acestui avertisment, dar îl plasase la periferia gândurilor sale. În acea dimineață avea să negocieze cu misterioasa și imprevizibila Lady Alice. Iar tânăra femeie, în ciuda tertipurilor sale inteligente și a aerului mândru, urma să descopere că situația nu-i era atât de favorabilă pe cât credea.

În ajun, simțind că avea de-a face cu un adversar mai viclean decât se așteptase, Hugh anunțase în fața sălii pline că nu obișnuia să facă afaceri în public. Îi spusese lui Alice că aveau să discute a doua zi, între patru ochi.

De fapt, amânase negocierile pentru că avea nevoie de timp să reflecteze la noul nod care apăruse în acest ghem excesiv de încâlcit. Hugh se gândi și la faptul că primise câteva avertismente înfricoșătoare în cursul acelei aventuri. Dar nimeni nu-l avertizase în privința lui Alice.

Primul indiciu despre temperamentul ei venise la începutul serii, când unchiul ei oftase din rărunchi la menționarea numelui ei. Din câte se părea, doamna reprezenta o mare pacoste pentru Ralf.

Pe baza puținelor informații pe care le aflase, Hugh se așteptase să întâlnească o fată bătrână înveninată, capricioasă, cu o limbă în stare să jupoaie orice bărbat. Singura parte a descrierii care se adeverise era cea despre limbă. Era clar că Alice nu ezita să spună ce-i trecea prin cap.

Lăsând la o parte îndrăzneala discursului ei, femeia care îl înfruntase cu o seară în urmă era complet diferită de cea descrisă de Ralf.

După cum își dăduse seama imediat, nu era înveninată, ci tenace. Nu era capricioasă, ci încăpățânată și cu siguranță mult mai inteligentă decât cei care o înconjurau. O femeie dificilă, poate, dar evident una interesantă.

Din poveștile lui Ralf, Hugh își imaginase o creatură masivă, de o statură similară cu a calului său de luptă. Avusese însă parte de o surpriză.

Lady Alice era foarte subțire, grațioasă și elegantă. Nimic din ea nu-i amintea de un bidiviu împlătoșat.

Rochia verde, lungă, abia îi atingea formele suple, lăsând să se ghicească sânii de mărimea unor piersici coapte, talia fină și șoldurile rotunjite.

Dunstan avusese dreptate într-o privință, admise Hugh. Era cu siguranță destul foc în Alice cât să ardă orice bărbat, iar acest foc începea de la părul ei. Cosițele învăpăiate erau ținute de o plasă aurie care strălucea reflectând focul din vatră.

Avea un nas ferm, obraji delicați și o gură expresivă. Ochii ei, de-a dreptul imenși, se curbau ușor în sus la colțuri, iar sprâncenele roșcate se arcuiau provocator deasupra lor. Mândria și înflăcărarea erau evidente din poziția umerilor și din unghiul bărbiei. Era o femeie care atrăgea privirea bărbaților nu fiindcă era frumoasă, deși era departe de a fi comună, ci pentru că te obliga să fii atent la ea.

Alice nu era o femeie care să poată fi ignorată.

Dacă era înveninată pentru că nu se măritase până la vârsta de douăzeci și trei de ani, așa cum sugerase Ralf, Hugh nu observase vreo dovadă. Dimpotrivă, părea foarte mulțumită că nu era nevoită să dea seamă unui bărbat, un aspect care s-ar putea dovedi problematic și pentru el. Dar Hugh se considera capabil să rezolve orice problemă.

– Lady Alice vrea să se târguiască, zise Dunstan. Ce credeți că dorește în schimbul ajutorului ei pentru găsirea pietrei verzi?

– Poate niște cărți, spuse Hugh absent. Din ce spune unchiul ei, îi plac foarte mult cărțile.

– Îi veți da una sau două din cărțile Domniei Voastre, atunci? mormăi Dunstan.

– Îi voi permite să le împrumute din când în când, zâmbi seniorul.

Se întoarse la gândurile lui din acea dimineață. Aerul era înviorător. Fermele și câmpurile domeniului Lingwood se întindeau liniștit sub un cer de plumb. Era o toamnă timpurie. Recolta fusese parțial culeasă și miriștea aștepta rapida apropiere a frigurilor iernii. Dorea să se întoarcă la Scarcliffe cât mai curând posibil. Erau multe de făcut.

Lady Alice era cheia. Cu ea, putea să găsească blestemata de piatră verde și să desfacă lacătul viitorului său. Ajunsese prea departe, așteptase prea mult, jinduise prea intens pentru a se opri în acel moment.

Avea treizeci de ani, dar în diminețile reci se simțea mai aproape de patruzeci. Furtunile din el vuiau amarnic, umplându-l cu o mare neliniște, o nevoie pe care nu o înțelegea pe de-a-ntregul.

Era conștient de giulgiul de furtuni care-i acoperea sufletul, dar numai în cele mai târzii ore ale nopții sau în cețurile gri ale dimineții își dădea seama cu adevărat de negrele vânturi care îl mânau. Evita acele momente cât de des putea. Nu dorea să privească prea adânc în inima viforului.

Se concentra acum pe sarcina care-i stătea în față. Avea propria moșie. Tot ce trebuia să facă era să o păstreze. Asta se dovedea a fi dificil.

În ultimele săptămâni începuse să descopere de ce domeniile de la Scarcliffe schimbaseră atâția stăpâni în ultimii ani.

Era un fapt cunoscut că nimeni nu mai stăpânise Scarcliffe cu succes pe o perioadă prea lungă înainte de a pierde moșia, fie murind, fie din cauza unei nenorociri. Unii spuneau că era bântuită de ghinioane și de un vechi blestem.

Cel ce va descoperi Pietrele și cu îndrăzneală va
stăpâni aceste pământuri trebuie să păzească verdele
cristal cu brațe de războinic.

Hugh nu credea în puterea blestemelor străvechi. Nu credea în prea multe în afară de abilitățile lui de cavaler și în voința hotărâtă care îl adusese până acolo. Respecta însă puterea pe care asemenea absurdități prostești o exercitau asupra altor oameni.

În ciuda propriei păreri legate de iritanta profeție, știa că oamenii deznădăjduiți din Scarcliffe luau în serios vechea legendă. Noul lor stăpân trebuia să-și demonstreze vrednicia apărând cristalul verde.

De când se instalase în cetate, în urmă cu mai bine de o lună, constatase că locuitorii care acum îi spuneau „stăpâne" erau surprinzător de posaci. Bunii oameni de la Scarcliffe îl ascultau de frică, dar nu vedeau în persoana lui vreo speranță pentru viitor. Caracterul lor posomorât ieșea la suprafață în tot ceea ce făceau, de la lipsa de entuziasm cu care măcinau făina până la felul în care munceau câmpul, fără tragere de inimă.

Hugh era obișnuit să poruncească. Mare parte a vieții sale de adult condusese oameni. Știa că putea să obțină cu forța un nivel minim de cooperare din partea supușilor, dar știa, de asemenea, că asta nu era suficient. Avea nevoie de o loialitate consimțită astfel încât Scarcliffe să prospere întru binele tuturor.

Problema reală era că locuitorii domeniului nu se așteptau ca Hugh să reziste în acea poziție. Nici unul dintre ceilalți stăpâni nu supraviețuise mai mult de un an sau doi.

Încă din primele ore de la venirea sa, auzise prevestiri anunțând dezastre iminente. Recolta fusese călcată în picioare de o bandă de cavaleri rătăcitori. O furtună înfricoșătoare cu fulgere și trăsnete provocase stricăciuni notabile bisericii. Un călugăr vagabond care propovăduia venirea Judecății de Apoi și distrugerea pământului apăruse în vecinătate.

Pentru oamenii din Scarcliffe, furtul cristalului verde din vistieria mănăstirii locale fusese un eveniment de proporții apocaliptice, semnificând picătura care umpluse paharul. În ochii lor, asta însemna că Hugh nu era stăpânul lor adevărat.

Își dăduse seama pe dată că modalitatea cea mai rapidă de a le câștiga încrederea era să recupereze piatra verde. Exact asta intenționa să facă.

– Aveți grijă, milord, îl sfătui Dunstan. Lady Alice nu este vreo fecioară neumblată prin lume care să se înfioare de reputația Domniei Voastre. Cu siguranță va încerca să se târguiască precum o negustoreasă din Londra.

– Ar trebui să fie o experiență interesantă.

– Nu uitați că aseară era mai mult decât dispusă să-și vândă sufletul pentru ceea ce speră să obțină de la Domnia Voastră.

– Da, zâmbi Hugh. Poate că tocmai sufletul am să i-l și cer.

– Încercați numai să nu-l pierdeți pe al Domniei Voastre în acest schimb, îi recomandă bătrânul.

– Presupui că am un suflet de pierdut.

Piciorul sucit îl împiedică pe Benedict să intre furtunos în odaia de studiu a lui Alice. Cu toate acestea, reuși să-și transmită furia și indignarea prin roșeața de pe chip și învăpăierea privirii verzi.

– Alice, asta este o nebunie. Se opri în fața mesei și își vârî bastonul sub braț. Doar nu vrei cu adevărat să negociezi cu Hugh cel Neînduplecat.

– Numele său e Hugh de Scarcliffe acum, îl corectă ea.

– Din câte am auzit, „Cel Neînduplecat" i se potrivește ca o mănușă. Ce crezi că faci? Din tot ce-am auzit despre el, este un om foarte periculos.

– Dar se pare că unul cinstit. Se spune că dacă ajunge la o înțelegere, o respectă.

– Sunt convins că orice înțelegere făcută cu Sir Hugh este făcută în condițiile lui, replică Benedict. Alice, se vorbește despre el că este foarte dibaci și foarte dornic să urzească stratageme.

– Și? Și eu sunt destul de dibace.

– Crezi că-l poți învârti pe degete așa cum faci cu unchiul, dar oamenii ca el nu sunt ușor de manevrat de către nimeni, mai ales de către o femeie.

Alice puse jos pana de scris și îl privi gânditor pe fratele ei. Benedict avea șaisprezece ani și, de când muriseră părinții lor, fusese singura responsabilă de soarta lui. Era perfect conștientă că nu-și îndeplinise îndatorirea față de el. Intenționa să facă tot ceea ce îi stătea în puteri ca să se revanșeze pentru faptul că lăsase moștenirea lui să ajungă pe mâinile lui Ralf.

Mama lor, Helen, murise cu trei ani înainte. Tatăl, Sir Bernard, fusese ucis de un tâlhar, pe stradă, în fața unui bordel din Londra, la un an după aceea.

Ralf apăruse la scurtă vreme după vestea morții lui Bernard. Alice se trezise foarte rapid implicată într-o bătălie legală lipsită de speranțe pentru a păstra micul domeniu care ar fi trebuit să fie moștenirea lui Benedict. Făcuse tot posibilul pentru a păstra feuda, însă Ralf, în ciuda inteligenței sale bovine, reușise să o învingă.

După aproape doi ani de certuri și de insistențe, izbutise să-l convingă pe Fulbert de Middleton, seniorul lor, că domeniul trebuia să fie controlat de un cavaler. Ralf pretinsese că, femeie fiind, Alice nu era capabilă să-l administreze în mod corespunzător, iar Benedict, având un picior beteag, nu putea urma pregătirea necesară pentru a deveni cavaler. Prin urmare, Fulbert ajunsese la concluzia că avea nevoie de un om de arme în fruntea micului domeniu care îi aparținuse lordului Bernard. Spre furia și dezgustul lui Alice, i-l încredințase lui Ralf, care, la rândul său, i-l transmisese fiului său celui mai vârstnic, Lloyd.

Alice și Benedict fuseseră obligați să se mute la Lingwood la scurt timp după aceea. Fiind sigur de posesia feudei, Lloyd se măritase cu fiica unui cavaler vecin. Cu șase luni în urmă li se născuse un fiu.

Alice era suficient de practică pentru a-și da seama că oricât ar fi susținut cauza și dreptul fratelui ei în tribunale, erau șanse foarte mici să reintre vreodată în posesia moștenirii lui Benedict. Iar faptul că nu-și putuse onora responsabilitatea față de el îi provoca o durere imensă. Arareori eșua în a duce o sarcină la bun sfârșit, mai ales una atât de importantă cum fusese asta.

Hotărâtă să răscumpere acea greșeală, Alice încerca să-i ofere lui Benedict cele mai bune condiții pentru a-și croi un drum în viață. Era decisă să-l trimită la marile centre cărturărești din Paris și Bologna, unde să studieze dreptul.

Nimic nu avea să compenseze pierderea pământurilor, dar ea era hotărâtă să facă toate eforturile pentru a-l ajuta. De-abia când avea să fie mulțumită de felul în care avansase viața lui Benedict se putea gândi la propriile visuri. Intenționa să intre într-o mănăstire

cu o bibliotecă bogată unde să se dedice în totalitate studiului filosofiei naturale.

Cu doar câteva zile în urmă, ambele ei obiective păruseră de neatins, însă apariția lui Hugh cel Neînduplecat deschisese o portiță. Alice era hotărâtă să profite de această ocazie.

– Nu te speria, Benedict, spuse ea energic. Am încredere că Sir Hugh se va dovedi un om rezonabil.

– Rezonabil? Alice, este o legendă. Legendele nu sunt niciodată rezonabile.

– Haide acum, nu poți să știi asta. Aseară părea perfect dispus să asculte un argument rațional.

– S-a jucat cu tine. Alice, ascultă-mă, Erasmus de Thornewood este seniorul lui Sir Hugh. Știi ce înseamnă asta?

Tânăra femeie ridică iar pana de scris și își atinse buzele țuguiate cu vârful ei.

– Am auzit de Erasmus. Are reputația de a fi destul de puternic.

– Exact, iar asta îl face puternic și pe omul său de încredere. Trebuie să fii atentă. Să nu-ți închipui că te poți târgui cu Sir Hugh ca o precupeață din sat. Asta ar fi nebunie curată.

– Prostii, zâmbi Alice liniștitor. Îți faci prea multe griji, Benedict. Este un defect pe care am început să-l observ la tine în ultima vreme.

– Am motive bune să fiu îngrijorat.

– Nu, nu ai. Ține minte ce spun, eu și Sir Hugh ne vom înțelege de minune.

O figură masivă se ivise amenințător în prag, proiectând o umbră largă, întunecată, de-a lungul covorului. Lui Alice i se păru că odaia se răcise dintr-odată. În fața ochilor ei stătea Hugh.

– Gândurile dumneavoastră le reflectă perfect pe ale mele, Lady Alice, spuse el. Mă bucur să constat că viziunile noastre sunt asemănătoare.

Alice simți furnicături pe piele pe măsură ce vocea lui profundă, răsunătoare, umplea odaia de studiu. Vorbea foarte încet, dar cuvintele lui păreau să acopere toate celelalte sunete care intrau în competiție cu ele. Pasărea

de pe pervaz amuţi. Ecourile copitelor de cal de lângă zid se estompară.

Întreg corpul i se crispă de nerăbdare. Nu se putu stăpâni să nu se holbeze la Hugh preţ de o clipă. Era prima oară când îl vedea după confruntarea din sala luminată de foc. Era dornică să descopere dacă în acea dimineaţă prezenţa lui avea acelaşi efect straniu asupra ei ca în ajun. Răspunsul era afirmativ.

Împotriva oricărei forme de raţiune şi a dovezilor oferite de propriii ochi, îl găsea pe Hugh cel Neînduplecat ca fiind cel mai convingător bărbat pe care îl întâlnise vreodată. Nu era cu nimic mai chipeş în lumina dimineţii decât fusese în noaptea precedentă, dar ceva la el o atrăgea.

Era de parcă i s-ar fi dezvoltat un simţ suplimentar, şi acum beneficia de un nou nivel de senzaţii care mergeau dincolo de auz, văz, atingere, gust şi miros. Până la urmă, o problemă pasionantă de filosofia naturii, hotărî ea.

Benedict se smuci să-l privească pe nou-venit. Bastonul lui se izbi de masa lui Alice.

- Milord. Falca îi înţepeni. Eu şi sora mea aveam o discuţie privată. Nu v-am văzut stând acolo.

- Mi s-a spus că sunt mai degrabă greu de ignorat, râse Hugh. Tu eşti Benedict?

- Da, milord. Benedict îşi îndreptă umerii. Sunt fratele lui Alice şi nu cred că ar trebui să vă întâlniţi de unul singur cu ea. Nu se cuvine.

Tânăra femeie îşi ridică ochii înspre tavan.

- Benedict, te rog, e ridicol. Nu sunt o fecioară graţioasă a cărei reputaţie trebuie apărată. Eu şi Sir Hugh intenţionăm doar să discutăm afaceri.

- Nu este normal, insistă Benedict.

Hugh se sprijini cu un umăr de tocul uşii şi îşi încrucişă braţele pe piept.

- Ce crezi că am de gând să fac cu ea?

- Nu ştiu, băigui Benedict. Dar nu o voi permite.

Alice îşi pierdu răbdarea.

- Benedict, ajunge. Lasă-ne singuri. Eu şi Sir Hugh avem treabă.

- Dar, Alice...

- Discutăm mai târziu.

Îmbujorat de mânie, Benedict îi aruncă lui Hugh o privire ucigătoare, însă acesta nu făcu decât să ridice din umeri şi să se dea din uşă pentru a-i face loc să treacă.

- Nu te teme, îi murmură cavalerul. Ai cuvântul meu că nu o voi necinsti pe sora ta în timpul acestei convorbiri pe care doreşte atât de mult să o poarte.

Băiatul, al cărui chip devenise stacojiu, îşi ţintui pentru ultima dată sora cu privirea, se strecură neîndemânatic pe lângă Hugh şi dispăru pe coridor.

Hugh aşteptă până când acesta nu-i mai putea auzi. Apoi, ochii lui îi întâlniră pe ai lui Alice.

- Mândria unui tânăr este un lucru complicat. Trebuie tratată cu o anumită delicateţe.

- Nu vă preocupaţi de fratele meu, milord. Este responsabilitatea mea. Alice îi arată un scaun de lemn printr-o mişcare a mâinii. Vă rog să luaţi loc. Avem multe de discutat.

- Da. Hugh privi scaunul, dar nu se aşeză. În schimb, păşi până la vasul cu jar şi îşi întinse mâinile spre căldura dogoritoare. Avem, într-adevăr. Ce înţelegere vreţi să faceţi cu mine, doamnă?

Alice îl privea cu o ardoare pe care nu şi-o putea ascunde. „Pare destul de rezonabil", se gândi. Nu era nici un semn că intenţiona să fie dificil. Un om înţelept, aşa cum intuise deja.

- Milord, am să fiu directă.

- Chiar vă rog. Prefer să fiţi directă. Asta economiseşte foarte mult timp, nu credeţi?

- Ba da. Alice îşi împreună mâinile pe masă. Sunt pregătită să vă indic precis locul unde cred că a dus hoţul cristalul meu verde.

- Este cristalul meu, Lady Alice. Vă faceţi un obicei din a uita acest lucru.

- Putem să discutăm aceste detalii cu altă ocazie, milord.

Hugh păru uşor amuzat.

- Nu va fi nici o discuţie.

- Excelent. Mă bucur să văd că sunteţi raţional.

– Mă străduiesc.

Alice zâmbi aprobator.

– Așa cum spuneam, vă voi spune unde cred că se află cristalul în acest moment. Pe lângă asta, voi fi de acord să vă însoțesc în locul respectiv și să vă arăt hoțul.

– Extrem de util, zise Hugh după o clipă de reflecție.

– Mă bucur că apreciați asta, milord. Dar mai am ceva de oferit în această înțelegere.

– Abia aștept să aud și restul.

– Nu numai că vă voi ajuta să găsiți cristalul, ci voi merge cu un pas mai departe. Alice se aplecă pentru a-și accentua cuvintele: Voi accepta să renunț la pretenția mea asupra acestui cristal.

– O pretenție pe care eu nu o accept.

– Milord... se încruntă ea.

– Și în schimbul acestei oferte generoase? o întrerupse el calm. Ce îmi cereți, Lady Alice?

– În schimb, milord, vă cer două lucruri. Primul este ca, peste doi ani, când fratele meu va fi de vârsta potrivită, să aranjați să fie trimis la Paris, sau poate la Bologna, ca să poată asista la cursurile ținute acolo. Îmi doresc din tot sufletul ca el să devină un expert în artele liberale și mai ales în drept, pentru ca la un moment dat să poată obține o poziție de rang înalt la Curte sau pe lângă vreun prinț ori nobil de seamă.

– Fratele dumneavoastră dorește să urmeze o carieră de secretar sau de slujbaș?

– Nu e ca și cum ar avea foarte multe opțiuni, milord. Alice își strânse mai tare degetele. Nu am fost în stare să-i apăr moștenirea cuvenită în fața unchiului nostru. Prin urmare, asta e singura posibilitate de a-l sprijini.

Hugh o studie întrebător.

– Foarte bine, asta este treaba dumneavoastră, presupun. Sunt dispus să-i finanțez studiile în schimbul obținerii cristalului.

Alice se relaxă. Greul trecuse.

– Vă mulțumesc, mă bucur nespus să aud asta.

– Care este al doilea lucru?

– O cerere măruntă, milord, lipsită de importanță pentru o persoană ca dumneavoastră. Îndrăznesc să spun că nu vă va deranja deloc.

– Despre ce este vorba, mai precis?

– Vă rog să-mi dați o zestre.

Hugh privi lung la jarul din vas, ca și când ar fi văzut acolo ceva deosebit de interesant.

– Zestre? Vreți să vă măritați?

– Pe toți sfinții, chicoti Alice. Ce anume v-a făcut să credeți asta? Sigur că nu doresc să mă mărit. Vreau să mă călugăresc.

Hugh se întoarse încet spre ea. Ochii lui ca de chihlimbar străluceau intens.

– Pot să vă întreb de ce?

– Ca să-mi pot continua studiile de filosofie naturală, desigur. Pentru asta am nevoie de o bibliotecă mare, una cum doar o mănăstire bogată ar putea avea. Dregându-și delicat vocea, explică: Și pentru a fi primită într-o mănăstire bună, îmi este necesară o zestre apreciabilă.

– Înțeleg. Expresia lui Hugh era aceea a unui uliu care tocmai și-a zărit prada. Păcat.

Alice simți cum i se strânse inima. Pentru moment nu făcu decât să se uite la el dezamăgită. Fusese convinsă că avea să accepte arajamentul. Adunându-și cu disperare toate argumentele, stărui:

– Milord, vă rog să vă gândiți atent la asta. Cristalul verde este foarte important pentru dumneavoastră. Pot să mă asigur că-l obțineți. Iar asta cred că merită prețul zestrei mele.

– Mă înțelegeți greșit, doamnă. Sunt dispus să pun un preț de mireasă pe capul dumneavoastră.

– Da? Se lumină ea la față. O veți face?

– Da, însă vreau ca mireasa să facă parte din preț.

– Poftim?

– Sau măcar să-mi promită asta.

Alice era prea uimită ca să poată gândi.

– Nu înțeleg, milord.

– Nu? E destul de simplu. Veți primi ceea ce ați cerut, Lady Alice. În schimb, vreau să ne logodim înainte de a porni în căutarea cristalului verde.

capitolul 3

Hugh nu ar fi fost surprins să afle că aceasta era prima oară în viața ei când fusese lăsată fără replică.

Îi privi ochii verzi, mari, buzele deschise și uimirea fără de cuvinte întipărită pe față cu un oarecare amuzament și nu fără o urmă de satisfacție.

Se îndoia că mai existau bărbați capabili să o transforme în stană de piatră.

Se plimbă prin cameră în timp ce aștepta ca Alice să-și revină în fire. Ceea ce văzu nu-l miră deloc. Spre deosebire de restul încăperilor de locuit din cetate, aceasta era bine măturată. Aerul era înmiresmat de ierburi proaspete. Se așteptase la asta.

Seara trecută, pe când se bucura de niște delicatese precum sturion în sos verde picant și plăcintă de praz bine condimentată, fusese foarte impresionat de talentul gospodăresc al lui Alice. Acum descoperea că eforturile pe care le făcuse pentru banchet nu se regăseau decât în odăile din acea aripă, rezervate pentru ea și fratele ei.

Acolo, totul era impecabil. Semnele eficienței și ordinii erau peste tot, de la tapiseriile așezate cu grijă pe pereți pentru a opri curentul până la podelele lucitoare. Lumina zilei scosese la iveală scene cu totul diferite în restul cetății. Dulapurile urât mirositoare, podelele nemăturate, covoarele rupte și izul de igrasie din majoritatea încăperilor arătau că Alice nu se obosise să-și practice vrăjitoriile în afara micii ei lumi.

În camera ei de studiu, Hugh descoperise nu numai curățenia la care se așteptase, ci și o varietate de lucruri interesante.

Câteva tratate foarte uzate și vreo două volume legate în piele ocupau un loc de cinste pe un raft din apropiere.

O colecție de insecte era expusă într-o cutie de lemn. Bucăți și bucățele din ceea ce păreau să fie oase de pești și o colecție de scoici erau aranjate pe o masă. Într-un colț, un vas de metal era fixat deasupra unei lumânări

neaprinse. În vas erau niște rămășițe calcaroase, dovezi ale unui experiment din trecut.

Hugh era intrigat. Obiectele indicau o minte ageră și o fire iscoditoare.

– Milord, reuși ea într-un final să îngaime, despre ce vorbiți, pentru numele lui Dumnezeu?

„Nu reacționează bine la gândul măritișului", observă bărbatul. Se hotărî să urmeze o cale mai puțin directă pentru a-și atinge ținta. Era foarte dibaci la stratageme. Nu vedea de ce nu și-ar fi folosit acest talent ca să facă rost de o soție.

– M-ați auzit. Am nevoie de o doamnă despre care să pot spune că este a mea.

– Dar...

– Temporar.

– Ei bine, nu mă puteți cere pe mine. Găsiți-vă altă doamnă. Sunt convinsă că există destule femei dornice prin ținut.

„Da, dar nici una ca tine, se gândi Hugh. Mă îndoiesc să mai existe femeie ca tine în toată creștinătatea."

– Dar sunteți întru totul convenabilă, Lady Alice.

Ea se zbârli de indignare.

– Nu sunt convenabilă pentru nici un bărbat, domnule. Vă rog, întrebați-l pe unchiul meu cât de convenabilă sunt. Cred că vă va deschide ochii. Sunt o adevărată pacoste pentru el.

– Asta deoarece v-ați propus să deveniți una. Sper totuși să putem coopera mai degrabă în calitate de colegi decât de adversari.

– Colegi, repetă ea cu precauție.

– Asociați, clarifică el util.

– Asociați.

– Da, parteneri de afaceri, așa cum chiar dumneavoastră ați spus seara trecută când ați susținut că vreți să ajungeți la o înțelegere cu mine.

– Nu mă gândisem chiar la asta. Poate ar fi mai bine să vă explicați mai precis intențiile, milord.

– Aveți dreptate. Hugh făcu o pauză lângă un instrument complicat alcătuit dintr-un set de plăci de alamă circulare și o scală gradată. De unde ați obținut acest

astrolab splendid? Nu am mai văzut unul asemănător de când am fost în Italia.

– Mi l-a trimis tatăl meu. L-a găsit într-un magazin din Londra acum câțiva ani. Vă sunt familiare asemenea instrumente?

Hugh se aplecă mai mult înspre astrolab.

– E adevărat că mi-am câștigat traiul cu sabia, doamnă, dar ar fi o greșeală să credeți că sunt un neghiob. Mută scala care făcea un unghi cu plăcile de metal, schimbând poziția stelelor în raport cu pământul. Cei care au comis această greșeală în trecut au avut de plătit, o informă el.

Alice sări în picioare și se grăbi să înconjoare masa.

– Nu vă consider neghiob, domnule. Chiar din contră. Se opri lângă astrolab privindu-l încruntată. Problema este că nu am putut desluși cum funcționează acest aparat și nu cunosc pe nimeni care să aibă cunoștințe de astronomie. M-ați putea ajuta să-i dau de capăt?

Hugh se îndreptă și îi privi fața concentrată.

– Da. Dacă încheiem târgul nostru astăzi, vă voi învăța cum să folosiți astrolabul.

Ochii ei se aprinseră cu un entuziasm care în cazul altei femei ar fi putut fi confundat cu pasiunea. Se înroși.

– Este foarte amabil din partea dumneavoastră, milord. În biblioteca mănăstirii de aici am descoperit un mic volum care descrie principiul aparatului, însă nu oferă și instrucțiuni de utilizare. Vă jur, a fost extrem de frustrant.

– Puteți considera aceste instrucțiuni ca fiind cadoul meu de logodnă.

Strălucirea dispăru repede din ochii ei imenși, fiind repede înlocuită de îngrijorare.

– În legătură cu această logodnă, milord. Cum am mai spus, aș dori să vă explicați.

– Foarte bine. Hugh dădea ocol unei mese pe care se afla o grămadă de pietre și de cristale. Luă o piatră roșie și o examină.

– Îmi pare rău să vă anunț că sunt victima unui foarte iritant blestem, doamnă.

– Asta este cu siguranță vina dumneavoastră, milord.

El își ridică privirea de la piatră, surprins de tonul ei aspru.

– Vina mea?

– Da. Mama îmi spunea întotdeauna că bolile de acest tip sunt cauzate de umblatul prin bordeluri. Va trebui să luați o doză de teriac și să vi se lase sânge. Poate că nu v-ar strica nici o clismă bună. După părerea mea, asta meritați dacă ați frecventat astfel de locuri.

Hugh își drese glasul.

– Vă pricepeți la asemenea chestiuni?

– Mama era foarte pricepută la ierburi. M-a învățat foarte multe lucruri despre cum să le folosesc ca să echilibrez umorile corpului. Încruntându-se, Alice urmă: Totuși, ea spunea că este mai bine să eviți anumite suferințe cu totul decât să încerci un tratament după ce răul a fost făcut.

– Sunt de acord cu acest principiu. Hugh o privea atent. Ce s-a întâmplat cu mama dumneavoastră?

O umbră apăru pe fața lui Alice.

– A murit acum trei ani.

– Condoleanțele mele.

– Tocmai primise un lot de ierburi ciudate și rare, află ea. Era extrem de nerăbdătoare să experimenteze cu ele.

– Să experimenteze?

– Da, născocea în permanență poțiuni. În orice caz, a amestecat unele din ierburile noi după o rețetă pe care o descoperise de curând. Ar fi trebuit să aline durerile de stomac și de intestine. A băut din greșeală prea mult din licoare. A ucis-o.

– S-a otrăvit? se înfioră Hugh.

– A fost un accident, spuse Alice în grabă, în mod evident alarmată de concluzia lui. V-am spus, făcea un experiment.

– Făcea experimente pe propria persoană? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

– Adesea încerca noi medicamente înainte să le dea bolnavilor.

– Și mama mea a murit într-un mod similar, se auzi Hugh spunând înainte de a reflecta dacă era înțelept să-i împărtășească informația. A băut otravă.

Ochii superbi ai lui Alice se umplură de o compasiune tacită.

– Îmi pare foarte rău, milord. Și mama dumneavoastră studia ierburile stranii și lucruri de genul acesta?

– Nu. Hugh aruncă într-o parte piatra roșie, furios pe propria indiscreție. Niciodată nu vorbea despre sinuciderea mamei sale sau despre faptul că aceasta, înainte de a bea din licoare, îi administrase o doză letală și tatălui său. Este o poveste lungă pe care nu doresc s-o repet, murmură el.

– Asemenea lucruri sunt dureroase, într-adevăr.

Compasiunea ei îl irita. Nu era obișnuit cu asemenea sentimente și nu avea nici o dorință să le încurajeze. Compasiunea implica slăbiciune.

– Nu m-ați înțeles așa cum trebuie, doamnă. Când am spus că sunt victima unui blestem, nu mă refeream la vreo boală a trupului.

Îl privi întrebător.

– Doar nu vă referiți la o vrajă?

– Ba da.

– Dar asta este o mare prostie! Pe toți sfinții, nu am pic de considerație pentru cei care cred în magie și în blesteme.

– Nici eu nu am.

Alice părea să nu-l fi auzit. Deja se gândea la un alt aspect.

– Ascultați-mă, știu că este la mare modă în zilele noastre ca bărbații învățați să călătorească la Toledo în căutarea anticelor secrete ale magiei, dar am convingerea că-și pierd vremea. Magia nu există.

– Sunt de acord cu dumneavoastră în ceea ce privește absurditatea magiei. Dar sunt un om practic.

– Și?

– În această situație am ajuns la concluzia că modalitatea cea mai bună de a-mi atinge țelurile este de a îndeplini cerințele unei vechi legende cu alură de blestem.

– O legendă?

– Da. Hugh ridică o bucată de cristal roz și o privi în lumină. Bunii oameni din Scarcliffe au avut de suportat o sumedenie de stăpâni în ultimii ani. Nici unul dintre aceștia nu a fost iubit de localnici. Și nici unul nu a rezistat mult.

– Intenționați să fiți excepția, să înțeleg?

– Da, doamnă. Hugh puse cristalul jos, se sprijini de masă și își apucă mânerul sabiei. Scarcliffe îmi aparține, și voi ține cu dinții de el cât timp îmi curge sânge prin vene.

Ea îi scrută fața.

– Nu mă îndoiesc de intenția dumneavoastră, milord. Ce anume spune această legendă?

– Că stăpânul de la Scarcliffe are două obligații. În primul rând, trebuie să păzească ultima piatră rămasă dintr-o străveche comoară. În al doilea rând, trebuie să găsească ascunzătoarea celorlalte pietre din Scarcliffe.

– Atunci cristalul verde este într-adevăr valoros?

Hugh ridică din umeri.

– Are valoarea pe care i-o conferă supușii mei. Ei cred că face parte dintr-o imensă comoară alcătuită din nestemate. Toate au dispărut cu mult timp în urmă, în afară de acest cristal verde, care a fost în grija bisericii în ultimii ani, dar a dispărut acum două săptămâni.

– Furat?

– Da. Și în cel mai inoportun moment.

Îl privi cu intuiția ei ascuțită.

– La scurt timp după ce ați preluat controlul castelului?

– Da. „Doamna este isteață", se gândi Hugh. Îl vreau înapoi. Va fi foarte important pentru a liniști temerile supușilor mei.

– Înțeleg.

– Dacă mă întorc cu piatra și cu o nevastă corespunzătoare, acești oameni vor înțelege că vreau într-adevăr să le fiu stăpân de drept.

Alice era vizibil derutată.

– Doriți să vă căsătoriți cu mine?

– Doresc să-mi deveniți logodnică. „Pas cu pas", își aminti că plănuise. Nu dorea să o sperie de la început.

Acum că găsise acest tertip, era convins că avea să funcționeze. Dar avea nevoie de cooperarea tinerei femei. Nu avea timp să-și caute altă nevastă. Pentru o scurtă perioadă, specifică el.

– Dar un jurământ de logodnă este aproape la fel de puternic ca unul de căsnicie, protestă Alice. Mai mult, unii învățați ai bisericii afirmă că are aceeași forță constrângătoare și că nu există vreo diferență reală între cele două.

– Știți la fel de bine ca și mine că acei cărturari sunt în minoritate. De fapt, logodnele se rup destul de rapid, mai ales dacă ambele părți sunt de acord. Nu văd vreo problemă.

– Hmmm.

Alice rămase tăcută, cu sprâncenele împreunate într-o expresie gravă de reflecție. Hugh putea să vadă că îi întorcea propunerea pe toate părțile, căutând dezavantaje și capcane. O contempla fascinat. Surprins, își dădu seama de felul în care arăta el atunci când plănuia diverse stratageme. Știa exact la ce se gândea. Posibilitatea de a o studia în felul acesta era o experiență ciudată, de parcă i-ar fi scrutat mintea. Dintr-odată îl cuprinse o senzație stranie de familiaritate. Avea impresia că o cunoștea pe Alice mult mai bine decât ar fi permis scurta lor întâlnire.

Conștientizarea faptului că inteligența ei era similară cu a lui și că funcționa în același fel îl dezorientă complet. Nu era obișnuit cu ideea că putea avea atâtea în comun cu altă persoană, mai ales cu acea femeie.

Își dădu seama că întotdeauna se considerase diferit de ceilalți, departe de viețile lor, detașat chiar atunci când interacționa cu ei. Își petrecuse viața simțindu-se ca un locuitor al unei insule în timp ce toți ceilalți trăiau pe malul opus.

Dar în foarte scurtă vreme se dovedi că pe insula lui se afla și Alice. Aceasta îl privi viclean.

– Intenționasem să intru la mănăstire de îndată ce fratele meu ar fi avut un drum sigur în viață.

Hugh se scutură de strania senzație care-l cuprinsese și se forță să revină cu gândul la problema de față.

– Nu este nemaiîntâlnit ca o femeie care și-a rupt jurământul de logodnă să intre la mănăstire.

– Da. Alice nu adăugă nimic. Era în mod evident adâncită în propriile gânduri despre ultimele evenimente.

Hugh se întrebă brusc dacă interlocutoarea lui avea aceeași expresie fioroasă când se afla sub un bărbat în pat.

Gândul următor decurse firesc din primul: oare fusese cu un alt bărbat? Alice avea douăzeci și trei de ani, până la urmă, și Dunstan avea dreptate. Nu era chiar un boboc sfios de trandafir.

Pe de altă parte, nici nu era o cochetă, se gândi Hugh. Judecând după colecția ei de pietre, gândaci uscați și după echipamentul divers îngrămădit în odaia ei de studiu, se părea că pasiunea ei era mai ușor ațâțată de problemele filosofiei naturale decât de gânduri lubrice.

Alice își încrucișă mâinile sub sâni și își bătu degetele pe brațe.

– Cât anume ar trebui să dureze această logodnă ca să vă servească țelurile, milord?

– Nu pot să fiu sigur de asta, câteva luni probabil ar fi de ajuns.

– A, câteva luni.

– Nu este atât de mult, spuse el calm. Până la primăvară voi avea totul sub control la Scarcliffe. „Până la primăvară îmi vei fi nevastă și iubită." Doar nu aveți de mers altundeva, nu?

– Nu, dar...

– Atunci v-ar fi totuna dacă v-ați petrece iarna la Scarcliffe. Desigur, și fratele dumneavoastră va fi bine primit acolo.

– Ce se întâmplă dacă găsiți o femeie pe care vreți într-adevăr să o luați de soție cât timp mă aflu sub acoperișul dumneavoastră?

– Voi înfrunta această problemă atunci când se va ivi.

– Nu sunt sigură. Totul e complet diferit de cum plănuisem.

Simțind că era pe cale de a câștiga, Hugh își înteți asaltul.

- Primăvara va veni fără să vă daţi seama. Dacă nu sunteţi mulţumită la Scarcliffe putem să găsim alte soluţii.

Alice se întoarse. Îşi împreună mâinile la spate şi începu să se plimbe prin cameră.

- Aţi avea nevoie de permisiunea unchiului meu ca să ne logodim.

- Mă îndoiesc că îmi va fi dificil să o obţin.

- Da, se strâmbă tânăra femeie. E oricum dornic să scape de mine.

- Îl voi face şi mai dornic cu o ofertă potrivită de mirodenii.

Alice îl scrută cu interes, întorcându-se să traverseze din nou camera.

- Aveţi un depozit de mirodenii?

- Da.

- Vorbim de mirodenii de preţ, milord, sau de sare de proastă calitate?

- Doar cele mai bune, îşi ascunse el un zâmbet.

- Scorţişoară? Şofran? Piper? Sare albă fină?

- Toate şi multe altele. Hugh ezită, gândindu-se cât de mult să-i spună despre finanţele lui.

Majoritatea cavalerilor de renume, dacă nu moşteniseră o avere de la propriii taţi, adunau bogăţii din răscumpărări şi jafuri. Se înavuţeau fie concurând la turnee, fie oferindu-şi serviciile lorzilor generoşi. Puţini se înjoseau într-atât încât să se ocupe de negoţ.

Hugh avusese şi el parte de răscumpărări, armuri valoroase şi cai de luptă obţinuţi ca trofeu în varii turnee, iar lorzii pe care-i slujise nu fuseseră deloc zgârciţi. Însă adevărata sursă a averii sale în creştere era negoţul de mirodenii.

Până acum nu-i păsase de părerea lumii, dar îşi dădu seama că nu voia ca Alice să-l dispreţuiască din acest motiv.

Pe de altă parte, era o femeie cu simţ practic. Poate nu avea să-i pese. Faptul că el dispunea de o sursă de venit sigură, constantă, ar fi putut să o liniştească în privinţa intenţiilor lui. Calculând rapid posibilităţile, se hotărî să rişte spunând adevărul.

- În general nu fac publice aceste lucruri, dar nu mă bazez doar pe sabie pentru a-mi câştiga existenţa.

Îl privi cu mirare.

- Faceţi negoţ cu mirodenii, milord?

- Da. În ultimii ani m-am implicat într-un negoţ extins cu mai mulţi comercianţi din Est. Dacă şi când veţi hotărî să intraţi la mănăstire, îmi voi permite să vă asigur nu o singură zestre, ci douăsprezece.

- Înţeleg. Părea copleşită. Voi avea nevoie de o zestre de dimensiuni apreciabile dacă vreau să intru într-o mănăstire de seamă.

- Cu siguranţă. Mănăstirile sunt la fel de mofturoase ca soţii din familii înstărite, nu-i aşa?

- Mai ales dacă se aşteaptă din partea lor să treacă discret cu vederea o reputaţie pătată, mormăi Alice. Dacă voi locui cu dumneavoastră ca logodnică şi nu ne căsătorim, reputaţia mea va fi ruinată.

Hugh dădu din cap.

- Se va presupune că am trăit împreună ca soţ şi soţie. Dar, aşa cum aţi spus, o zestre potrivită va convinge orice lăcaş să ignore aceste mici detalii.

Alice continua să-şi bată degetele de braţe.

- V-aş sfătui să nu-i spuneţi lui Sir Ralf că sunteţi dispus să plătiţi o zestre mare pentru mine, altfel mai mult ca sigur va încerca să vă înşele.

Un rânjet se prefigură în colţurile gurii lui Hugh. Îl controlă cu un efort.

- N-am nici o intenţie de a mă lăsa tras pe sfoară, doamnă. Nu vă temeţi, am destulă experienţă în arta negocierii. Aveţi cuvântul meu că nu voi plăti mai mult decât trebuie.

Se încruntă, prea puţin convinsă.

- Sir Ralf nu are scrupule când vine vorba de afaceri. A furat moştenirea fratelui meu.

- Poate că voi echilibra balanţa dacă vă fur pentru un gologan.

Alice deveni iar tăcută în timp ce se plimba.

- Aţi face toate astea dacă vă ajut să găsiţi piatra verde şi sunt de acord cu logodna temporară?

– Da. Aceasta este calea cea mai scurtă și mai convenabilă către țelul meu.

– Și prin urmare, este firesc să o alegeți, murmură ea aproape fără să respire.

– Nu-mi place să pierd timpul.

– Sunteți un om curajos, milord.

– Simt că ne potrivim.

Alice se opri. Fața ei expresivă se lumină cu un entuziasm reaprins.

– Foarte bine, milord. Accept condițiile. Voi petrece iarna la Scarcliffe în calitate de logodnică a dumneavoastră. În primăvară vom reevalua situația.

Hugh se sperie de entuziasmul care-l cuprinsese. Era doar o înțelegere de afaceri, trebui să-și reamintească. Nimic mai mult. Încercă să-și tempereze satisfacția.

– Excelent, rosti el simplu. Ne-am înțeles.

– Prevăd totuși un mare impediment.

– Și anume?

Alice se opri lângă astrolab.

– Deși unchiul meu se va bucura foarte mult la gândul că va scăpa de prezența mea, nu va fi în stare să creadă ce noroc a dat peste el.

– Vă rog să nu vă faceți griji, Lady Alice. Hugh era nerăbdător să finalizeze afacerea, acum că ajunseseră la o înțelegere. V-am spus. Mă voi ocupa eu de unchiul dumneavoastră.

– Dar dorința dumneavoastră subită de a vă căsători cu mine îi va trezi suspiciuni, insistă ea.

– De ce?

– În caz că nu ați observat, spuse ea caustic, sunt puțin trecută de vârsta obișnuită pentru o mireasă.

Hugh zâmbi ușor.

– Unul dintre motivele pentru care vă potriviți perfect nevoilor mele, Lady Alice, este tocmai faptul că nu mai sunteți o tânără inocentă și frivolă.

Ea își încreți nasul.

– Da, mai e și problema asta, nu-i așa? Înțeleg de ce nu ați vrea să faceți târgul cu o femeie care este încă aproape un copil sau lipsită de experiență lumească.

– Aveți dreptate. Hugh se întrebă cam de câtă experiență lumească avusese parte Alice. Am nevoie de un partener de afaceri, nu de o nevastă dificilă care să se îmbufneze și să stea posomorâtă când nu am timp să o distrez. Am nevoie de o femeie matură și practică.

Pe fața ei apăru o expresie meditativă.

– O femeie matură și practică. Da, m-ați descris foarte bine, milord.

– Atunci nu există nici un motiv pentru care să nu se realizeze aranjamentul nostru.

Alice ezită.

– Ne întoarcem la dificultatea de a-l convinge pe unchiul meu că vreți într-adevăr să vă căsătoriți cu mine.

– V-am spus, lăsați această chestiune în sarcina mea.

– Mi-e teamă că nu va fi atât de simplu precum păreți să credeți. La scurt timp după ce Sir Ralf ne-a luat pe mine și pe fratele meu de acasă și ne-a adus la Lingwood, a făcut câteva încercări să mă mărite.

– Însă a dat greș, după câte văd.

– Da. Unchiul meu devenise atât de disperat, încât oferise până și o mică zestre, dar nici măcar așa nu a reușit să convingă vreun vecin să-l scape de mine.

– Nu a fost nici măcar un singur doritor? Hugh era surprins. Până la urmă, o zestre era o zestre, și se găseau mereu oameni care să aibă nevoi financiare.

– Doi cavaleri cu mici feude în apropiere au venit să mă viziteze. Dar, cunoscându-mă, și-au pierdut rapid interesul.

– Sau au fost făcuți să și-l piardă? întrebă Hugh sec.

– Da, bine, nu i-am putut tolera mai mult de câteva minute, recunoscu ea roșind. Numai gândul de a mă mărita cu vreunul din ei mă făcea isterică. Vă asigur, am făcut niște crize teribile în fața celor doi pețitori. Nu au fost alții după aceea.

– Vi s-a părut de preferat să rămâneți în gospodăria unchiului?

– Până acum am ales răul cel mai mic. Atâta timp cât nu sunt măritată, am măcar o mică șansă de a-mi atinge scopurile. Odată măritată, sunt pierdută.

– Ar fi chiar atât de îngrozitor?

– Căsătoria cu oricare dintre bădăranii aleşi de unchiul Ralf ar fi fost intolerabilă. Nu doar pentru că aş fi fost eu nefericită, ci şi pentru că nici unul din ei nu ar fi avut răbdare cu fratele meu. Bărbaţii antrenaţi pentru război obişnuiesc să fie cruzi şi răi cu băieţii care nu pot fi ca ei.

– Vă înţeleg punctul de vedere. Hugh îşi dădu seama că majoritatea deciziilor ei aveau la bază grija pe care i-o purta fratelui.

Gura lui Alice se strânse.

– Nici măcar tatăl meu nu a mai avut ochi pentru Benedict după ce a căzut de pe ponei şi s-a rănit la picior. Spunea că nu va putea deveni niciodată cavaler şi că era inutil. În cea mai mare parte şi-a ignorat fiul după asta.

– E de înţeles că nu vrei să-l expui pe Benedict unor răutăţi similare din partea altui lord.

– Da. Fratele meu a avut destul de suferit pentru că a fost ignorat de tatăl nostru. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să compensez felul dispreţuitor în care fusese tratat, dar nu a fost suficient. Cum aş fi putut să ocup locul unui tată în viaţa lui?

Hugh se gândi la Erasmus.

– Nu este uşor, dar se poate face.

Alice se scutură, de parcă ar fi dat la o parte amintirile nefericite.

– Oricum, nu e problema dumneavoastră. Voi avea eu grijă de Benedict.

– Foarte bine. Voi vorbi cu Sir Ralf de îndată. Hugh o porni spre uşa camerei de studiu.

Era mulţumit de rezultatele negocierii. Desigur, o convinsese să accepte doar jurământul de logodnă, însă distanţa dintre logodnă şi nuntă era foarte mică. Odată ce o avea sub acoperişul de la Scarcliffe putea chibzui în linişte la restul detaliilor.

Alice ridică mâna în mod imperativ ca să-i atragă atenţia.

– Doar un moment, Sir Hugh.

El se opri şi se întoarse politicos.

– Da?

– V-am avertizat să nu stârniţi suspiciunea lui Sir Ralf, îmboldindu-l astfel să ceară o răscumpărare demnă de un rege pentru mâna mea. Va trebui să născocim o explicaţie rezonabilă pentru care vreţi să vă căsătoriţi cu mine. Până la urmă, abia m-aţi cunoscut şi nu am zestre de oferit.

– Mă voi gândi la ceva.

– Dar la ce?

Hugh se holbă la ea preţ de un moment. Îşi dăduse seama că scăldat de lumina dimineţii, părul ei căpăta o nuanţă superbă. Era în privirea ei o înţelegere clară, directă, care îl atrăgea. Şi curbura sânilor, vizibilă sub rochie, era de asemenea ademenitoare.

Păşi înspre ea. Gura îi era uscată şi simţea o strângere în spinare.

– Este evident că, în situaţia dată, există o singură explicaţie rezonabilă pentru care v-aş cere mâna.

– Şi care ar fi asta, milord?

– Pasiunea.

– Pasiunea? Se uita la el de parcă ar fi vorbit într-o limbă stranie, necunoscută.

– Da. Hugh mai înaintă doi paşi, micşorând spaţiul dintre ei.

Gura lui Alice se deschise şi se închise.

– Prostii. Nu-l veţi convinge vreodată pe unchiul meu că un cavaler de legendă ca dumneavoastră ar putea să fie atât de... smintit încât să se logodească dintr-un motiv atât de trivial, milord.

Se opri şi îşi puse mâinile pe umerii ei delicaţi. Era uimit cât de plăcut era să o atingă. Avea oase fine, dar solide. Emana o forţă energică, feminină, care îl excita. Era înfricoşător de vie sub atingerea lui. Se afla suficient de aproape ca să-i simtă mireasma de ierburi din păr.

– Vă înşelaţi, doamnă. Îşi simţea limba împleticindu-se în gură. Pasiunea smintită este singurul motiv suficient de puternic încât să facă un om să ignore buna judecată şi raţiunea sănătoasă.

Înainte ca ea să-i ghicească intenţia, Hugh o trase la pieptul său şi îi acoperi gura cu a lui.

Își dădu seama atunci că dorința de a o săruta crescuse în el de prima oară când o văzuse în sala luminată de foc.

E o creatură magică, sclipitoare. Dar trebuia să-și înfrângă nebunia. Nu putea îngădui ca o femeie să-l afecteze cu o asemenea intensitate.

Știa că cel mai facil mod de a scăpa de curiozitatea senzuală care îl tortura era să se lase pradă impulsului. Dar acum, pe măsură ce simțea firavul tremur care o străbătea pe Alice, se întreba dacă nu eliberase cumva o stihie ce avea să fie mult mai dificil de controlat decât anticipase.

Ea stătea foarte liniștită sub mâinile lui, de parcă nu ar fi știut cum să reacționeze.

Hugh profită de această stare de confuzie ca să se bucure pe deplin de savoarea ei. Gura ei era caldă și moale ca smochinele înmuiate în miere și ghimbir proaspăt. Nu se putea sătura de acest gust.

Sărutând-o pe Alice se simțea mai amețit decât atunci când intra în depozitul lui plin cu mirodenii rare. Ea era tot ceea ce promiseseră imaginile întunecate ale nopții precedente. Dulce, catifelată și înmiresmată. Avea pasiune, genul de căldură care inflama toate simțurile unui bărbat.

Hugh își intensifică sărutul, în căutarea unei reacții.

Alice scoase un sunet scurt, înăbușit. Nu era nici protest, nici frică. Lui i se păruse a fi o exclamație gâtuită de uimire.

O apropie ușor de corpul său până îi simți împunsătura sânilor delicați sub rochie. Șoldurile ei îi apăsau coapsele.

Bărbăția lui fremăta de dorință.

Alice gemu ușor. Apoi, de parcă ar fi fost eliberată de vraja care o ținuse pe loc, îi apucă brusc mânecile tunicii. Se ridică pe vârfuri și se agăță de el, apăsându-l cu trupul ei. Hugh îi simți pulsul accelerat.

În clipa următoare, spre marea lui satisfacție, buzele ei se deschiseră sub apăsarea buzelor lui. Profită de ocazie pentru a prăda dulcele nectar care i se oferea. Era înnebunit de dorința de a o poseda în întregime

de parcă ar fi fost o mirodenie fără nume, imposibil de descris.

Hugh era conștient de efectele pe care mirodeniile feminine le aveau asupra simțurilor bărbătești. Își propusese cu mult timp în urmă să-și țină în frâu aceste nevoi. Știa că un bărbat care nu era în stare să-și controleze poftele ajungea să fie controlat de ele.

Atunci însă îi venea foarte greu să-și respecte propriile reguli. Alice era un amestec amețitor. Gustul și mirosul ei îl îmbiau așa cum nu mai fusese îmbiat de multă vreme. Poate în toată viața sa.

Voia mai mult. Mult mai mult.

- Sir Hugh, gemu ea când apucă în sfârșit să respire. Își eliberă gura și îl privi cu ochii larg deschiși, uimiți.

Pentru moment, Hugh nu se putu gândi la altceva decât să o sărute din nou. Își aplecă iarăși capul.

Alice îi puse vârful degetelor pe buze. Sprâncenele i se uniră într-o expresie menită să-i reprime dorința.

- Doar un moment, vă rog, milord.

Hugh se forță să respire și să se calmeze. Își dădu deodată seama cât de aproape fusese să dea cu piciorul stăpânirii de sine de fier care îi fusese utilă toată viața.

Dădu repede la o parte bănuiala că Alice ar fi fost în stare să facă uz de mrejele ei feminine asupra lui. Pur și simplu nu era posibil. Trecuseră ani buni de când nu mai era vulnerabil în fața farmecelor feminine. Cu siguranță nu avea de gând să-i permită acestei femei să se insinueze dincolo de armura lui sufletească.

Fiecare mișcare pe care o făcea era calculată, își aminti el. Sărutul cu Alice fusese doar o altă manevră. Judecând după felul în care se înroșise, planul funcționase. Doamnei nu-i era indiferentă pasiunea. Acest fapt avea să se dovedească util, fără îndoială.

- Așa cum spuneam, bolborosi el, voi reuși să-l conving pe unchiul dumneavoastră că am fost fulgerat de pasiune.

- Ei, bine, atunci am să las această problemă în mâinile dumneavoastră, milord. Obrajii lui Alice deveniseră roz. Se întoarse ca să nu-l privească în ochi. Păreți să știți despre ce e vorba.

– Fiţi convinsă că ştiu. Hugh respiră adânc şi o luă spre uşă. Faceţi pregătirile de drum pentru dumneavoastră şi fratele dumneavoastră. Vreau să plecăm până la prânz.

– Prea bine, milord. Îl privi lung. Satisfacţia şi plăcerea feminină îi străluceau în ochii însufleţiţi.

– Mai este un singur detaliu de care trebuie să ne ocupăm înainte de a pleca, spuse Hugh.

Alice îl privi politicos şi întrebător.

– Ce anume, milord?

– Aţi uitat să-mi spuneţi în ce direcţie vom călători. A venit momentul să-ţi îndeplineşti promisiunea, Alice. Unde a fost dusă piatra verde?

– Ah, piatra, râse ea nesigur. Pe toţi sfinţii, cu toate câte s-au întâmplat uitasem de partea mea de înţelegere.

– Totul se întâmplă pentru piatra verde, spuse Hugh cu răceală.

Lumina dispăru într-o clipă din ochii lui Alice.

– Desigur, milord. Vă voi conduce la piatră.

capitolul 4

Sir Ralf se înecă şocat cu berea de dimineaţă.

– Vreţi să vă logodiţi cu nepoata mea?

Trăsăturile lui rotunde, greoaie, se strânseră într-o grimasă în timp ce scuipa şi tuşea.

– Îmi cer scuze, milord, îngăimă el căutând aer. Dar am auzit cum trebuie? Vreţi să vă însuraţi cu Alice?

– Nepoata dumneavoastră corespunde perfect cerinţelor mele referitoare la o soţie. Hugh luă o bucată de pâine învechită. Micul dejun deloc gustos care apăruse din bucătărie în acea dimineaţă îi arăta că Alice îşi pierduse interesul în probleme culinare după ce aranjase banchetul din seara precedentă. Doamna îşi atinsese ţinta şi încetase imediat să-şi mai practice magia.

Se întrebă ce mâncase ea în intimitatea propriei camere. Cu siguranţă ceva mai interesant decât bere proastă şi pâine veche, bănuia el.

Ralf îl scruta cu ochii holbaţi şi gura deschisă de uimire.

– Corespunde cerinţelor dumneavoastră? Chiar credeţi că Alice va fi o soţie potrivită?

– Da.

Hugh nu-l învinovăţea pe Ralf pentru incredulitatea arătată, întrucât gazda sa nu beneficiase de măiestria lui Alice în materie de menaj.

Marea sală era goală în acea dimineaţă cu excepţia lui Hugh şi Ralf, care stăteau la o masă mică lângă foc, şi a unui grup posomorât de slugi care trebăluiau prin preajmă. Servitorii făceau un efort lipsit de entuziasm de a deretica după banchetul din ajun, dar era simplu de văzut că sarcina nu-i entuziasma deloc. Unul dintre ei ştergea din când în când cu o cârpă şi făcea încercări leneşe de a freca podelele de lemn. Procesul implica foarte puţină apă sau săpun.

Papura îmbibată cu bere care acoperise podeaua de piatră în seara precedentă era în acelaşi loc, împreună cu resturile de mâncare căzute pe ea. Nici o cantitate de ierburi nu ar fi putut masca mirosul de carne putredă şi de vin acrit. Nu că s-ar fi chinuit cineva să presare ierburi în vârful acestei grămezi de putregai.

– Nunta va trebui să aibă loc cândva în vară. Hugh privea pâinea mucegăită. Era flămând, dar nu suficient de flămând cât să mai mănânce încă o bucată. Nu am timp pentru o ceremonie corespunzătoare acum.

– Înţeleg.

– Şi mai este şi partea financiară care trebuie luată în seamă.

Ralf îşi drese glasul.

– O, cu siguranţă. Partea financiară.

– Cred că ar fi cel mai bine dacă Alice şi fratele ei m-ar acompania la Scarcliffe ca să nu fiu nevoit să mai fac încă o călătorie pentru a-mi lua nevasta.

– O veţi lua astăzi? Ochii de mărgea ai lui Ralf reflectau o neîncredere nemascată.

– Da, i-am dat indicaţii ca ea şi tânărul Benedict să împacheteze şi să fie gata de plecare până la prânz.

Ralf clipi de mai multe ori.

– Nu înțeleg asta, milord. Iertați-mă, nu vreau să mă bag în afacerile dumneavoastră personale, dar nu pot să nu mă mir de evoluția lucrurilor. E adevărat, Alice pare tânără pentru vârsta ei, dar vă dați seama că are douăzeci și trei de ani?

– Nu este o mare problemă.

– Dar e bine cunoscut că o mireasă tânără e mai ușor de instruit decât una mai coaptă. Cele tinere sunt mai docile. Mai ușor de controlat. Nevasta mea avea cincisprezece ani când ne-am căsătorit. Nu am avut nici o problemă cu ea.

– Nu anticipez vreo problemă în a o controla pe Lady Alice, zise Hugh privindu-l ferm.

Ralf tresări.

– Nu, nu, desigur că nu. Sunt convins că nu ar îndrăzni să vă contrazică, milord. Oftă cu tristețe. Nu cum mă contrazice pe mine, oricum. Alice a fost o mare pacoste, să știți.

– Serios?

– Da. Și asta după toate câte am făcut pentru ea și pentru ologul de frate-său. Fălcile grele ale lui Ralf se cutremurară de indignare. I-am dat hrană și un acoperiș deasupra capului după ce a murit tatăl ei. Și ce mulțumire am că mi-am făcut datoria de creștin față de copiii fratelui meu? Nimic în afară de certuri permanente și pretenții iritante.

Hugh dădu din cap serios.

– Enervant.

– Pe Sfânta Cruce, e al naibii de enervant, se încruntă Ralf furios. Vă spun, milord, că, în afara momentelor când are ea vreun interes, așa cum a avut seara trecută, Alice nu a putut fi deranjată cu administrarea cetății mele. Veți observa însă că propriile ei odăi sunt curate și parfumate.

– Da, zâmbi Hugh pentru sine, am observat.

– E de parcă ar trăi în altă gospodărie acolo sus, în turnul dinspre est. Nici nu s-ar spune că are vreo legătură cu restul cetății Lingwood.

– Asta mi-a fost clar, spuse Hugh, abia abținându-se

– Nu numai că mănâncă în odaia ei împreună cu tânărul Benedict, mai și dă comenzi anume la bucătărie pentru felurile servite acolo. Și e o mare diferență față de ce mâncăm noi, ceilalți, vă pot asigura.

– Asta nu mă surprinde.

Ralf păru să nu fi auzit comentariul. Naviga cu toate pânzele sus pe marea propriei indignări.

– Seara trecută am avut parte de prima masă decentă aici de la moartea soției mele, acum șapte ani. Am crezut că lucrurile vor sta altfel când am adus-o pe Alice. Mi-am imaginat că își va asuma responsabilitățile care îi revin unei femei. Speram că va supraveghea mersul lucrurilor așa cum o făcuse pe moșia tatălui ei.

– Dar lucrurile nu au mers așa cum ați vrut, să înțeleg? Hugh bănuia că Alice se răzbunase în felul ei pe unchiul său.

Ralf oftă posomorât.

– Mă învinovățește că i-am luat pe ea și pe fratele ei de acasă, dar vă întreb, ce variante aveam? Benedict avea doar cincisprezece ani atunci. Și l-ați văzut. Băiatul este olog. Nici o pregătire nu-l poate transforma într-un războinic adevărat. Nu avea cum să-și apere propriile pământuri. Seniorul meu, Fulbert de Middleton, se aștepta de la mine să apăr pământurile fratelui meu.

– Lucru pe care l-ai făcut instalându-l pe fiul tău ca stăpân acolo, observă Hugh.

– Era singura soluție, dar scorpia de nepoată-mea nu vrea să recunoască asta. Ralf luă o înghițitură de bere și trânti halba de masă. Am făcut tot ce-am putut ca să-i ofer un viitor. Am încercat să-i găsesc un soț.

– După ce ți-ai dat seama că nu se va ocupa de administrarea gospodăriei tale? întrebă Hugh cu o ușoară curiozitate.

– A fost vina mea că nici unul din vecini nu a vrut-o de nevastă?

Hugh își aminti descrierea făcută de Alice extrem de convenabilelor ei crize de isterie.

– Nu, asta cu siguranță nu a fost din vina ta.

– Nici măcar o dată nu mi-a mulțumit că am încercat. Ba, a făcut tot ce i-a stat în putință ca să-mi dejoace

fiecare încercare de a-mi face datoria față de ea. Nu am nici o dovadă, ascultați-mă bine, dar până în ziua de azi sunt convins că a urzit un plan ca să-și descurajeze toți pețitorii.

Hugh se hotărî fără chef să mai încerce o bucată din pâinea învechită.

- Vi s-au terminat problemele, Sir Ralf. Nu trebuie să vă mai faceți griji pentru nepoata dumneavoastră.

- Aiurea. Asta spuneți acum, dar nu ați avut o experiență îndelungată cu Alice, spuse Ralf micșorându-și ochii. Da, nu aveți deloc experiență. Nu știți cum poate să fie, milord.

- Am să risc.

- Sunteți sigur? Dacă vă răzgândiți în privința logodnei? Se prea poate să mi-o aduceți înapoi în câteva săptămâni, după ce veți fi avut parte de limba ei ascuțită și de capriciile ei nenumărate. Ce să fac atunci?

- Nu mă voi răzgândi. Aveți cuvântul meu.

Ralf îl privi sceptic.

- Pot să vă întreb de ce sunteți atât de convins că vi se potrivește?

- Este inteligentă, sănătoasă și convenabilă. Deși nu alege mereu să-și folosească abilitățile în această casă, este o gospodină desăvârșită. Mai mult, posedă manierele unei mari doamne. De ce altceva mai are nevoie un bărbat? Mi se pare o soluție foarte eficientă și practică.

În ciuda celor spuse lui Alice, nu avea nici o intenție să folosească pasiunea ca explicație pentru făurirea acestei grabnice logodne. Și el și Ralf erau oameni de lume. Amândoi știau că acesta ar fi fost un motiv ridicol.

Gândindu-se din nou la incidentul din camera de studiu a lui Alice, Hugh nu era sigur de ce menționase posibilitatea de a folosi pasiunea ca o scuză. Se încruntă, întrebându-se de unde îi venise o asemenea idee. Nu se lăsase niciodată influențat de pasiune.

Ralf îl privi cu o expresie extrem de neliniștită.

- Credeți că o căsătorie cu Alice va fi o mutare eficientă, milord?

Hugh aprobă din cap brusc.

- Am nevoie de o soție care să-mi supravegheze gospodăria. Dar nu vreau să investesc prea mult timp în căutări. Știi cât de complicate pot fi lucrurile astea. Negocierile pot dura luni, chiar ani.

- Este adevărat; cu toate acestea, Alice este oarecum neobișnuită, și nu doar din pricina vârstei sale.

- Nu contează. Sunt convins că se va descurca. Și am prea multe sarcini care-mi solicită atenția imediată ca să mă mai angajez în căutarea altei mirese.

- Înțeleg, milord. Chiar că înțeleg. Un bărbat aflat în poziția dumneavoastră nu își dorește să fie împovărat cu toată agitația legată de găsirea unei soții.

- Da.

- Neîndoielnic, orice bărbat trebuie să-și găsească una. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Trebuie să ne vedem de urmași și de moșii.

- Da, spuse Hugh. Urmași și moșii.

- Deci Alice vi se pare convenabilă.

- Foarte.

Ralf se juca distrat cu o bucată de pâine. Ochii săi intuiră fața impasibilă a lui Hugh și apoi alunecară rapid într-o parte.

- Ah, vă rog să mă iertați, dar trebuie să vă întreb dacă ați discutat această problemă cu ea.

Hugh ridică o singură sprânceană.

- Sunteți preocupat de sentimentele ei în această privință?

- Nu, nu e vorba de asta, îl liniști Ralf în grabă. Doar că, din experiența mea, este extrem de dificil să o convingi pe Alice să coopereze dacă nu a fost din start de acord cu planul. Pare mereu să aibă propriile planuri.

- Nu vă faceți griji. Eu și nepoata dumneavoastră am căzut deja de acord asupra acestui aranjament.

- Ați căzut de acord? Ralf părea speriat de veste.

- Da.

- Și sunteți sigur că planul îi convine?

- Da.

- Uimitor! Cu adevărat uimitor! Pentru întâia oară, o precaută flacără de speranță apăruse în ochii gazdei.

Hugh renunță să mestece coaja tare. O aruncă într-o parte.

– Haideți să discutăm partea financiară.

Expresia lui Ralf deveni prompt șireată.

– Foarte bine. Ce preț cereți? Vă avertizez, nu-i pot oferi lui Alice o zestre prea impozantă. Recolta nu a fost tocmai satisfăcătoare anul acesta.

– Chiar așa?

– Da. Foarte slabă. Și apoi mai sunt și cheltuielile cu întreținerea lui Alice și a fratelui ei. Este adevărat că Benedict nu a fost o mare problemă, dar ea, îmi pare rău să o spun, are un stil de viață foarte costisitor.

– Sunt dispus să-ți ofer o ladă cu piper și una cu ghimbir bun ca dar de logodnă.

– Mereu cere bani pentru cărțile ei și pentru colecția de pietre și alte lucruri inutile – Ralf se opri, prostit, înțelegând în sfârșit cuvintele lui Hugh. O ladă de piper și una de ghimbir?

– Da.

– Milord, nu știu ce să spun.

– Spune că accepți darul ca să putem încheia discuția. Se face târziu.

– Vreți să-mi dați mie o zestre pentru Alice?

– Așa este obiceiul, nu?

– Nu atunci când mireasa se duce la soțul ei doar cu hainele de pe ea, răspunse Ralf. Înțelegeți că nu are nici un petic de pământ, milord.

– Am eu pământuri.

– Da, bine, atâta timp cât înțelegeți situația. Expresia lui Ralf era de consternare. Ca să fiu sincer, mă așteptam ca dumneavoastră să îmi cereți mie o zestre mare pentru că mă scăpați de ea.

– Sunt pregătit să o iau pe Alice așa cum este. Hugh lăsă să se întrevadă un început de nerăbdare. Chiar trebuie să ne târguim?

– Nu, spuse Ralf rapid. Cu siguranță. Alice e a dumneavoastră în schimbul piperului și al ghimbirului.

– Cheamă preotul din sat să fie martor la jurămintele noastre de logodnă. Nu am timp să zăbovesc.

– Mă voi ocupa de asta imediat. Ralf începu să-și ridice corpul greu din scaun, dar la jumătatea mișcării ezită. Ah, îmi cer iertare, Sir Hugh, dar mai este un mic aspect care trebuie clarificat înainte să mergem mai departe cu logodna aceasta.

– Ce anume?

Ralf își linse buzele. Privi în jurul sălii parcă pentru a se asigura că nici unul dintre servitori nu-l putea auzi, apoi își coborî vocea.

– Veți dori să primiți înapoi lăzile cu piper și cu ghimbir în caz că hotărâți să nu mai faceți nunta?

– Nu. Piperul și ghimbirul sunt ale tale, indiferent de rezultatul înțelegerii noastre.

– Am cuvântul dumneavoastră și în privința asta?

– Da. Ai cuvântul lui Hugh cel Neînduplecat.

Ralf rânji mulțumit și își frecă mâinile plinuțe.

– Ei bine, atunci, să-i dăm drumul. Nu are sens să amânăm, nu? Voi trimite de îndată un slujitor după preot.

Se urni din loc, mai vesel decât fusese în oricare alt moment de la venirea lui Hugh.

O mișcare în pragul ușii îi atrase atenția acestuia din urmă.

Dunstan, cu fața brăzdată de linii întunecate, intră cu pași mari în sală și se opri în fața mesei la care era așezat Hugh. Ochii săi erau umbriți de dezgust.

– Avem o problemă, milord.

Hugh îl privi gânditor.

– Din expresia ta, s-ar spune că a venit Apocalipsa. Care este problema, Dunstan? Suntem încercuiți?

Fidelul său tovarăș ignoră acest comentariu.

– Acum câteva minute Lady Alice a chemat doi oameni în camera ei să-i care lucrurile în căruțe.

– Excelent. Mă bucur că nu este genul care să piardă vremea cu făcutul bagajelor.

– Nu cred că veți fi la fel de mulțumit când veți afla ce anume vrea ia cu dânsa, milord.

– Ei bine? Nu mă ține în suspans, Dunstan. Ce-a împachetat de te enervează așa de tare?

– Pietre, milord. Falca lui Dunstan se crispă. Două lăzi cu pietre. Și nu numai că trebuie să cărăm pietre

cât să construim un zid cu ele, dar ne-a explicat că mai trebuie să luăm și alt sipet, plin cu pergamente, cărți, penițe și cerneală.

– Înțeleg.

– Și un al patrulea pachet cu un aparat ciudat de alchimist. Fața lui Dunstan se schimonosi de indignare. Apoi mai sunt și haine, pantofi și alte lucruri personale.

– Lady Alice are un număr mare de tunici și de robe? întrebă Hugh, ușor surprins.

– Nu, dar se pare că mai are nevoie de încă un sipet. Milord, mi-ați spus că ne aflăm într-o misiune de mare importanță în care rapiditatea este esențială.

– E adevărat.

– Pe dinții Satanei, milord, suntem o companie de ostași, nu o trupă de jongleri ambulanți. Dunstan își azvârli mâinile în aer. Vă întreb, cum ar trebui să ne grăbim dacă toate căruțele sunt încărcate de colecția de pietre și de aparatul de alchimist al acestei femei?

– Doamna despre care vorbești este viitoarea mea soție, rosti Hugh fără a ridica glasul. Vei asculta de poruncile ei la fel ca de-ale mele.

Dunstan se holbă la el.

– Dar m-am gândit...

– Vezi de pregătirile de drum, Dunstan.

Dinții bărbatului scrâșniră cu un clinchet audibil.

– Prea bine, milord. Vă pot întreba care e destinația noastră?

– Nu o știu încă. O voi afla după ce facem jurămintele de logodnă.

– Fără supărare, dar am neplăcuta bănuială că indiferent de direcția în care pornim, o să ajungem la o singură destinație.

– Despre ce destinație vorbești? întrebă Hugh cât se poate de politicos.

– Necazuri, mormăi Dunstan.

– Atunci ne vom simți ca acasă, nu-i așa?

Mai vârstnicul cavaler nu binevoi să răspundă. Mormăind amenințător, se întoarse pe călcâie și ieși țâfnos.

Hugh privi în jur. Nu găseai nici măcar un orologiu cu apă sau o clepsidră care să măsoare scurgerea

timpului. Se părea că Ralf nu era interesat de asemenea mașinării eficiente și convenabile.

Dădu să se ridice din scaun cu intenția de a ieși afară ca să verifice poziția soarelui. Zgomotul de pași și hârșâitul toiagului de lemn pe treptele turnului îl făcură să se oprească.

Benedict își făcu apariția. Tânărul era în mod evident îngrijorat, dar în același timp destul de hotărât.

Hugh îl examină gânditor. Cu excepția piciorului betegit, fratele lui Alice era înalt și foarte bine făcut. Lipsa masei musculare de pe umeri și de pe piept arăta că nu exersase niciodată mânuirea armelor. Părul lui Benedict era mai întunecat decât cosițele strălucitoare ale surorii lui, de un castaniu-închis. Ochii lui aveau aceeași nuanță de verde ca ai lui Alice și îi însuflețea aceeași inteligență ascuțită.

– Milord, trebuie neapărat să discut cu dumneavoastră.

Hugh se aplecă în față, își puse coatele pe masă și își împreună ușor degetele.

– Ce este, Benedict?

Tânărul se uită rapid împrejur și apoi se apropie ca să nu fie auzit și de alții.

– Am vorbit cu sora mea, șuieră el. Mi-a povestit de această înțelegere nebunească la care ați ajuns. Mi-a spus că urmează să vă logodiți până în primăvară și că logodna se va rupe când va fi convenabil scopurilor dumneavoastră.

– A folosit chiar cuvintele astea? „Convenabil scopurilor mele"?

Benedict ridică din umeri nervos.

– A spus ceva similar, da. A spus că sunteți un bărbat care apreciază eficiența și lucrurile convenabile.

– Și sora ta are o fire practică. Să fim înțeleși asupra acestui aspect, Benedict. Lady Alice este cea care a propus să rupem logodna în primăvară.

Benedict se încruntă.

– Ce contează cine a spus aceste cuvinte? E clar că nu este o logodnă adevărată dacă trebuie întreruptă peste câteva luni.

– Să înțeleg că ai ceva de obiectat?

– Cu siguranță. Ochii lui Benedict străluceau feroce. Cred că vreți să profitați de sora mea, domnule. Este destul de evident că doriți să vă folosiți de ea ca să vă atingeți scopurile.

– Ah.

– Vreți să o seduceți și să beneficiați de avantajele unei neveste până în primăvară, nu-i așa? Apoi o veți da la o parte.

– Nu e foarte probabil, având în vedere prețul pe care l-am plătit pe ea, murmură Hugh. Nu sunt genul care să-și risipească banii.

– Nu vă bateți joc de asta, urlă Benedict furios. Poate că sunt infirm, dar nu sunt un prost. Sunt fratele lui Alice. Datoria mea este să o protejez.

Hugh îl studie un timp îndelungat.

– Dacă nu ești de acord cu înțelegerea noastră, există o alternativă.

– Care?

– Convinge-o pe sora ta să-mi dea informația de care am nevoie fără a pune un preț pe ea.

Benedict izbi cu pumnul în masă.

– Să nu credeți că nu am încercat s-o aduc cu picioarele pe pământ.

– Tu știi unde se află piatra?

– Nu, Alice spune că și ea și-a dat seama doar acum câteva zile. Nu a vrut să-mi zică deoarece auziserăm deja cu toții că vă aflați și dumneavoastră în căutarea ei. Expresia lui Benedict deveni posacă. Alice a început imediat să-și făurească planul.

– Desigur.

– E grozavă la urzit planuri. Când a auzit că sunteți pe urma pietrei a început să caute o modalitate prin care să scăpăm amândoi de aici.

– Nu a negociat doar pentru atât, îl corectă Hugh. Ți-a spus că m-a făcut să-i promit că-i voi oferi o zestre mare pentru mănăstirea pe care o va alege și te voi trimite pe tine la Paris sau la Bologna să studiezi dreptul.

– Nu vreau să studiez dreptul. Totul e ideea ei.

– Dar vrei să scapi de unchiul tău, nu-i așa?

– Da, însă nu cu prețul reputației lui Alice.

Lui Hugh i se făcu milă de el.

– Sora ta va fi în siguranță cu mine.

– Fără supărare, spuse Benedict cu îndrăzneală, dar nu degeaba vi se spune Hugh cel Neînduplecat. Se spune că sunteți un maestru al stratagemelor. Mi-e teamă că aveți gânduri secrete cu Alice. Ca frate, nu vă pot permite să-i faceți rău.

Cavalerul era impresionat.

– Nu au fost mulți care să mă înfrunte așa cum ai făcut-o tu.

Benedict se înroși.

– Îmi dau seama că nu mă pricep la arme și că nu sunt un adversar pe seama Domniei Voastre, Sir Hugh. Dar nu pot să stau deoparte și să mă uit cum profitați de sora mea.

– Oare grijile tale fraterne s-ar potoli dacă ai ști că nu am nici cea mai mică intenție de a-i face rău lui Lady Alice?

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că-mi voi onora jurământul de logodnă. Din momentul în care Alice se pune sub protecția mea, o să-mi îndeplinesc toate obligațiile care decurg de aici.

– Dar asta ar însemna să vă căsătoriți cu ea, protestă Benedict. Și ea nu vrea să se mărite cu dumneavoastră.

– Atunci e problema ei, nu?

Tânărul părea nedumerit.

– Nu vă înțeleg, milord. Doar nu vreți să spuneți că intenționați cu adevărat să o luați de nevastă?

– Sora ta este mulțumită de înțelegere. Mă tem că nu-ți pot oferi altceva decât jurământul meu că voi avea grijă cum trebuie de ea.

– Dar, milord...

– Ți-am spus, ai jurământul meu în această privință, repetă Hugh. În general, se consideră că e mai bun ca o garanție consistentă.

Fața lui Benedict deveni de un roșu și mai profund.

– Într-adevăr, milord.

– Nu-i vei pomeni unchiului tău nimic despre aceste bănuieli, m-ai înțeles? Nu ar avea nici un sens. Sir Ralf

nu te va asculta şi Alice se va supăra foarte tare. Hugh zâmbi. Ca să nu mai vorbim de felul în care voi reacţiona eu.

Benedict ezită, apoi gura i se subţie a renunţare tacită.

- Da, Sir Hugh. Vă înţeleg perfect.

- Încearcă să nu fii îngrijorat. Sunt foarte bun la născocit stratageme. Cea de faţă o să funcţioneze.

- Mi-aş fi dorit doar să ştiu în ce constă, mormăi Benedict.

Trei ore mai târziu, Alice fu cuprinsă de un straniu sentiment de nerăbdare când Hugh o ajută să se urce în şa. Planul ei funcţionase. Ea şi Benedict scăpaseră de Sir Ralf. Deodată, pentru prima oară în câteva luni, viitorul părea încărcat de promisiuni. O briză proaspătă îi învolbură faldurile mantiei de călătorie. Buiestraşul ei gri îşi săltă capul lăţos de parcă ar fi fost dornic să înceapă călătoria cât mai repede.

Cu colţul ochiului, Alice îşi văzu fratele urcând în şa. Deşi stânjenit de piciorul beteag şi încurcat de servitori, Benedict îşi pusese la punct o metodă surprinzătoare de eficientă, deşi oarecum ciudată, de a sări în şa. Cei care îl cunoşteau ştiau de multă vreme că nu trebuiau să-l ajute.

Alice îl văzu pe Hugh privindu-l în timp ce se urca pe cal. Pentru moment se temu că i-ar fi putut comanda unuia dintre oamenii săi să-l ajute pe fratele ei. Se simţi uşurată că nu o făcuse.

Privirile li se întâlniră şi Hugh îşi ridică sprâncenele uşor ca pentru a spune că-i ghicise gândurile. Ea îi oferi în schimb un zâmbet recunoscător. El dădu din cap şi se aplecă uşor în şa.

Înţelesese. Schimbul tacit de idei trimisese un straniu val de căldură prin corpul lui Alice.

Era perfect conştientă că Benedict nu se bucura prea mult de această schimbare în soarta lor. Era la fel de dornic ca ea să scape de la Lingwood, însă avea convingerea că era ca şi cum ar fi sărit din lac în puţ.

Alice era mult mai optimistă. „Totul merge strună", îşi spuse.

Tot ce îi aparţinea pe lume, împreună cu lucrurile lui Benedict, era acum împachetat în siguranţă în convoiul de bagaje al lui Hugh. Fuseseră câteva minute de îngrijorare mai devreme, când Sir Dunstan se plânsese de sipetele ei cu pietre şi instrumente, dar problema fusese rapid rezolvată. Alice nu era în totalitate sigură de ce încăpăţânatul Dunstan încetase să bombăne pe seama bagajelor ei, însă era mulţumită de rezultat.

Avuseseră nevoie de numai câteva minute ca să-şi rostească jurămintele de logodnă în faţa preotului din sat. Un straniu frison o fulgerase pe Alice când Ralf îi puse mâna în cea a lui Hugh, dar îl atribui stării ei generale de excitare şi faptului că nu era obişnuită cu atingerea unui bărbat.

Aşa cum nu era obişnuită nici cu sărutul unui bărbat, îşi aminti ea. În ciuda zilei răcoroase, o năpădi un val de căldură când îşi aminti de îmbrăţişarea lui Hugh.

- Ei bine, doamnă? Hugh o privi pe când lua în stăpânire hăţurile. Marginea mantiei sale era dată la o parte, lăsând să se întrevadă mânerul sabiei. Soarele scânteia pe inelul din onix negru. A venit momentul să vă îndepliniţi partea de înţelegere. Care e destinaţia noastră?

Alice respiră adânc.

- Spre Ipstoke, milord, unde peste câteva zile vor avea loc un turnir şi un târg.

- Ipstoke? se încruntă Hugh. E la mai puţin de două zile călare de aici.

- Da, milord. Un trubadur pe nume Gilbert mi-a furat cristalul verde. Cred că va fi la acest târg.

- Un trubadur? Sunteţi sigură de asta?

- Da, milord. Gilbert a locuit o vreme în cetatea unchiului meu. Alice strânse din buze. Era un potlogar şi un prost. Cât timp a fost aici a încercat să seducă toate servitoarele. Cântecele lui erau ca vai şi-amar şi abia era în stare să termine o partidă de şah.

- Un trubadur vai şi-amar, într-adevăr. Hugh o scruta cu o privire sfredelitoare.

– Da. Era și hoț. A inventat o scuză ca să-mi vizite- ze odaia și a văzut piatra verde. M-a întrebat despre ea. La scurt timp după ce plecat de la Lingwood, am obser- vat că piatra dispăruse.

– Ce vă face să credeți că a dus-o la târgul din Ipstoke?

Alice zâmbi, mulțumită de logica propriei deducții.

– Într-o seară, după ce se amețise cu vin, a mormăit ceva despre Ipstoke și cum le va cânta balade cavalerilor adunați pentru turnir.

– Înțeleg.

– Nu e nici un motiv să vă îndoiți de asta. E un lucru perfect logic pentru un trubadur. Vor fi mulți cavaleri dornici de competiție la Ipstoke, nu?

– Da, confirmă Hugh. Dacă se ține un turnir, nu vor fi puțini cavaleri și ostași acolo.

– Exact. Alice îi oferi un zâmbet mulțumit de sine. Și acolo unde sunt cavaleri în căutarea competiției și a șansei de a face bani, sunt și trubaduri dornici să-i distreze. Nu e adevărat?

– Ba da.

– Pe lângă șansa de a fi răsplătit pentru cântecele lui, îmi imaginez că Gilbert plănuiește să-mi vândă cristalul la târg.

Hugh rămase tăcut un moment, apoi dădu din cap.

– Logica dumneavoastră e sănătoasă, doamnă. Foarte bine, Ipstoke să fie.

– Este posibil ca Gilbert să nu fi aflat că sunteți în că- utarea pietrei mele. Dar dacă descoperă din întâmplare că-l urmăriți, s-ar putea să nu rămână mult la Ipstoke.

– Atunci ne vom asigura că nu află până nu va fi prea târziu ca să fugă. Mai e însă un lucru, doamnă.

– Da?

– Se pare că v-ați făcut un obicei din a uita că eu sunt adevăratul proprietar al pietrei verzi.

– Asta este doar o părere, milord, zise ea roșind.

– Nu, doamnă. Este un fapt. Piatra este a mea. Înțele- gerea noastră e clară. Hugh ridică mâna ca semn pentru oamenii săi.

Alice privi înapoi peste umăr în timp ce alaiul ieșea zăngănind pe porțile cetății. Îi văzu pe Ralf și pe verii

ei stând pe treptele donjonului. Îi făcu amical cu mâna lui Gervase, singurul față de care simțise o urmă de atașament. Acesta își ridică mâna în semn de bun-ră- mas. Întorcându-și capul, Alice observă că Ralf zâm- bea. Unchiul ei părea extrem de mulțumit de sine. O străbătu o bănuială neliniștitoare.

– Sper că zvonurile pe care le-am auzit despre zestrea mea sunt doar bârfe, îi spuse lui Hugh când acesta își îndemnă armăsarul negru lângă buiestrașul ei gri.

– Eu, unul, nu acord mare atenție bârfelor.

Îl privi pieziș, evaluându-l.

– Poate nu le acordați importanță, dar umblă vorbe prin cetate cum că i-ați fi promis unchiului meu două lăzi cu mirodenii.

– Două?

– Da, una cu piper și una cu ghimbir. Alice chicoti la o asemenea absurditate. Sunt perfect conștientă că o bârfă atât de exagerată este clar falsă, milord. Cu toate acestea, sunt îngrijorată că ați fost păcălit. Ce anume i-ați dat lui Sir Ralf ca zestre?

– Nu vă bateți capul cu asemenea detalii, doamnă. Nu sunt de mare importanță.

– Nu vreau să cred că v-a înșelat, domnule.

Gura lui Hugh se arcui ușor la un colț.

– Nu vă faceți griji. Sunt un om de afaceri. Am învă- țat cu mult timp în urmă cum să-mi scot pârleala din orice tranzacție.

capitolul 5

Ipstoke era un loc bogat în culori, pestriț, aglomerat. Până și dispoziția posacă a lui Benedict se înveseli la vederea stindardelor multicolore și a corturilor vărga- te așezate pe terenul de lângă zidurile vechii fortărețe. Vânzătorii de mărunțișuri și cei de plăcinte se ames- tecau cu acrobați, jongleri, cavaleri, ostași și fermieri. Copiii fugeau în toate părțile, chiuind de bucurie.

Cai masivi de luptă se întrezăreau deasupra măgari- lor cu urechi lungi și a căluților robuști de povară. Care

solide încărcate cu armuri erau plasate alături de căruțe pline cu legume și lână. Trubadurii și menestrelii cutreierau prin mulțime.

– Pot să jur, nu am văzut în toată viața mea atâta lume într-un singur loc. Benedict privea fermecat în jurul său. Ți-ai putea imagina că toți locuitorii Angliei se află astăzi aici.

– Nu chiar, spuse Alice. Stătea cu fratele ei pe o mică ridicătură de pământ, acolo unde ordonase Hugh să i se ridice cortul sumbru.

Stindardele negre le fluturau deasupra capului. Culoarea aleasă de Hugh era în contrast desăvârșit cu roșul, galbenul sau verdele însuflețit al corturilor și al flamurilor învecinate.

– Mă aștept ca atunci când vei călători la Paris sau la Bologna să întâlnești priveliști mai minunate ca aceasta.

O parte din entuziasm pieri din ochii lui Benedict.

– Alice, mi-aș dori să nu mai vorbești despre plecarea mea la Paris sau la Bologna de parcă ar fi o certitudine.

– Prostii, zâmbi ea. Acum chiar că este o certitudine. Sir Hugh se va asigura de asta. Face parte din înțelegerea noastră, și toată lumea mă asigură că își respectă negreșit înțelegerile.

– Nu-mi place deloc această înțelegere pe care ai făcut-o cu el. Nu îmi plăcea nici unchiul nostru, dar e mai bine să ai de-a face cu un diavol pe care îl cunoști decât cu unul cu reputația înfricoșătoare a lui Hugh cel Neînduplecat.

– Numele lui este Hugh de Scarcliffe acum, se încruntă Alice. Te rog să nu te mai referi la el ca „Hugh cel Neînduplecat".

– De ce nu? Așa îi spun oamenii lui. Am mai discutat cu Sir Dunstan, care mi-a zis că numele i se potrivește mănușă. Se spune că nu abandonează niciodată o aventură.

– Se spune și că jurământul lui este la fel de puternic ca un lanț făcut din oțel de Spania, și asta este cel mai important pentru mine. Alice dădu problema la o parte cu o mișcare din mână. Destul cu vorbăria asta. Trebuie să-mi respect partea de înțelegere.

Benedict o privi cu ochii măriți de uimire.

– Ce vrei să spui? L-ai adus pe Sir Hugh la Ipstoke și i-ai dezvăluit numele trubadurului care a furat cristalul verde. Nu trebuie să mai faci nimic.

– Nu va fi chiar atât de simplu. Uiți că noi doi suntem singurii care îl pot identifica pe Gilbert. Nici unul din ostașii lui Hugh nu l-a văzut vreodată.

Tânărul ridică din umeri.

– Sir Hugh va face cercetări. Gilbert va fi găsit în curând.

– Dar dacă folosește alt nume?

– De ce-ar face asta? Nu are cum să știe că Sir Hugh a venit să-l caute.

– Nu putem fi siguri. Alice se gândi la problemă un moment. Nu, cel mai rapid mod de a-l găsi pe Gilbert este ca eu să mă aventurez în mulțime și să-l caut. Trebuie să fie pe aici pe undeva. Sper doar să nu-mi fi vândut deja cristalul. Asta ar complica situația.

– Ai de gând să-l cauți chiar tu? Benedict era oripilat.

– Mă poți însoți, dacă vrei.

– Nu asta era ideea. I-ai spus planul tău lui Sir Hugh?

– Nu, dar nu cred să conteze. Alice se întrerupse văzându-l pe Dunstan cum traversa un petic de iarbă ca să li se alăture.

Nu putu să nu observe că părea mult mai vesel în acel moment decât în ajun. Expresia sa îndeobște mohorâtă era acum însuflețită de entuziasm și de nerăbdare. Pasul îi era voios. Își purta haina de zale, iar sub braț purta un coif proaspăt lustruit.

– Doamna mea, o salută el pe Alice cu o politețe neașteptată. Se lămurise foarte repede că nu o simpatiza.

– Sir Dunstan, murmură ea. Arăți de parcă ai pleca la război.

– Nimic atât de insipid. O înfruntare în turnir.

– Vei participa la turnir? exclamă ea surprinsă. Dar am venit aici cu treabă.

– S-au schimbat planurile.

– S-au schimbat! Alice îl privea cu uimire. Sir Hugh știe de această schimbare?

– Dar cine credeți că le-a schimbat? întrebă Dunstan sec. Se întoarse spre Benedict. Am avea nevoie de ajutor cu armurile și caii. Sir Hugh a sugerat că ne-ai putea fi de folos.

– Eu? Benedict se sperie.

– Fratele meu nu a fost antrenat să se ocupe de armuri, de arme sau de cai, interverni Alice.

Dunstan îl bătu pe băiat pe umăr.

– Sir Hugh spune că a venit momentul să fie instruit în aceste chestiuni bărbătești.

Benedict se clătină și își recăpătă echilibrul doar cu ajutorul bastonului.

– Nu sunt interesat să învăț lucrurile astea.

Dunstan rânji.

– Am vești pentru tine, tinere. Acum ești omul lui Sir Hugh, iar noul tău stăpân consideră că nu este eficient să ai în gospodărie indivizi care nu sunt antrenați corespunzător și de care nu poți să depinzi în cazul unui asediu.

– Un asediu! Alice era îngrozită. Stai doar un moment. Nu voi lăsa ca fratele meu să fie rănit.

Benedict o privi aspru.

– Nu am nevoie de o infirmieră, Alice.

– Sigur că nu ai, flăcăule. Dunstan rânji înspre tânăra femeie. În mod clar, știa că biruise în această mică înfruntare. Fratele Domniei Voastre va fi bărbat în curând. Trebuia deja să învețe lucrurile de care au nevoie bărbații.

– Dar el va studia dreptul, scânci Alice scandalizată.

– Și? Mie mi se pare că orice bărbat care studiază dreptul are în mod deosebit nevoie să se apere. Va avea mulți dușmani.

– Fii atent, începu Alice cu furie. Nu îți voi permite...

Dunstan o ignoră.

– Să mergem, Benedict. Te voi duce la corturile de campanie și te voi prezenta scutierilor.

Benedict era șovăielnic, dar în același timp intrigat.

– Foarte bine.

– Benedict, rămâi pe loc, mă auzi? Alice își pierdu cumpătul.

Dunstan chicoti cu răutate.

– Cine știe, Benedict? Sir Hugh are de gând să lupte în curând. Poate îți va da voie să-l ajuți cu armura lui personală.

– Chiar crezi asta? întrebă tânărul.

– Pe toți sfinții! Alice nu-și putea crede urechilor. Nu-mi spune că Sir Hugh are de gând să piardă timpul cu o prostie de turnir!

Dunstan îi răspunse cu un zâmbet însorit.

– Aveți la fel de multe de învățat ca fratele dumneavoastră, Lady Alice. Sigur că Sir Hugh va lupta azi. Vincent de Rivenhall se află aici.

– Cine este Vincent de Rivenhall? Ce are el de-a face cu asta?

Sprâncenele stufoase ale lui Dunstan se ridicară.

– Sunt convins că logodnicul dumneavoastră vă va explica în curând, milady. Nu se cade să fac eu asta. Acum, vă rugăm să ne iertați, eu și Benedict avem treabă.

– Stai, Alice clocotea deja. Nu sunt deloc mulțumită.

– Trebuie să vă discutați nemulțumirile și plângerile cu Sir Hugh, murmură Dunstan. Haide, Benedict.

– Stai, ordonă Alice. Am neapărat nevoie de ajutorul lui Benedict.

– Dar, Alice... îngăimă disperat fratele ei.

– Nu veți avea nevoie de Benedict pentru nimic în după-masa aceasta, o asigură Dunstan pe Alice.

Ea îl privi încruntat.

– Și, mă rog, cum poți să știi asta, Sir Dunstan?

– Păi, este evident. Dunstan zâmbi cu inocență. Veți fi ocupată cu probleme foarte importante.

– Despre ce vorbești? întrebă ea glacial.

– Este destul de simplu. Ca orice doamnă proaspăt logodită, veți dori desigur să vă vedeți viitorul soț demonstrându-și abilitățile pe câmpul de turnir.

– Nu am absolut nici o intenție să fac așa ceva.

– Prostii. Tuturor doamnelor le place să privească întrecerea.

Înainte ca Alice să elibereze un nou val de furie, Dunstan îl trase rapid pe Benedict în direcția unui cort de campanie. Adăposturile fuseseră ridicate în părțile

opuse ale marelui câmp. Cavalerii, scutierii și ostașii se adunau în aceste corturi ca să se pregătească pentru înfruntările zilei.

Alice era scandalizată. Nu-i venea să creadă că Hugh își modificase planurile de a găsi piatra verde doar din cauza unui turnir. Nu avea nici o logică.

Când Dunstan și Benedict dispărură în mulțime, se răsuci pe călcâie și porni înspre cortul cel negru. Avea să-l caute pe Hugh și să-i spună exact ceea ce credea despre această situație. Era absurd ca el să participe la turnir când ei aveau probleme mult mai importante de rezolvat.

Se opri brusc atunci când observă că drumul îi era blocat de un cal de luptă masiv. Recunoscu de îndată bestia. Nu aveai cum să confunzi copitele uriașe, capul mare, umerii musculoși și statura solidă ale armăsarului de preț al lui Hugh. Mirosul de oțel bine uns și de piele îi invada nările.

Clipi văzând piciorul lui Hugh în scară. Părea foarte mare. Privirea ei se întoarse lent în sus. Era prima oară când îl vedea în zale. Platoșa oțelită a armurii sale de bătălie strălucea în soarele călduros al după-amiezii. Își ținea coiful sub braț.

Nu i se părea intimidant în majoritatea situațiilor, dar atunci când era pregătit pentru război, Hugh cel Neînduplecat oferea o priveliște cu adevărat neliniștitoare. Își umbri ochii cu mâna în timp ce se uita la el.

– Am înțeles că este un obicei la modă printre doamne să ofere cavalerilor preferați un suvenir pe care să-l poarte în luptă, spuse Hugh încet.

Alice își recăpătă respirația și apoi se adună rapid. Era, după cum trebui să-și reamintească, extrem de indignată.

– Cu siguranță nu doriți să participați la acest turnir, milord?

– Voi fi remarcat de multă lume dacă particip și nu vreau să trezesc bănuieli cu privire la adevăratul motiv al prezenței mele la Ipstoke. Strategia noastră era să ne amestecăm neobservați în mulțime, dacă țîi bine minte.

– Nu văd nici o necesitate ca să participați la aceste jocuri prostești, când am putea să ne petrecem timpul ascultându-l pe Gilbert trubadurul.

– Jocuri prostești?

– Asta e tot ce sunt, după părerea mea.

– Înțeleg. Sunt multe doamne cărora le place să privească asemenea concursuri. Hugh făcu o pauză în mod intenționat. Mai ales când domnii lor participă.

– Ei, bine, pe mine nu m-au interesat niciodată.

– Îmi veți oferi un suvenir?

Alice îl privi cu suspiciune.

– Ce fel de suvenir?

– O eșarfă sau o bucățică de panglică ori de dantelă ar fi suficient.

– Cu siguranță aceste obiceiuri la modă nu au nici o logică, nu-i așa, milord? Alice clătină din cap uimită. Ce idee, să-i dai bărbatului o bucată bună de stofă sau o panglică din mătase ca el să se repeadă mai cu spor în mocirlă! Suvenirul, după cum îl numiți, ar fi distrus.

– Poate. Hugh o fixa cu ochi de nepătruns. Cu toate acestea, cred că ar fi înțelept să-mi dai un asemenea suvenir, Alice.

– În ce scop, milord?

– Toată lumea se va aștepta la asta. Până la urmă, suntem logodiți.

– Vreți să purtați în luptă suvenirul meu ca să le dovediți tuturor că suntem cu adevărat logodiți?

– Da.

– Dar cum rămâne cu piatra mea verde?

– Toate la timpul lor, spuse Hugh cu blândețe.

– Credeam că piatra este foarte importantă pentru dumneavoastră.

– Este, și o voi avea până la sfârșitul zilei. Dar a mai apărut ceva. Ceva la fel de important.

– Ce anume? Spuneți-mi, vă rog.

– Vincent de Rivenhall se află aici și intenționează să ia parte la turnir.

Vocea lui Hugh era în mod ciudat lipsită de orice emoție. Tocmai monotonia tonului său era înspăimântătoare.

– Şi ce-i cu asta? întrebă Alice neliniştită. Pe toţi sfinţii, milord, mă gândeam că aţi putea să lăsaţi la o parte competiţia de dragul pietrei verzi.

– Vă asigur, şansa de a-l înfrunta pe Vincent de Rivenhall este aproape la fel de importantă ca recuperarea pietrei.

– Nu m-aş fi gândit că simţiţi nevoia să vă demonstraţi valoarea în faţa altui cavaler, milord, replică ea nemulţumită. Am presupus că sunteţi deasupra unor bagatele de felul ăsta.

– Ar fi înţelept să te opreşti din a face prea multe presupuneri despre mine, Alice.

Gura tinerei femei se uscă. Se mulţumi doar să se încrunte.

– Foarte bine, milord. De acum înainte, nu voi mai presupune nimic.

– Fii convinsă că îţi voi da toate explicaţiile despre Sir Vincent cu altă ocazie. Hugh întinse mâna. Acum mă grăbesc. Suvenirul tău, te rog.

– Asta e prea mult. Alice se uită la hainele ei. Presupun că puteţi lua panglica de la mânecă, dacă realmente consideraţi că e nevoie.

– Este.

– Încercaţi să nu o murdăriţi, bine? O panglică bună costă.

– Dacă se murdăreşte, îţi voi cumpăra alta. Doar îmi permit.

Alice simţi cum se încălzea sub privirea lui batjocoritoare. Amândoi ştiau că o panglică nouă nu înseamnă nimic pentru el.

– Foarte bine, zise ea desfăcându-şi panglica de la mânecă.

– Îţi mulţumesc. Hugh se aplecă să ia fâşia verde de stofă. Poţi să priveşti turnirul de sub cortul galben şi alb din partea îndepărtată a terenului. Acolo stau toate celelalte doamne.

– Nu intenţionez să privesc turnirul, milord, spuse ea înfierbântată. Eu, una, am lucruri mai bune de făcut.

– Lucruri mai bune?

– Da, milord. Am de gând să-l caut pe Gilbert. Nu are nici un rost să ne pierdem amândoi după-amiaza.

Pumnul înzăuat se închise strâns în jurul panglicii verzi.

– Nu te îngrijora în legătură cu trubadurul, Alice. Îl vom găsi în curând. Între timp, vei privi turnirul în compania celorlalţi spectatori.

Fără a mai aştepta răspunsul, îi dădu calului un semnal invizibil. Patrupedul se întoarse cu o uimitoare agilitate şi porni vioi în direcţia terenului pe care avea să se desfăşoare turnirul. Copitele lui uriaşe făceau pământul să tremure.

– Dar, Sir Hugh, tocmai v-am zis că nu doresc să mă uit la turnir...

Alice tăcu dezgustată când observă că vorbea cu fundul calului care se îndepărta.

Era prima oară când avea îndoieli cu privire la înţelegerea pe care o stabilise cu Hugh. În mod evident, noul ei partener de afaceri nu pricepea că acordul lor implica drepturi egale pentru membri.

capitolul 6

Vânzătoarea cu obraji bucălaţi îi dădu lui Alice o plăcintă tare, umplută cu carne de pui tocată amestecată cu miere.

– Da, sunt mai mulţi trubaduri p-acilea. Nu cred totuşi să fi văzut vreunu' purtând o tunică galbenă sau portocalie. Femeia luă moneda şi o vârî la cingătoare. Acu, vă mai dau ceva, domniţă?

– Nu.

Negustoreasa îşi scutură mâinile de firmituri şi se întoarse să se ocupe de următorul client.

– Aşa, feciorul meu, ce pofteşti? Am nişte plăcinte cu fructe, o bunătate, şi miel de să te lingi pe deşte. Alege numa'.

Alice îşi privi plăcinta cu dezgust în timp ce se îndepărta de dugheană. Era a patra pe care o cumpărase în ultima oră. Nu era sigură că va reuşi să o şi mănânce.

Plănuise să-l caute pe Gilbert în mod sistematic, dar sarcina se dovedea dificilă. Până acum, străbătuse doar o treime din suprafața târgului. Găsirea unui anume trubadur într-un loc atât de aglomerat lua timp.

Încercase să poarte conversații în dorul lelii pe la diverse dughene și corturi, dar se lămurise repede că nimeni nu era dispus să-și piardă timpul flecărind. Constatase că vânzătorii de mărunțișuri, plăcintarii, comercianții în general, erau mai dispuși să-i răspundă la întrebările bine meșteșugite dacă sperau că avea să cheltuiască la dugheana lor. Prin urmare, se apucase, fără entuziasm, să facă tocmai acest lucru. Spre disperarea ei, cheltuise aproape toți banii pe care îi avea și nu aflase mai nimic. În drumul ei fusese obligată să consume trei plăcinte și două cupe de cidru.

Porni ezitând spre capătul unui șir de corturi colorate pestriț, întrebându-se ce să facă cu ultima plăcintă pe care o cumpărase. Nu ar fi vrut s-o arunce. Risipa de orice formă îi jignea toate simțurile.

– Pssst, doamnă! Aici.

Alice își îndepărtă privirea de la plăcintă și văzu un băiat de aproape șaisprezece ani zăbovind în umbra unui cort. Rânji înspre ea cu fața lui murdară.

– Am chilipiruri nemaiîntâlnite, veniți de vedeți. Tânărul privi grabnic peste umăr și apoi scoase un mic pumnal de sub tunica zdrențăroasă. Alice icni și făcu un pas înapoi. Hoții și pungașii erau o amenințare permanentă la târguri. Își apucă fustele și vru să fugă.

– Nu, nu vă temeți, bună doamnă. Ochii tânărului se umplură de panică. Nu vreau să vă fac rău. Mă cheamă Fulk. Vând acest frumos pumnal. Vedeți? E făcut din cel mai bun oțel de Spania.

Alice se relaxă.

– Da, e tare drăguț, dar nu am nevoie de așa ceva.

– Poate i l-ați putea oferi în dar soțului Domniei Voastre? sugeră Fulk cu o licărire în ochi. Un bărbat are întotdeauna nevoie de un pumnal bun.

– Sir Hugh are oricum destule arme, răspunse Alice. Era furioasă că Hugh alesese să irosească după-amiaza pe terenul de luptă.

– Nici un bărbat nu are destul oțel. Veniți mai aproape, să-i puteți admira lucrătura fină.

Alice studie pumnalul nu foarte interesată.

– De unde ai făcut rost de el?

– Tatăl meu vinde pumnale la o dugheană în cealaltă parte a târgului, îi explică băiatul. Îl ajut plimbându-mă printre oameni și încercând să găsesc noi mușterii.

– Încearcă să-mi spui altă snoavă, băiete.

– Foarte bine, mormăi Fulk. Dacă vreți să știți adevărul, l-am găsit pe marginea drumului. E păcat, nu? Cred că îi aparținea unui călător aflat în trecere. Trebuie să-i fi căzut din greșeală.

– Eu zic că mai degrabă a fost șterpelit de la dugheana unui vânzător de pumnale.

– Nu, nu, domniță. Vă jur că am făcut rost de pumnalul ăsta în mod cinstit. Fulk întoarse pumnalul ca să-i arate mânerul incrustat. Priviți ce frumos este. Pun pariu că ăstea sunt pietre rare, de mare preț.

– Nu are rost să-ți încerci vicleșugurile cu mine, băiete. Mai am doar câteva monede, și am de gând să le folosesc pentru a cumpăra lucruri mult mai utile ca ăsta.

– Ce vreți să cumpărați, bună doamnă? se interesă Fulk cu un zâmbet angelic. Doar să-mi spuneți, și vă aduc eu. Apoi mă puteți plăti. Vă va scuti de plimbarea printre aceste dughene murdare.

– Foarte săritor din partea ta.

– E privilegiul meu să vă servesc, domniță, zise el făcând o reverență aproape ca la curte.

Lui Alice îi trecu prin cap că ar fi putut într-adevăr să o ajute.

– De fapt, am nevoie de niște informații.

– Informații? Fulk vârî pumnalul înapoi în mâneca tunicii cu o mișcare expertă din încheietură. Asta nu va fi o problemă. Vând adesea informații. Ați fi uimită cât de mulți oameni vor să cumpere astfel de bunuri. Acum, ce fel de informație vă trebuie mai precis?

Alice își începu povestea pe care o scornise pentru vânzătorii de plăcinte și mărunțișuri.

– Caut un trubadur chipeș cu părul castaniu lung, cu barbă micuță și ochi de un albastru-deschis. Poartă

o tunică galbenă și portocalie. L-am auzit cântând mai devreme și vreau să-i mai aud cântecele, dar nu-l pot găsi în mulțime. L-ai văzut cumva?

Fulk își înclină capul într-o parte și o scrută cu viclenie.

– Sunteți îndrăgostită de acest trubadur?

Alice porni să protesteze de indignare, dar apoi se opri. Dădu în schimb glas unui oftat trecător, sau cel puțin așa spera.

– Este cu siguranță tare plăcut la înfățișare.

Tânărul pufni dezgustat.

– Nu sunteți singura domniță ce crede asta. Pe dinții Sfântului Anselm, nu știu ce e cu trubadurii ăștia. Toți au doamne drăguțe roindu-le la picioare.

Alice se opri.

– Atunci, l-ai văzut?

– Da. V-am văzut poetul ferches. Fulk ridică din umeri nepăsător. Tunica lui e foarte frumoasă, așa cum ați spus. Întotdeauna mi-au plăcut galbenul și portocaliul.

– Unde l-ai văzut? întrebă ea cu nerăbdare.

– Seara trecută a distrat un grup de cavaleri în jurul unui foc de tabără. Eu, hm, mă aflam prin apropiere și l-am auzit.

– Acolo ai dat peste pumnalele pierdute? se interesă Alice politicos.

– Așa cum se întâmplă, da. Fulk nu părea deloc ne[illegible]jit de deducția ei. Cavalerii sunt tare neatenți, mai ales după ce au băut prea multe pocale de vin. Mereu își pierd pumnalele sau pungile cu galbeni. Acum, spune-mi cât mă veți plăti ca să-l găsesc ?

Alice numără ce mai avea în punga de galbeni.

– Mai am doar câteva monede. Presupun că o astfel de informație valorează cât una dintre ele. Poate chiar două, dacă ești suficient de rapid.

– S-a făcut, rânji Fulk din nou. Haideți cu mine, domniță, știu eu unde se află.

– Cum poți fi atât de sigur de asta?

– V-am spus că nu sunteți singura amorezată de el. Noaptea trecută l-am auzit vorbind despre o anumită

doamnă blondă cu care avea să se întâlnească astăzi în timp ce soțul ei participă la turnir.

– Pe toți sfinții, mormăi Alice, chiar că ești o fântână de informații.

– V-am mai spus că informațiile se vând la fel de bine ca orice altceva și nu implică prea multe riscuri. Fulk se întoarse și porni prin labirintul de dughene cu un pas voios.

Alice își aruncă plăcinta neîncepută și îl urmă în grabă.

Cincisprezece minute mai târziu, se aflau la marginea târgului.

Privea în spate neliniștită în timp ce băiatul o conducea în afara zidului de piatră care înconjura fortăreața Ipstoke. Lăsaseră mulțimea în urmă. Era singură cu Fulk. Îl urmă pe o ridicătură ușoară de pământ. Când ajunse în vârf se mai uită o dată înapoi. Își dădu seama că putea vedea vârfurile corturilor și stindardele tocmai până la îndepărtatul câmp de luptă.

O mulțime de spectatori se adunaseră să asiste la confruntare. Chiar în acel moment, un strigăt teribil răsună dinspre câmpul de turnir. Două grupuri de cavaleri porniseră unii împotriva celorlalți din părțile opuse ale terenului.

Alice tresări când aceștia se izbiră. Mai mulți oameni și cai se prăbușiră într-un amestec teribil. Armurile luceau în soare și caii erau biciuiți aprig de călăreții lor.

Se trezi căutând din privire un stindard negru cunoscut, dar era imposibil să-l identifice pe Hugh sau pe oricare dintre oamenii săi de la o asemenea distanță.

– Pe aici, domniță, șopti Fulk ocolind o clădire dărăpănată. Grăbiți-vă.

Alice își spuse că Hugh era mult prea deștept și mult prea abil ca să fie rănit. Cavalerii de calibrul său făceau avere din astfel de bătălii simulate. Se cutremură. Tatăl ei nu fusese altfel. Sir Bernard își petrecuse mare parte a timpului în nordul Franței, în căutarea gloriei și a bogăției ce se puteau câștiga din nesfârșitele runde ale turnirurilor. „A mai căutat și altceva în călătoriile lui“,

se gândi ea nostalgică. Evadarea de responsabilităţile lui de soţ şi tată.

Avea doar amintiri răzleţe despre el. Aceste amintiri erau presărate de-a lungul anilor ca tot atâtea mărgele sclipitoare dintr-un şirag destrămat.

Bernard fusese un bărbat chipeş, cu un râs sănătos, o barbă roşie creaţă şi ochi verzi însufleţiţi. Era gălăgios, impulsiv şi plin de entuziasm pentru vânătoare, turniruri şi, din ce îi spusese Helen, mama ei, pentru bordelurile din Londra.

Era plecat în cea mai mare parte a timpului, dar apariţiile lui reprezentau evenimente minunate în copilăria lui Alice. Năvălea în casă cu nenumărate cadouri şi poveşti. O ridica în braţe şi o căra prin sala cea mare. Cât se afla Bernard acasă, lui Alice i se părea că toate, inclusiv mama ei, străluceau şi licăreau de fericire.

Dar mult prea curând, Bernard pornea din nou spre un turnir îndepărtat sau într-o călătorie îndelungată la Londra. Multe din amintirile lui Alice din anii copilăriei ei includeau scene cu mama ei plângând după una din frecventele plecări ale lui Bernard.

Familia îl văzuse mai des după naşterea fiului şi moştenitorului său. Helen radiase în acea perioadă. Dar după ce Benedict rămăsese beteag pe viaţă în urma unei căderi de pe cal, tatăl se întorsese la vechile sale obiceiuri. Călătoriile la Londra şi în nordul Franţei deveniră din nou lungi şi frecvente.

Pe măsură ce treceau anii, Helen reacţionase la absenţele îndelungate ale soţului său petrecând din ce în ce mai mult timp cu munca pentru îndreptarul ei său amestecându-şi ierburile şi poţiunile. Se distanţă de proprii copii, aparent obsedată de studiile ei. Nu mai primea vizitele scurte ale lui Bernard cu ochii scăpărând de fericire. Ca aspect pozitiv, se gândi Alice, nici nu mai plângea ore întregi după plecările acestuia.

În timp ce mama ei se izola în odaia de studiu perioade din ce în ce mai lungi de timp, Alice prelua treptat multitudinea de responsabilităţi de administrare

a moşiei. Îşi asumă şi sarcina de a-l creşte pe Benedict. Se temea că nu avusese mare succes în încercarea de a-i fi atât mamă, cât şi tată. Fusese incapabilă să compenseze durerea provocată de felul în care acesta fusese respins de propriul părinte. Resentimentul tacit care apărea în ochii lui Benedict de fiecare dată când era menţionat numele tatălui său o făcea şi acum să lăcrimeze.

Dar impactul acestui eşec nu fusese conştientizat pe deplin până nu pierduse moştenirea lui Benedict.

– Domniţă?

Alice dădu la o parte amintirile melancolice.

– Unde mergem, Fulk?

– Linişte. Îi făcu semne disperate să tacă. Vreţi să ne audă?

– Vreau să ştiu unde mă duci. Ocoli un hambar dărăpănat şi îl văzu ghemuit în spatele unor boscheţi.

– Noaptea trecută l-am auzit pe trubadur spunându-i doamnei cu părul blond să vină aici, în tufişurile de lângă pârâu.

– Eşti sigur?

– Dacă nu e aici, nu trebuie să mă plătiţi, spuse Fulk cu generozitate.

– Foarte bine. Condu-mă acolo.

Băiatul înaintă prin tufişurile care ascundeau vederii pârâul. Alice îşi ridică fustele şi îl urmă cu multă precauţie. „Mi se vor distruge cizmele uşoare din piele“, se gândi ea.

Peste o clipă, un ţipăt ascuţit, de dorinţă, o făcu să se oprească. Îl apucă pe Fulk de braţ.

– Ce-a fost asta? şopti ea îngrozită.

– Blonda, cel mai probabil, murmură el fără vreo urmă de surpriză.

– Cineva o atacă. Trebuie să-i sărim în ajutor.

Fulk clipi şi apoi se holbă la ea de parcă era ţăcănită.

– Nu cred că va dori ajutor din partea noastră.

– De ce nu?

– Din ce se aude, trubadurul dumneavoastră chipeş îi cântă cu mare măiestrie la harpă.

Un alt geamăt ascuțit, feminin, se auzi în depărtare.

– Îi cântă la harpă? Nu înțeleg. Cineva o maltratează, trebuie să facem ceva.

Fulk își dădu ochii peste cap.

– Trubadurul o tăvălește în iarba cea înaltă, domniță.

– O tăvălește? Ca o minge, vrei să spui? De ce Dumnezeu ar vrea să facă așa ceva?

– Nu înțelegeți, domniță? Fac dragoste.

– Aici? În tufișuri? Alice, șocată, se împiedică de o rămurică și fu cât pe-aci să cadă.

– Unde altundeva? Băiatul se întinse să o prindă. Doar nu pot folosi cortul soțului dânsei, nu? Iar trubadurul nu are un cort al lui.

Alice simți deodată că îi era foarte cald. Era neliniștitor să-și dea seama că acest puști care nu era cu mult mai în vârstă ca Benedict știa mai multe ca ea despre aceste lucruri.

– Înțeleg. Se strădui să adopte un aer firesc.

Lui Fulk i se făcu milă de jena ei evidentă.

– Vreți să așteptăm până termină?

– Păi, presupun că da. Cu siguranță nu vreau să-i întrerupem.

– Cum doriți. Băiatul întinse mâna. Mi-am îndeplinit partea de înțelegere. Dacă vreți să mă plătiți acum, eu, unul, am să plec.

– Ești sigur că Gilbert trubadurul este acum cu doamna aceea?

– Uitați-vă acolo. Fulk îi arătă din cap o bucată colorată de pânză galbenă și portocalie aflată pe pământ sub crengile lăsate ale unui copac.

Alice îi urmări privirea.

– Într-adevăr, seamănă cu tunica lui Gilbert. Și cred că îi văd lăuta.

Un geamăt masculin se auzi din tufișuri chiar când îi întindea lui Fulk ultima dintre monedele ei.

– Din ce se aude, trubadurul dumneavoastră cântă la propriul instrument acum. La corn, dacă nu mă înșel.

Degetele lui Fulk se strânseră bine în jurul monedei.

Dar nu vă îngrijorați, bună doamnă. L-am auzit spunându-i doamnei cu părul blond că e în stare să cânte mai mult de un cântec.

– Nu cred că înțeleg...

Dar Fulk dispăruse în tufăriș.

Alice ezită, neștiind cum să procedeze. Intenționase să-l înfrunte pe Gilbert când avea să îl găsească și să-i ceară să îi înapoieze piatra verde.

Acum, pentru întâia oară, se întreba dacă el avea să admită că se afla în posesia ei. Dacă nega, pur și simplu, orice legătură cu cristalul?

Mai era și problema jenantă a blondei.

„Ce poți să le spui unui bărbat și unei femei care tocmai au făcut dragoste?" se întrebă Alice. Mai ales atunci când această dragoste era în mod evident adulteră.

Fu nevoită să recunoască că Gilbert era mult mai cutezător decât își dăduse ea seama. Îndrăznind să seducă o femeie măritată, risca să fie castrat sau chiar ucis de soțul încornorat. Un bărbat dispus să riște atât de mult pentru pasiune probabil i-ar fi râs în față când i-ar fi cerut să restituie piatra verde.

Îi trecu prin minte că lucrurile ar fi putut fi mult mai simple dacă Hugh ar fi venit cu ea. Nu ar fi avut nici o reținere în a-l înfrunta pe Gilbert.

„Ce face un bărbat când trebuie să rezolve niște probleme cruciale? Desigur, se prostește la turnir", se gândi ea iritată.

Un alt oftat aspru o sperie. Păruse mai zgomotos ca precedentul, de parcă s-ar fi apropiat de vreo culme sau de vreun obstacol. Își dădu seama că nu avea nici o idee cât durează să faci dragoste. Gilbert și femeia ar fi putut să iasă din tufișuri în orice moment. Aveau s-o vadă stând acolo, arătând ca o toantă.

Dacă avea de gând să acționeze, trebuia să o facă rapid.

Trase aer în piept, se calmă și porni hotărâtă spre grămada de haine aruncate. Când ajunse la ea, observă că trubadurul nu-și lăsase acolo doar lăuta, ci și un mic

sac de pânză, tocmai de mărimea potrivită pentru a căra o piatră mare.

Ezită un moment, după care își aminti că Gilbert furase cristalul de la ea. Avea tot dreptul să-l recupereze.

Pe furiș, deschise sacul. Înăuntru se afla un obiect de mărimea aproximativă a pietrei, înfășurat într-o cârpă veche.

Cu degetele tremurânde, ridică obiectul din sac și dădu ușor la o parte o bucată din pânza murdară. Luciul mat, familiar al ciudatului cristal verde jucă sub razele soarelui. Fețele late prindeau lumina, dar nu o reflectau foarte puternic.

Nu avea cum să confunde piatra ei verde. O străbătu un val de satisfacție. Nu era un mineral deosebit, dar ei i se părea fascinant. Simțea că ascundea secrete, deși în scurtul timp în care se aflase în posesia acestei pietre nu reușise să le descopere.

Un strigăt aspru din apropierea tufișurilor o făcu să tresară. Sări în picioare cu piatra în mână. Apoi auzi vocea lui Gilbert.

– Când voi cânta pentru oamenii soțului tău la focul de tabără, draga mea, vei ști că doamna din cântecele mele ești tu. Te vei înroși?

– Desigur, dar cine mă va vedea în umbră? râse femeia. Chiar că ești o haimana!

– Vă mulțumesc, doamnă, chicoti Gilbert. Voi cânta despre sânii tăi de alabastru și despre coapsele albe ca laptele. Și despre mierea și roua pe care le-am găsit astăzi între aceste minunate coapse. Domnul tău nu va bănui nimic.

– Ai face bine să te rogi ca domnul meu să nu mă recunoască în poemul tău, replică ea sec, altfel cu siguranță te vei trezi fără lăuta ta cea mai de preț.

Gilbert hohoti zgomotos.

– Nu ar fi nici o plăcere în a curta pe cineva dacă n-ar fi și riscuri. Unii bărbați preferă să concureze în turnir, eu unul prefer să concurez în locurile moi ale doamnelor.

Alice nu mai ezită. Strângând bine piatra înfășurată în cârpe, o rupse la fugă. Putea doar să spere că Gilbert nu avea să-i audă pașii pe pământul moale.

Nu ajunsese prea departe când îi auzi strigătul furios. Știu că tocmai își descoperise pierderea.

Grăbi ritmul. Nu credea că Gilbert o văzuse.

Abia mai răsufla când ajunse la zidul de piatră al vechii fortărețe. Se ascunse în spatele unui mic șopron de lemn și se opri ca să-și recapete respirația. Peste alte câteva minute avea să se afle în siguranță în mijlocul mulțimii, își spuse. Lui Gilbert i-ar fi fost imposibil s-o găsească.

Respiră adânc. Cu pulsul accelerat, țâșni de sub protecția șopronului și fugi de-a curmezișul unui câmp deschis înspre primul șir de corturi.

Doi bărbați înarmați cu pumnale îi pășiră drept în față. Unul zâmbi, arătându-și gura fără dinți. Celălalt purta un bandaj peste ochiul drept.

Îngrozită, Alice se opri brusc.

– Ia te uită, ce avem noi aici? O jupâniță cu un ghemotoc interesant în mână. Se pare că băiatul ne-a vândut o informație bună, Hubert.

Individul cu bandaj chicoti fără umor.

– Da, așa e. Poate că ar fi trebuit să-l plătim, până la urmă.

– Niciodată să nu plătești ce poți să iei pe gratis, asta am zis eu mereu. Cel fără dinți se apropie arătând înspre ea cu mâna liberă. Dă-ne piatra, doamnă, și nu vei avea probleme.

– Această piatră îmi aparține, se răsti Alice. Dați-vă la o parte de îndată.

– Vorbește ca o doamnă adevărată, cum scrie la carte, nu? Tot timpul mi-am dorit una din astea.

– E a ta, mormăi cel fără dinți. Imediat ce am terminăm ce avem de făcut.

Alice strânse piatra bine și deschise gura să țipe după ajutor. Spre disperarea ei, știa că prin preajmă nu se afla nimeni care ar fi putut să o salveze.

– S-a întors Benedict? Hugh studia capătul opus al terenului de luptă.

Putea să vadă stindardul lui Vincent fluturând în briză. Fiorul de nerăbdare care-l străbătea i se părea revigorant.

„Nu voi uita, bunicule."

– Nu, domnule. Dunstan îi urmări privirea și în ochi îi apăru o expresie de cunoscător. Uite, uite, uite, se pare că Vincent de Rivenhall se pregătește în sfârșit să intre pe teren.

– Era și cazul. Hugh privi înspre corturile de campanie, căutându-l pe Benedict. Nu era nici urmă de el. Mama naibii, unde e băiatul ăsta? Ar fi trebuit să se întoarcă deja cu vești despre sora lui.

Îl trimisese să o aducă pe Alice când devenise evident că ea nu se afla printre spectatori. Dintr-un motiv inexplicabil, Hugh fusese întâi dezamăgit și apoi de-a dreptul iritat că Alice nu se afla printre doamne. Își spuse că avea tot dreptul să fie furios. Până la urmă, îi dăduse instrucțiuni clare și ea alesese să le ignore. Dar avea un sentiment de neliniște că problema era mai gravă de atât.

Cu siguranță i se păruse firesc să nu-l asculte, întrucât nu-l considera domnul ei de drept.

– Poate nu e interesată de sportul ăsta, bombăni Dunstan scuipând cât colo. Evaluă din ochi ceata colorată de doamne care ședeau sub cortul galben-deschis de o parte a terenului. Este un joc de bărbați, până la urmă, conchise el.

– Da, așa e. Hugh se uita prin mulțime, căutându-l pe Benedict.

– Țin minte zilele când doamnele nu se deranjau să vină la turnir, se tângui Dunstan. Acum am transformat întreaga afacere într-o paradă.

– Nu mai pot să aștept, spuse Hugh. Vincent este aproape gata. Adu-mi calul.

– Prea bine, milord. Dunstan făcu semn unui scutier care ținea hățurile armăsarului lui Hugh.

Cavalerul se mai uită o ultimă dată la spectatori. Nu era nici urmă de Alice.

– Mama dracului. Femeia aia are multe de învățat.

Un bărbat cu umerii lați, cu o barbă deasă și ochii mici, scânteietori, ieși din cortul de campanie.

– Sir Hugh, am auzit că sunteți aici. Nu ați rezistat ocaziei de a-l da jos de pe cal pe Vincent de Rivenhall?

Hugh îl privi fără entuziasm pe nou-venit.

– Spune-mi cu ce isprăvi te lauzi azi, Eduard.

– L-am luat un cal bun de bătălie și armura lui Alden de Granthorpe, chicoti acesta. L-am lăsat pe Sir Alden țopăind prin mocirlă cu un picior rupt. O priveliște amuzantă. Arăta ca o țestoasă răsturnată.

Hugh nu spuse nimic. Nu-l simpatiza pe Eduard. Bărbatul era cu câțiva ani mai în vârstă ca el, un mercenar mereu dispus să-și vândă spada în slujba oricui era gata să plătească prețul cerut. Asta, în sine, nu era o crimă. Hugh știa foarte bine că, dacă propria soartă nu l-ar fi dus în grija lui Erasmus de Thornewood, ar fi ales o carieră similară.

Nu îl plăcea pe Eduard din alte motive. Mercenarul era un războinic abil, dar era din topor și lipsit de maniere. Auzise zvonuri neplăcute despre înclinația violentă a bărbatului pentru femei foarte tinere, inclusiv un zvon care spunea că, în urmă cu câteva luni, o fetișcană de doisprezece ani dintr-o tavernă murise din cauza pasiunii lui prea agresive. Hugh nu știa dacă zvonurile erau adevărate, dar nu le găsea greu de crezut.

– Gata, milord. Scutierul îi liniști armăsarul înfocat.

– Excelent. Hugh se întoarse dinspre Eduard.

– Milord! Benedict țopăi de după colțul unui cort chiar când Hugh își vârâse un picior în scară. Băiatul gâfâia. Milord, n-am găsit-o nicăieri!

Hugh se opri.

– Nu este în cortul ei?

– Nu, milord. Benedict se opri și se sprijini în baston. Poate că se plimbă printre dughenele negustorilor. Nu e binevenită după turniruri și lucruri de genul acesta.

– I-am dat instrucțiuni să privească întrecerea în compania celorlalte doamne.

– Știu, milord. Benedict părea îngrijorat. Trebuie să fii înțelegător cu sora mea. Alice nu este obișnuită

să urmeze instrucţiuni. Preferă să rezolve lucrurile de una singură.

- Aşa s-ar părea. Hugh se aşeză mai bine în şa şi se aplecă să ia lancea de la unul din oamenii săi. Privi fragila bucăţică de panglică fluturând în apropierea vârfului armei.

- Milord, sper că veţi fi tolerant cu firea ei, imploră Benedict. Nu s-a lăsat niciodată condusă. Mai ales de către bărbaţi.

- Atunci a venit momentul să înveţe să o facă. Hugh privi în lungul terenului. Vincent de Rivenhall încăleca sub stindardul său roşu.

Deşi era iritat din cauza lui Alice, Hugh devenea din ce în ce mai neliniştit. Senzaţia înţepătoare pe care o simţea în ceafă nu era cauzată de nerăbdarea de a lupta cu Vincent.

Ceva nu era în regulă.

Presupuse că Alice nu îşi ocupase locul printre spectatori doar ca să-i facă în ciudă. Era perfect conştient că nu-i făcuse plăcere să i se spună că trebuia să asiste la turnir. Se convinse că era doar bosumflată şi se hotărî să se ocupe de asta mai târziu. După ce îl înfrunta pe Vincent de Rivenhall.

Lui Hugh şi lui Vincent le era interzisă satisfacţia agresiunii făţişe întrucât aveau acelaşi senior, pe Erasmus de Thornewood. Erasmus nu avea nici cea mai mică intenţie de a le permite celor mai buni cavaleri ai săi să-şi consume energia şi veniturile războindu-se unul cu celălalt.

Cei doi erau obligaţi să îşi limiteze întâlnirile la acele rare ocazii când se găseau pe acelaşi câmp de turnir. În asemenea momente, vechea vrajbă putea fi mascată sub pretextul confruntării sportive.

Ultima oară când se înfruntaseră în acest fel, Hugh îl doborâse pe Vincent de pe cal cu o singură lovitură de lance. Întrucât turnirul fusese un eveniment major, sponsorizat de doi dintre cei mai mari baroni, nu fusese nici o limită superioară impusă răscumpărărilor. Cavalerul învingător avea dreptul să ceară oricât dorea de la învinsul său.

Toţi se aşteptaseră ca Hugh să-i fixeze un preţ ridicat lui Vincent de Rivenhall. Ar fi putut să ceară cel puţin calul de bătălie şi armura oponentului său.

Nu luase însă nimic. În schimb, plecase de pe teren, lăsându-l pe Vincent la pământ de parcă ar fi fost o creatură neînsemnată. Insulta fusese scandaloasă. S-au cântat balade şi încă o poveste fusese adăugată la legenda în creştere a lui Hugh cel Neînduplecat.

Doar Hugh şi unicul său confident, Dunstan, ştiau întreg adevărul.

Nu merita să-i ia lui Vincent armura scumpă sau calul. Hugh plănuise o strategie mult mai subtilă şi infinit mai eficientă împotriva lui, o strategie care avea nevoie de timp, încă şase luni sau un an, ca să se desfăşoare corespunzător.

Triumful final avea să fie complet. Hugh era convins că avea să liniştească furtunile care-i vuiau în suflet. Avea să fie în sfârşit împăcat.

Între timp, aceste întâlniri ocazionale la turniruri aveau rolul de a mai domoli apetitul Aducătorului de Furtuni.

Îşi puse coiful sub braţ şi privi în jos la Benedict.

- Ia două ajutoare şi caut-o pe Alice printre corturile vânzătorilor.

- Prea bine, milord, spuse tânărul întorcându-se să plece. Apoi ezită. Milord, trebuie să vă întreb ce intenţionaţi să faceţi cu Alice când va fi găsită.

- Asta este problema lui Alice, nu a ta.

- Dar...

- Am spus că asta este între mine şi Alice. Du-te, Benedict. Ai o sarcină de îndeplinit.

- Desigur, milord. Fără entuziasm, Benedict porni prin mulţimea adunată în jurul corturilor.

Hugh se pregăti să se adreseze oamenilor care luptau sub stindardul său negru. Îl priveau cu entuziasm. Întotdeauna erau bani buni de câştigat când luptau alături de Hugh cel Neînduplecat.

Descoperise de timpuriu că exista un secret ca să câştige atât în turnir, cât şi în bătălie. Secretul consta în multă disciplină şi într-o strategie bine gândită.

Întotdeauna era uimit de cât de puțini oameni se gândeau la aceste aspecte.

Cavalerii erau, prin natura lor, firi entuziaste care năvăleau pe terenul de luptă fără a se gândi la altceva în afară de gloria personală și de pradă. Erau încurajați în această direcție de semenii lor, care le erau rivali pentru aceeași onoare, și de către trubadurii care le cântau eroismul. Și apoi, desigur, mai erau și doamnele. Acestea preferau să-și acorde grațiile eroilor din balade.

Asemenea acte de bravură erau bune pentru poemele amuzante, după părerea lui Hugh, dar de asemenea făceau victoria, în turniruri sau în bătăliile reale, un eveniment întâmplător.

El prefera ca victoriile sale să fie previzibile. Disciplina și respectul strategiei stabilite înainte de conflict erau cheile acestei certitudini. Făcuse din asta principiul de bază al tehnicii după care își antrena oamenii.

Ostașii și cavalerii care puneau propria dorință de glorie și de pradă înaintea disponibilității de a respecta ordinele lui Hugh nu rezistau mult în serviciul lui.

– Veți păstra rânduri compacte și veți urma strategia pe care am discutat-o mai devreme, le spuse el acum. Ați înțeles?

Dunstan rânji în timp ce își potrivea coiful.

– Da, milord. N-aveți grijă, suntem pregătiți să vă urmăm planul.

Ceilalți rânjiră a acceptare.

– Țineți minte, îi avertiză Hugh. Vincent de Rivenhall este al meu. Voi ocupați-vă de oamenii lui.

Ostașii răspunseră sobru. Toți soldații lui Hugh erau la curent cu dușmănia dintre domnul lor și Vincent de Rivenhall.

Satisfăcut, Hugh dădu să încalece. Avea să se ocupe de Alice mai târziu.

– Milord, așteptați, strigă Benedict.

Hugh privi înapoi enervat, însă văzu frica pură de pe fața lui Benedict.

– Ce s-a întâmplat?

– Băiatul ăsta, Fulk, spune că știe unde se află Alice. Benedict arătă înspre un tânăr prăfuit, cam de vârsta

lui. Se pare că doi oameni cu pumnale au urmărit-o. Zice că ne va spune unde se află. În schimbul unui preț.

Lui Hugh îi trecu prin minte cu întârziere posibilitatea ca Alice să fi plecat în căutarea trubadurului Gilbert.

Nu se putea să fi fost atât de nesăbuită.

Însă chiar în timp ce încerca să se liniștească, simți un junghi de groază în stomac. Imaginea vânzătorului nevinovat din Clydemere întins pe jos, cu gâtul tăiat, într-o baltă de sânge, îi întunecă temporar vederea.

Se uită la Fulk, care rânjea.

– E adevărat?

– Da, bunul meu domn. Rânjetul lui Fulk deveni mai larg. Sunt un negustor, vedeți dumneavoastră. Fac negoț cu informații sau cu orice altceva îmi cade în mână. Sunt bucuros să vă spun unde se află doamna cu părul roșu. Dar ar fi bine să vă grăbiți dacă vreți să o salvați înainte ca cei doi tâlhari să o prindă.

Hugh înăbuși grabnic furia și teama care amenințau să-l copleșească. Se forță să-și înlăture toate urmele de emoție din minte și din glas.

– Vorbește.

– Ei, bine, în privința asta, întâi trebuie să stabilim prețul.

– Prețul este viața ta. Spune adevărul, sau pregătește-te să-l plătești.

Rânjetul lui Fulk pieri.

capitolul 7

Alice fugi înspre șopron. Singura ei speranță era să poată ajunge la el înaintea celor doi tâlhari înarmați. Dacă ar fi putut ajunge la ușă, s-ar fi baricadat înăuntru.

– Oprește-o, strigă cel cu bandaj la ochi tovarășului lui. Dacă pierdem iar piatra aia blestemată n-o să fim plătiți în veci.

– Târâtura fuge ca o căprioară, gâfâi celălalt. Dar n-o să ne scape.

Tropăitul înspăimântător al cizmelor urmăritorilor era cel mai înfricoșător sunet pe care îl auzise Alice vreodată. Șopronul părea foarte departe. Era încurcată de greutatea pietrei și de propriile fuste.

Cei doi tâlhari se apropiaseră periculos.

Alice era la zece pași de clădire când auzi tunetul. Pământul i se cutremură sub picioare.

Se gândi că soarele încă strălucea. Nu era vreo urmă de furtună. Cu toate acestea, tunetul era ca o bătaie de tobă amenințătoare în spatele ei.

Și apoi auzi țipătul unuia din urmăritori.

Icnetul oribil o făcu să se oprească dintr-odată. Se întoarse suficient de rapid cât să-l vadă pe hoțul fără dinți călcat de copitele armăsarului negru, care părea să nu fi observat acest mic obstacol. Înainta netulburat, căutând următoarea pradă.

Alice recunoscu imensul animal de luptă și pe cavalerul fără coif care îl călărea.

Coamele negre ale calului și ale călărețului fluturau în vânt. Oțelul strălucea în soare. Tânăra femeie strânse piatra și se holbă la grozava priveliște din fața ochilor săi. Văzuse destui cavaleri și cai de luptă la viața ei, dar niciodată o imagine atât de fioroasă.

Hugh cel Neînduplecat și molohul negru de sub el formau un singur tot, o imensă mașinărie de luptă pe care nimic nu o putea opri.

Chiorul strigă și viră brusc din calea urmăritorului, căutând să se refugieze în tufișurile de lângă pârâu. Nu avea nici o șansă să fugă de armăsar. Dându-și seama că era osândit, se întoarse neajutorat să-și înfrunte soarta.

Alice vru să închidă ochii ca să nu privească inevitabila scenă de moarte și distrugere, dar în ultima clipă armăsarul bine dresat ascultă de comenzile nevăzute ale cavalerului și își schimbă direcția. Creatura enormă aproape șterse hoțul, lăsându-l însă neatins. Se opri cutremurând locul, după care păși ușor spre locul unde se ascundea tâlharul chior. Își întoarse capul, fornăi puternic și bătu dintr-una din copitele sale mari de parcă ar fi protestat că urmărirea se terminase.

Individul căzu în genunchi, îngrozit.

Hugh o privi lung pe Alice.

- Ești teafără?

Tânăra femeie nu-și găsea cuvintele. Gura i se uscase. Dădu din cap rapid.

Mulțumit de răspunsul ei, Hugh își îndreptă atenția către hoț. Când vorbi, vocea lui era înfiorător de calmă.

- Așadar, o vânați pe doamnă de parcă ați fi ogari urmărind un iepure.

- Nu mă omorâți, stăpâne, imploră chiorul. Nu am vrut să-i facem rău. Ne jucam doar cu fătuca. Voiam doar o tăvăleală bună. Ce rău e în asta?

- Fătuca asta, rosti Hugh apăsat, este logodnica mea.

Ochii hoțului se măriră și simți cum pământul îi fugea de sub picioare. Era clar că-l aștepta iadul. Mai făcu un ultim efort incoerent de a se apăra.

- De unde să fi știut noi asta, stăpâne? Arată ca orice altă târâtură. Am găsit-o ieșind din tufișuri, jur că e așa. Desigur, ne-am gândit că și ea caută o tăvăleală.

- Gura! ordonă Hugh. Ești încă în viață doar pentru că vreau să-ți pun întrebări. Dacă nu ai grijă cum vorbești, s-ar putea să decid că nu mai am nevoie de răspunsurile tale.

- Da, stăpâne, bâigui nenorocitul.

Dunstan apăru zorit de după colțul vechiului zid de piatră. Benedict, mișcându-se surprinzător de iute cu ajutorul bastonului, îl urma îndeaproape. Ambii bărbați își pierduseră răsuflarea și erau roșii la față.

- Alice, țipă Benedict. Ești teafără?

- Da. Alice își dădu seama că tremura. Încercă să nu privească trupul zdrobit căzut la pământ.

Hugh se uită la Dunstan.

- Vezi de cel care zace acolo. Storm l-a călcat în picioare și e foarte probabil mort.

- Da, stăpâne. Dunstan merse agale spre omul căzut. Împunse corpul inert cu vârful cizmei și scuipă netulburat în iarbă. Cred că ați avut dreptate cu presupunerea, milord. Dunstan se aplecă și mai mult ca să privească obiectul pe care îl scăpase tâlharul. Era un pumnal foarte frumos.

– E al tău dacă îl vrei, spuse Hugh în timp ce descă-leca. Împreună cu orice altceva mai găsești asupra lui.

– Asta nu înseamnă foarte mult.

Un strigăt colectiv răsună de la distanță. Sunetele celei mai recente înfruntări de pe terenul de luptă erau aduse de vânt. Dunstan și Benedict priviră amândoi în direcția turnirului.

Alice era conștientă de tensiunea din aer.

– Cred că Vincent de Rivenhall și-a făcut intrarea, spuse Hugh după un moment.

– Într-adevăr, milord. Dunstan scăpă un oftat de regret. Așa a făcut. Se pare că se înfruntă cu Harold de Ardmore. N-o să-i fie prea greu. O să-l ia direct în copitele calului.

Falca lui Hugh se strânse, dar vocea îi rămase la fel de calmă, de parcă ar fi discutat despre cele mai noi tehnici din agricultură:

– Îmi pare rău că trebuie să te mulțumești cu prada pe care o vei găsi asupra acestor hoți, Dunstan. Este clar că din cauza anumitor evenimente recente nu vom avea parte de victorii mai profitabile în turnir.

Dunstan o fulgeră pe Alice cu privirea.

– Prea bine, stăpâne.

Hugh îi aruncă lui Benedict hățurile calului de luptă.

– Cheamă șeriful și spune-i că-l voi interoga pe acest om mai târziu.

– Așa voi face, milord. Benedict apucă hățurile lui Storm, care se supuse indiferent.

Hugh o privi pe Alice cu ochii săi de nepătruns.

– Ești sigură că nu ai fost rănită?

– Da, șopti ea. În mod inexplicabil, simțea că era pe cale să izbucnească în lacrimi. Avea cea mai ridicolă dorință de a se arunca în brațele lui. Mi-ați salvat viața, milord.

– Nu ar fi fost necesar, dacă mi-ai fi ascultat ordinele și ai fi asistat la turnir. Vocea lui Hugh nu avea nici o inflexiune.

„Poate e adevărat ce se spune despre el", se gândi ea înfiorată. Poate că lui Hugh cel Neînduplecat îi lipseau complet sentimentele de afecțiune. Piatra înfășurată în

cârpe devenise dintr-odată foarte grea în mâinile ei. Își aminti într-un târziu că izbutise totuși s-o recupereze.

– Am găsit piatra verde, milord, îl anunță ea, sperând că această veste avea să penetreze invizibila cămașă de zale pe care el o purta peste propriile emoții.

– Așa? Privi obiectul în treacăt. Nu sunt mulțumit de prețul pe care era să-l plătești pentru ea.

– Dar...

– Deja mă interesasem de locul în care se afla Gilbert trubadurul. Urma să distreze anumiți cavaleri și doamne în seara aceasta. Piatra ar fi ajuns la mine până în zori. Nu era nici o nevoie să-ți riști gâtul pentru asta.

Emoțiile lui Alice trecură printr-o schimbare bruscă. Era indignată.

– Trebuia să-mi fi spus de acest plan înainte să plecați la turnir, milord. Suntem parteneri, dacă vă amintiți. Am făcut o înțelegere.

– Înțelegerea noastră, așa cum o numești, nu are nici o legătură cu faptul că atunci când dau ordine, mă aștept ca ele să fie urmate.

– Pe toți sfinții, asta e nedrept!

– Nedrept? Porni înspre ea. Crezi că îmi lipsește corectitudinea doar pentru că nu vreau să-ți asumi riscuri prostești?

– Sunteți furios, constată ea privindu-l uimită.

– Da, doamnă.

– Vreau să spun, cu adevărat furios. Doar pentru că m-am pus în pericol.

– Mie nu mi se pare un lucru lipsit de importanță, doamnă.

Expresia amenințătoare a lui Hugh ar fi trebuit să o sperie și mai mult, dar dintr-un motiv oarecare nu avu acest efect. O flăcăruie de speranță se aprinsese în ea.

– Cred că sunteți mai îngrijorat în privința mea decât de piatra verde, milord.

– Tu ești logodnica mea, rosti Hugh calm. Ca atare, ești responsabilitatea mea.

Alice zâmbi tremurând.

– Milord, cred că sunteţi un mic escroc. Nu sunteţi atât de rece cum se zvoneşte. Astăzi mi-aţi salvat viaţa, şi nu voi uita asta cât timp voi trăi.

Aşeză piatra pe pământ, după care se repezi în braţele lui Hugh.

Spre uimirea ei, acestea o cuprinseră.

Zalele cămăşii erau reci şi tari, dar puterea lui avea un efect ciudat de liniştitor.

– Vom vorbi despre asta mai târziu, îi şopti el în păr.

Hugh aşteptă să se termine masa de seară înainte de a merge în cortul lui Alice.

Era un cort foarte drăguţ, se gândi el. Larg, comod. Foarte confortabil. Avea până şi un paravan în partea din mijloc. Era singurul cort care fusese adus în această călătorie. Era cortul lui.

I-l dăduse lui Alice fără a se deranja să întrebe dacă era atât de binevoitoare încât să-l împartă cu el. Ştia din start răspunsul ei la o asemenea întrebare.

În noaptea precedentă dormise lângă foc împreună cu oamenii săi. Acum se aştepta să fie la fel, în timp ce Alice se bucura de luxul şi intimitatea cortului.

Nu numai că dormise de una singură în cort, dar acolo şi mâncase. Aşa cum observase unchiul ei cu acreală, nu părea să fie deloc interesată de conversaţiile cavalerilor şi ale ostaşilor.

Hugh se gândi la ea înfofolită în păturile lui şi trebui să-şi înăbuşe un oftat.

O nevoie adâncă, neliniştită i se fixase în partea inferioară a corpului. Trecuse prea mult timp de când nu mai avusese o femeie. Fiind un om disciplinat, nu se lăsase condus de propriile pofte, dar trebuise să şi plătească un preţ pentru asta.

Cunoştea mult prea bine durerea mistuitoare a dorinţei sexuale neîmplinite. Trecuse prin asta de prea multe ori de-a lungul anilor. Se înveseli la gândul că lucrurile aveau să fie diferite odată ce-şi găsea o nevastă.

Acest gând îl duse spre evidenta observaţie că aproape avea o soţie. Pentru majoritatea cuplurilor, logodna era atât de aproape de jurământul căsniciei încât foarte puţini aveau de obiectat dacă bărbatul şi femeia alegeau să-şi consfinţească legătura împreunându-se. De fapt, asta constituia chiar o garanţie că nunta urma să aibă loc.

Spre ghinionul lui, era logodit cu o femeie care se considera mai degrabă partenera lui de afaceri decât o viitoare nevastă. Se întrebă cum ar fi putut-o lămuri că postura de soţie era o alternativă interesantă la călugărire.

Această problemă îl tulbura. Totul păruse atât de simplu la început! Acum începea să aibă dubii.

„Am multe abilităţi", îşi zise. Nu era lipsit de cunoştinţe. Erasmus de Thornewood se ocupase de educaţia lui şi Hugh ştia prea bine că era mult mai citit ca majoritatea bărbaţilor. Dar când venea vorba de înţelegerea femeilor, mai ales a unei femei ca Alice, Hugh simţea că abilităţile necesare îi lipseau cu desăvârşire.

– Milord? Benedict se ridică de unde stătuse lângă foc şi se grăbi înspre el. Putem să vorbim?

– Nu dacă este vorba despre sora ta.

– Dar, milord, aş vrea să o înţelegeţi mai bine înainte să mergeţi la ea. Intenţiile sale n-au fost rele.

Hugh se opri.

– Aproape că i-a fost tăiat gâtul azi. Vrei s-o încurajez în astfel de nesăbuinţe?

– Nu, dar sunt convins că nu se va mai pripi. Trebuie să evidenţiez faptul că aţi obţinut ce doreaţi. Piatra verde se află din nou în posesia dumneavoastră. Nu puteţi lăsa lucrurile aşa cum sunt?

– Nu. Hugh studie faţa îngrijorată a lui Benedict în umbrele pâlpâitoare ale focului. Calmează-te, băiete. Eu nu bat femei. Nu o voi lovi pe sora ta.

Tânărul nu părea convins.

– Din câte spunea Sir Dunstan, sunteţi supărat pentru că n-aţi putut să-l înfruntaţi pe Vincent de Rivenhall în turnir.

– Şi ţi-e teamă că îmi voi vărsa supărarea pe Alice?

– Întocmai. Alice are un mod anume de a enerva bărbaţii care îi dau ordine, milord. Unchiul meu îşi pierdea mereu cumpătul cu ea.

Hugh înțepeni.
– A lovit-o Sir Ralf vreodată?
– Nu. Nu cred că ar fi îndrăznit. Știa că ea s-ar fi răzbunat într-o manieră pe care n-ar fi fost în stare să o prevadă.
– Într-adevăr, se liniști Hugh. Am impresia că Ralf era oarecum intimidat de Alice.
– Uneori îi era chiar teamă de ea. Alice credea că era din cauza reputației mamei.
– Mama voastră?
– Da. Era o mare cunoscătoare a ierburilor. O adevărată inițiată în știința plantelor. Benedict ezită. Cunoștea proprietățile multor specii ciudate, atât ale celor tămăduitoare, cât și ale celor care pot ucide. Și a învățat-o pe Alice despre ele de când era mică.
O senzație de îngheț străbătu pielea de pe brațele lui Hugh.
– Cu alte cuvinte, Sir Ralf se temea că Alice ar fi putut să învețe de la mama voastră suficient cât să-l otrăvească, nu?
– Alice nu ar fi făcut niciodată ceva atât de îngrozitor. Benedict era șocat de o asemenea posibilitate. Mama a învățat-o să vindece, nu să facă rău.
Hugh se întinse și îl apucă de umăr.
– Privește-mă în ochi, băiete.
Ochii neliniștiți ai lui Benedict se întâlniră cu ai lui.
– Da, milord?
– Sunt lucruri care trebuie să fie clare între mine și Alice. Printre ele se numără și faptul că, fiindu-mi logodnică, trebuie să-mi respecte ordinele. Nu dau ordine doar dintr-un capriciu. Le dau pentru siguranța celor pe care-i am în grijă.
– Am înțeles.
– Poate că eu și Alice ne vom certa în această privință, dar ai cuvântul meu că nu o voi lovi niciodată pe sora ta. Trebuie să te mulțumești cu asta.
Benedict căută să privească fața lui Hugh, de parcă ar fi vrut să vadă mai limpede prin umbre. În cele din urmă, tensiunea îi dispăru din umerii tineri.
– Prea bine, milord.

– Va ajunge să priceapă că trebuie să mă asculte ca oricare altul din subordinea mea. Din păcate, vor fi momente, cum a fost astăzi, când însăși viața ei va depinde de felul cum îmi respectă poruncile.
– Vă urez mult noroc în a o convinge de asta, milord, oftă băiatul.
– Îți mulțumesc, spuse Hugh cu un zâmbet. Cred că voi avea nevoie.
Se întoarse și își continuă drumul spre cortul negru. Era o noapte frumoasă, reflectă el. Răcoroasă, dar nu rece. Focurile de tabără punctau peisajul întunecat din jurul Ipstoke-ului. Hohotele chefliilor beți, râsetele groase și frânturile ocazionale de cântec pluteau prin aerul serii. Era noaptea tipică de după o zi de turnir. Seniorii și cavalerii victorioși își celebrau triumful prin balade și povești. Învinșii negociau răscumpărarea, în general amicală, dar uneori usturătoare, care urma să le fie cerută.
Unii aveau să fie faliți până la finalul serii. Mulți își tratau vânătăile și, în mod ocazional, câte un os rupt. Dar după încheierea festivităților de la Ipstoke, majoritatea învingătorilor și a învinșilor aveau să se grăbească spre următorul turnir, oriunde ar fi avut loc. Asemenea competiții erau un mod de viață pentru mulți bărbați. Faptul că turnirurile erau în mod oficial interzise în Anglia nu le diminua deloc entuziasmul.
Hugh era printre puținii care nu găseau nici o plăcere în asemenea competiții. Participa la turniruri doar atunci când dorea să le asigure oamenilor săi antrenamentul pe care o asemenea întrecere îl putea oferi. Sau în acele rare ocazii când putea fi sigur că Vincent de Rivenhall avea să-i fie adversar.
Licărul din interiorul cortului îi spuse că Alice aprinsese focul într-un vas pentru jar. Dădu la o parte pânza și rămase tăcut în deschizătură. Tânăra femeie nu-l auzise intrând. Stătea pe un scăunel pliabil, singurul care fusese adus în călătorie.
Era întoarsă cu spatele la el. Curbura spatelui îi era grațioasă și delicat feminină. Cu fruntea plecată, cerceta atent un obiect pe care îl ținea în poală.

Părul ei cu lustru de alamă era strâns într-o plasă. Strălucea mai puternic decât cărbunii din vas. Fustele îi cădeau în falduri elegante pe scaun, în jurul picioarelor. „Logodnica mea." Hugh inspiră adânc, străbătut de o dorinţă puternică. Degetele i se strânseră pe pânza cortului. O dorea.

Pentru moment se putea gândi doar la reacţia speriată pe care o avusese mai devreme, când ea i se aruncase în braţe. Se simţise sfâşiat între furia pentru riscul pe care şi-l asumase şi teroarea că fusese atât de aproape de moarte.

Sentimentul de posesie care îl invadă îi făcu mâna să tremure.

De parcă i-ar fi simţit prezenţa, Alice îşi întoarse dintr-odată capul. Clipi, şi Hugh putu vedea cum gândurile ei săreau de la o problemă la alta. În cele din urmă îi zâmbi, iar bărbatul trebui să se abţină din toate puterile ca să nu întindă mâna înspre ea.

– Milord! Nu v-am auzit intrând.

– Erai evident preocupată de alte lucruri. Hugh, chinuindu-se să-şi păstreze cumpătul, lăsă în mod intenţionat pânza să cadă şi să se închidă în urma lui.

– Aşa e, milord.

– Încă studiezi cristalul, din câte văd.

– Încă îmi studiez cristalul, milord. Mângâie piatra verde cu vârful degetului. Încerc să-mi dau seama de ce Gilbert trubadurul şi acei doi hoţi cred că este atât de valoros.

– Nu vom afla prea multe de la trubadur. Gilbert a dispărut.

Vestea că dispăruse fusese încă un motiv de enervare în acea zi. „Nimic nu pare să meargă cum trebuie", se gândi Hugh.

– Nu mă miră, avea ceva foarte alunecos. Niciodată nu mi-au plăcut nici el, nici cântecele lui.

Hugh îi privi faţa în lumina lumânării.

– Mi se spune că femeile îl găsesc atrăgător.

– Eu cu siguranţă nu l-am găsit, pufni ea. A încercat să-mi fure un sărut într-o seară, când era găzduit în cetatea unchiului meu.

– Chiar a încercat? întrebă Hugh cu un surâs fin.

– Da. A fost foarte enervant. I-am vărsat o halbă de bere în cap. Nu a mai vorbit cu mine după aceea.

– Înţeleg.

– Aţi aflat ceva de la tâlharul chior?

– Foarte puţine. Îşi dădu seama că nu avea rost să caute un al doilea scăunel, aşa că se aşeză pe unul din lăzile grele ce conţineau colecţia ei de pietre, continuând: A vorbit destul de liber, dar ştia numai că el şi tovarăşul său fuseseră tocmiţi de cineva să recupereze piatra. Cred că el şi acolitul lui l-au ucis pe vânzătorul din Clydemere.

– O! Vocea lui Alice suna un pic nesigur.

– Din păcate, bărbatul ucis de copitele lui Storm era cel care a făcut înţelegerea. E mort şi nu ne mai poate spune nimic.

– Înţeleg.

– Acei bărbaţi te-ar fi ucis fără să stea pe gânduri, mormăi Hugh.

– Dar m-aţi salvat, milord! exclamă ea cu un zâmbet radios.

– Nu asta vreau să spun.

– Ştiu prea bine ce vreţi să spuneţi, milord, dar priviţi partea bună a lucrurilor. Un ucigaş este mort şi celălalt este în paza şerifului. Suntem amândoi în siguranţă, iar piatra a fost recuperată.

– Uiţi un singur lucru.

– Şi anume?

– Cel care i-a plătit pe cei doi să găsească cristalul este încă în liberate, şi nu avem nici un indiciu despre identitatea lui.

Vârfurile degetelor lui Alice se strânseră în jurul cristalului.

– Dar oricine ar fi ştie acum că încercările sale de a fura piatra au eşuat. E din nou în mâinile noastre, milord. Nimeni nu ar încerca să v-o fure.

– Îţi apreciez încrederea, însă nu ar trebui să presupunem că toţi hoţii potenţiali se vor speria de faima mea.

– Prostii. Unchiul meu m-a asigurat că sunteţi aproape o legendă.

– Alice, îmi pare rău, dar ceea ce reprezintă o legendă în locuri izolate precum Lingwood sau Ipstoke constituie doar o reputație decentă în alte părți.

– Nu cred asta nici în ruptul capului, replică ea într-o manifestare neașteptată de loialitate. Am văzut ce le-ați făcut tâlharilor de azi. Și când va auzi cel ce i-a tocmit, se va gândi de două ori înainte să facă alte încercări de a lua piatra. Sunt foarte sigură că ăsta a fost ultimul lui vicleșug.

– Alice...

Ea bătu cristalul cu vârful degetului. Sprâncenele i se uniră într-o expresie contemplativă.

– Știți, mi-ar plăcea foarte mult să aflu de ce face obiectul unui asemenea interes.

Un scurt moment, atenția lui Hugh fu captată de cristal.

– Este posibil, presupun, ca cineva să-și închipuie că e de valoare. Până la urmă, conform zvonurilor, ar fi ultima piatră dintr-o mare comoară.

Alice privi piatra cu un scepticism evident.

– Judecând după prețul scăzut pe care i l-a pus, cel care i l-a vândut vărului meu Gervase cu siguranță nu credea asta. I se părea doar o prostioară menită să-l amuze pe un pasionat al filosofiei naturale.

– Hoțul trebuie să fi fost motivat de convingerea că piatra are o valoare cu totul diferită.

– Ce fel de valoare, milord?

– Ți-am spus că posesia acestui cristal este legată prin legendă și blestem de moșia Scarcliffe.

– Da. Și ce-i cu asta?

Hugh ridică din umeri.

– Poate că e cineva care nu dorește ca eu să fiu noul stăpân la Scarcliffe.

– Despre cine ar putea fi vorba?

Absent, Hugh își bătu degetele de coapsă.

– Poate că a venit momentul să-ți povestesc despre Vincent de Rivenhall.

– Bărbatul cu care ați vrut să vă înfruntați azi în turnir? Din câte mi-a spus fratele meu, v-a mâniat cumplit faptul că ați fost obligat să ratați întrecerea. Îmi dau bine seama că este vina mea.

– Da. Așa este.

– Dar, într-un final, trebuie să recunoașteți că recuperarea pietrei era lucrul cel mai important, milord, surâse ea fermecător. Și asta am și făcut, nu-i așa? Totul este în regulă, putem să uităm de incidentele nefericite petrecute de curând.

Hugh hotărî lipsit de entuziasm că venise momentul să-și țină mica prelegere despre obediență.

– Nu-mi stă în fire să uit incidentele nefericite, așa cum le numiți, doamnă. Chiar din contră, este convingerea mea că asemenea incidente trebuie să ne ofere lecții serioase.

– Nu vă fie teamă, milord, eu mi-am învățat-o pe a mea, îl liniști ea vesel.

– Aș vrea să pot crede asta, dar ceva îmi spune...

– Sst. Ce se aude?

– La ce te referi?

– Un trubadur cântă o baladă. Ascultați. Cred că se referă la dumneavoastră, milord.

Versurile intonate de o voce masculină batjocoritoare plutiră în cortul negru.

Ne-nduplecatul cavaler cu flamură de smoală
Pentru al său curaj e tare vestit.
Dar azi vă spun fără pic de-ndoială
Că de Sir Vincent în grabă-a fugit.

– Da, este despre mine, bombăni Hugh. „Vincent a găsit o cale de a e răzbuna“, se gândi el. Asta era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru că se logodise cu o femeie ca Alice.

Aceasta puse jos piatra și sări în picioare.

– Un trubadur beat vă calomniază, milord.

– Ceea ce doar confirmă ce-am spus mai devreme. Ce reprezintă o plăcută legendă în unele părţi nu e decât o glumă proastă pentru alţii.

Demult, văzându-l, vitejii de seamă,
Cuprinşi de tremur, o luau la goană.
De azi însă, toată lumea va şti:
Firea laşă nu şi-o mai poate piti.

– E scandalos. Alice păşi semeţ înspre uşa cortului. Nu voi accepta asta. Aţi ratat prostia aia de turnir tocmai pentru că v-aţi purtat ca un erou ce sunteţi.

Cu întârziere, Hugh îşi dădu seama că Alice voia să-l înfrunte pe trubadur.

– Stai puţin, întoarce-te.

– Mă întorc imediat, milord. Întâi trebuie să corectez versurile idioate ale trubadurului ăstuia. Alice se strecură prin draperia de la intrare, care căzu la loc în urma ei.

– Fir-ar să fie! Hugh se ridică de pe sipetul de lemn şi traversă cortul din două mişcări.

Afară, o văzu în lumina focului de tabără. Îşi prinsese fustele cu o mână în timp ce înainta vioi spre corturile vecine. Bărbia ei se arcuise cu hotărâre.

Oamenii lui o priveau consternaţi.

Trubadurul, nebănuind pericolul iminent, continua cu următoarea strofă.

Poate că doamna lui va căuta în faptul serii
Un alt cavaler puternic s-o satisfacă oricând.
Căci Aducătorul de Furtuni a devenit blând,
Acum e moale ca o briză în toiul verii.

– Tu, de colo, îl strigă Alice tare. Încetează imediat să mai ragi cântecul ăla prostesc, mă auzi?

Trubadurul, care se plimba printre corturi, poposind să-şi intoneze o nouă baladă de câte ori era rugat să o facă, se opri brusc.

Nu doar oamenii lui Hugh o priveau pe Alice cu uimire. Atrăsese atenţia tuturor celor adunaţi în jurul focurilor din apropiere.

Cântăreţul făcu o plecăciune adâncă atunci când Alice se opri în faţa lui.

– Milady, vă rog să mă iertaţi, murmură el afectând o politeţe batjocoritoare, îmi pare nespus de rău că balada mea nu vă mulţumeşte. Am compus-o chiar în această după-amiază, la cererea unui nobil şi viteaz cavaler.

– Vincent de Rivenhall, presupun?

– Da. Trubadurul izbucni în râs. Sir Vincent mi-a cerut un cântec pentru a-i sărbători victoria pe câmpul de luptă. Vreţi să-i refuzaţi această baladă eroică?

– Da. Mai ales că nu el a fost campionul astăzi, ci Sir Hugh, care s-a purtat ca un erou galant din legende.

– Refuzând să lupte împotriva lui Sir Vincent? Trubadurul rânji. Iertaţi-mă, dar e un erou tare ciudat în cazul acesta, doamnă.

– Se vede de la o poştă că nici dumneata, nici Sir Vincent nu cunoaşteţi ce s-a întâmplat azi. Alice făcu o pauză ca să privească atent cercul de curioşi care se strânsese în jurul ei. Ascultaţi-mă cu toţii şi ascultaţi bine, vă voi spune ce s-a petrecut de fapt. Sir Hugh a trebuit să rateze turnirul pentru că era ocupat cu o sarcină de erou.

Un bărbat înalt, îmbrăcat într-o tunică roşie, păşi în cercul luminat de foc. Flăcările îi reliefau trăsăturile acviline.

Hugh oftă recunoscându-l.

– Ce sarcină de erou l-a îndepărtat pe Sir Hugh de pe câmpul onoarei, milady? întrebă nou-venitul cu politeţe.

Alice se întoarse ca să-l înfrunte.

– Vreau să aflaţi că Sir Hugh m-a salvat de doi tâlhari netrebnici în timp ce Sir Vincent se juca de-a turnirul. Banditii m-ar fi ucis cu sânge-rece, domnule.

– Şi cine sunteţi dumneavoastră? se interesă atunci bărbatul înalt.

– Eu sunt Alice, logodnica lui Sir Hugh.

Un val de murmure interesate însoţi acest anunţ. Alice nu le dădu atenţie.

– Așa să fie? Necunoscutul o examină în lumina flăcărilor. Ce interesant!

Alice îl fixă cu o privire menită să-l zdrobească.

– Cu siguranță veți cădea de acord că salvarea vieții mele este o faptă mult mai eroică decât participarea la o întrecere absurdă.

Privirea bărbatului trecu dincolo de Alice spre locul în care, la o mică distanță în spatele ei, se afla Hugh. Cavalerul cu flamură neagră zâmbi ușor întâlnind acei ochi despre care știa că erau de aproape aceeași culoare ca ai lui.

Străinul se întoarse spre Alice și îi făcu o plecăciune încărcată de ironie.

– Vă cer iertare, doamnă. Îmi pare rău dacă acest cântec v-a jignit. Și mă bucur să aflu că ați supraviețuit întâlnirii cu hoții din această după-amiază.

– Vă mulțumesc, îi răspunse ea cu o politețe glacială.

– Sunteți în mod evident foarte inocentă, doamnă. Bărbatul înalt păși în afara cercului de lumină. Va fi amuzant de văzut cât timp va rămâne Hugh cel Neîndurăplecat un adevărat erou în ochii dumneavoastră, zise el și plecă fără să aștepte un răspuns.

Alice privi încruntată în urma lui, după care se răsuci spre trubadur.

– Găsește-ți alt cântec.

– Prea bine, milady. Expresia sa lucea de amuzament laconic în timp ce îi mai făcu o plecăciune.

Tânăra femeie porni cu pași mari înapoi spre tabăra lui Hugh. Se opri când îl văzu stând în calea ei.

– Ah, aici vă aflați, milord. Mă bucur să vă anunț că nu vom mai fi deranjați din nou de acea ridicolă baladă despre Sir Vincent de Rivenhall.

– Vă mulțumesc, doamnă. Hugh o apucă de braț să o conducă înapoi la cort. Apreciez grija ce mi-o purtați.

– Nu fiți ridicol. N-aș fi putut să-i permit acelui dobitoc să răspândească minciuni despre dumneavoastră. Nu era treaba lui să-l facă pe Sir Vincent erou când dumneavoastră ați fost adevăratul erou al zilei.

– Trubadurii își câștigă existența în orice fel. Cu siguranță că Sir Vincent l-a plătit bine pentru acea baladă.

– Da. Fața lui Alice se lumină de entuziasm. Tocmai mi-a trecut un gând prin minte. Ar trebui să-l plătim să compună un cântec despre dumneavoastră, milord.

– Aș prefera să nu facem asta, rosti Hugh apăsat. Există lucruri mai bune pe care aș putea să-mi cheltuiesc banii decât o baladă despre mine.

– Foarte bine, dacă insistați, oftă ea. Presupun că ar fi destul de scump.

– Da.

– Cu toate acestea, ar fi un cântec minunat. Sunt convinsă. Ar merita cheltuiala.

– Las-o baltă, Alice.

– Cunoașteți identitatea acelui bărbat înalt care a venit lângă foc?

– Da. Era Vincent de Rivenhall.

– Sir Vincent? Alice se opri brusc, privindu-l uimită. Știți, era ceva la el care îmi amintea de dumneavoastră.

– Este vărul meu. Unchiul lui, Sir Matthew, a fost tatăl meu.

– Vărul dumneavoastră! Alice părea consternată.

– Tatăl meu a fost moștenitorul domeniului Rivenhall. Hugh îi adresă acel zâmbet lipsit de veselie pe care îl cultivase de mult timp anume pentru acest subiect. Dacă Sir Matthew nu ar fi neglijat să se însoare cu mama înainte să o lase gravidă, eu, nu Sir Vincent, aș fi fost acum proprietarul averii Rivenhall.

capitolul 8

Alice era perfect conștientă de privirile amuzate ale oamenilor lui Hugh. Se întoarse cu pași grăbiți spre cort, simțind că mulți dintre cei adunați în jurul focului își ascundeau rânjetele largi. Chiar și Benedict o privea cu o expresie stranie, de parcă i-ar fi venit greu să-și stăpânească râsul.

– Dacă nu mă înşală urechile, observă Dunstan, s-ar părea că menestrelului nu i-a luat mult să compună alt cântec.

Sir Hugh, viteazul nostru cavaler,
Nu trebuie să-şi mai arate valoarea.
Logodnica sa e-o doamnă de fier
Care îi apără vajnic onoarea.

– Da, comentă careva. E mult mai hazliu ca celălalt.
Aerul răsună de râsete.
Alice făcu o grimasă şi privi peste umăr. Trubadurul pe care Vincent îl plătise să cânte răutăcioasa baladă zdrăngănea într-adevăr o nouă melodie la lăuta lui. Se plimba printre corturi, bucurându-i pe toţi cu ultima sa creaţie.

Zestrea adusă de apriga iubită
Este mai mult decât bine-venită.
În mâinile ei, din câte se pare,
Onoarea lui Sir Hugh e în bună păstrare.

Un chiuit de entuziasm izbucni din mai multe piepturi.
Alice se înroşi furioasă. Ea era noul subiect al poemului. Se uită neliniştită la Hugh să vadă dacă acesta era jenat.
– Wilfred are dreptate, spuse el calm. Noul cântec al menestrelului este mult mai hazliu ca cel dinainte.
Benedict, Dunstan şi ceilalţi se zguduiau de râs.
– Sir Vincent o fi fost victorios în turnir, remarcă unul dintre oameni, dar în seara asta a fost înfrânt fără dubii.
Alice era bucuroasă de umbra care îi ascundea văpaia din obraji. Îl fixă pe unul dintre scutieri cu o privire hotărâtă.
– Îmi poţi aduce nişte vin în cort?
– Da, domniţă. Omul îşi înăbuşi râsul şi sări în picioare. Porni înspre căruţa cu provizii, ascunsă în beznă.

– Poţi să-mi aduci şi mie o cupă de vin dacă tot te duci, Thomas, strigă Hugh. Adu-o în cortul meu.
– Prea bine, stăpâne.
Rânjetul lui Hugh luci scurt în lumina focului când ridică pânza de la intrarea cortului.
– Nu se întâmplă des să pot închina în cinstea înfrângerii lui Sir Vincent.
– Serios, milord, exageraţi. Alice trecu grăbită prin despărţitură pentru a se refugia în aparenta intimitate a cortului. Nu l-am înfrânt pe Sir Vincent. Doar am corectat părerile greşite despre ce s-a întâmplat astăzi.
– Ba dimpotrivă, doamnă. Puteţi fi sigură, a fost o înfrângere. Una foarte clară. Şi datorită trubadurului, multă lume o să audă despre asta. Jur, îmi aduce aproape aceeaşi satisfacţie pe care mi-ar fi adus-o o victorie împotriva lui în turnir.
Alice se întoarse împrejur să-l înfrunte.
– Este o glumă proastă, milord.
Hugh ridică din umeri.
– Poate că am exagerat puţin. Poate că ar fi fost mai îmbucurător să-l răstorn pe vărul meu de pe cal, recunosc asta. Dar nu cu mult. Zâmbetul lui glacial apăru şi dispăru la fel de repede. Nu cu mult.
– Stăpâne? Thomas ridică uşa cortului. V-am adus vinul dumneavoastră şi al doamnei. Intră purtând o tavă cu două cupe şi o carafă.
– Excelent, zise Hugh luându-i tava din mâini. E de ajuns. Lasă-ne singuri ca să-mi pot cinsti apărătoarea aşa cum se cuvine.
– Prea bine, stăpâne. Privind-o încă o dată curios pe Alice, Thomas făcu o plecăciune şi ieşi din cort.
Alice se încruntă când îl văzu pe Hugh umplând cupele cu vin.
– Mi-aş dori să nu vă mai amuze atâta acest incident neplăcut, milord.
– Ah, dar nici nu ştii cât mă unge pe suflet. Hugh îi oferi o cupă şi apoi o ridică pe a lui, închinând în cinstea ei.
– Este atât de important să-l vedeţi pe Sir Vincent umilit?

– Seniorul meu îmi îngăduie să mă bucur de umilința lui Sir Vincent mult prea rar.

– Nu înțeleg despre ce vorbiți.

– Erasmus de Thornewood ne-a interzis mie și lui Vincent să ne războim în afara turnirurilor. Spune că ar fi o distracție risipitoare pe care el nu și-o poate permite.

– Erasmus de Thornewood pare a fi un om foarte inteligent.

– Chiar este, recunoscu Hugh. Dar acest spirit de prevedere nu-mi astâmpără pornirile. Mi-ați servit o masă bine condimentată în seara asta, și trebuie să îmi dați voie să o savurez din plin. Totuși, nu felul grozav în care gătiți m-a amuzat atât de teribil.

Alice își pierdu din răbdare cu răspunsurile lui sardonice.

– Ce vă amuză așa tare, milord?

Hugh îi zâmbi de deasupra cupei de vin. Ochii lui de chihlimbar luceau ca ai unui vultur care tocmai se ghiftuise cu un porumbel dolofan.

– Dacă nu mă înșel, seara aceasta marchează primul moment din viața mea în care cineva mi-a sărit în apărare. Vă mulțumesc, doamnă.

Cupa de vin îi tremura lui Alice în mână.

– Măcar atât să fac și eu. Mi-ați salvat viața în această după-amiază, milord.

– S-ar putea spune că parteneriatul nostru funcționează destul de bine, nu credeți? întrebă Hugh cu o delicatețe suspectă.

Privirea lui amenința să-i doboare stăpânirea de sine. „E ridicol", se gândi ea. Trecuse prin prea multe în această zi. Asta era problema.

Disperată, căută un mod de a schimba subiectul. Spuse primul lucru care îi trecu prin cap.

– Am auzit că v-ați născut bastard.

O înmărmurire letală îl cuprinse pe Hugh. Amuzamentul răutăcios din ochi îi pieri dintr-odată.

– Da. Acesta este adevărul. Vă deranjează că sunteți logodită cu un bastard, doamnă?

Alice își dori să nu fi spus nimic. Unde îi fusese inteligența? Ca să nu mai vorbim de maniere.

– Nu, milord. Voiam doar să spun că știu foarte puține despre trecutul familiei dumneavoastră. Sunteți un mister pentru mine. Se opri. Vreți să fiți un mister, bănuiesc.

– Cu cât oamenii știu mai puțin adevărul, cu atât sunt mai dispuși să creadă în legende. Mai mult, cel mai adesea preferă legenda. Hugh își sorbi vinul cu o expresie contemplativă. Uneori, asta este util. Alteori, așa cum se întâmplă cu piatra aceea blestemată, e o pacoste.

– Eu studiez filosofia naturii, milord. Ca atare, caut răspunsuri cinstite. Prefer să aflu adevărul care se ascunde în spatele legendei.

– Chiar așa?

– În seara aceasta am aflat unele amănunte despre dumneavoastră, dar simt că sunt foarte multe lucruri care-mi rămân necunoscute.

– Aveți o fire curioasă. Un asemenea temperament poate fi periculos.

– La o femeie? întrebă ea ironic.

– Și la bărbați și la femei. Neîndoielnic, lumea este un loc mai simplu și mai sigur pentru cei care nu pun prea multe întrebări.

– S-ar putea să aveți dreptate, se strâmbă Alice. Din păcate, curiozitatea este păcatul meu, și nu-mi dă pace.

– Așa s-ar părea. Hugh o privi îndelung. Părea că în sufletul lui se ducea o luptă. Apoi păși până la sipetul de lemn și se așeză pe el. Își prinse cupa de vin cu ambele mâini și îi studie conținutul de parcă ar fi fost fiertura unui alchimist. Ce vrei să știi?

Alice se sperie. Nu se așteptase ca el să vrea să-i împărtășească informații. Se afundă încet în scaunul pliant.

– Îmi veți răspunde la întrebări?

– La unele. Nu la toate. Întreabă ce ai de întrebat, și eu voi hotărî la care am să răspund.

– Nici dumneavoastră, nici Sir Vincent nu sunteți responsabili pentru sângele care vă curge prin vene. Este o mare neșansă că v-ați născut bastard și, prin urmare, nu ați moștenit pământurile familiei Rivenhall.

– Da, zise el ridicând din umeri.

– Dar nu văd cum vă puteți acuza vărul pentru asta. Și nu îmi păreți a fi un om care să-i poarte ranchiună unui inocent. Cum se face deci că dumneavoastră și Sir Vincent sunteți dușmani declarați?

Hugh tăcu o vreme. Când, într-un final, vorbi, vocea lui era lipsită de orice emoție. Era de parcă ar fi relatat povestea altcuiva, nu a lui.

– E destul de simplu. Rudele lui Vincent i-au urât pe ai mei cu patimă. Familia mea n-a făcut decât să le întoarcă serviciul. Părinții noștri și toată generația lor sunt morți și îngropați, așa că a căzut în sarcina mea și a vărului meu să continuăm această vrajbă.

– Dar de ce?

Hugh întoarse pocalul în mâinile sale mari.

– E o poveste lungă.

– Aș vrea din tot sufletul să o ascult, milord.

– Foarte bine, o să ți-o spun. Îți datorez măcar atât, în situația de față. Hugh se opri de parcă și-ar fi adunat gândurile dintr-un loc ascuns în străfundurile minții.

Alice nu se mișcă. I se părea că o vrajă ciudată pusese stăpânire pe cort. Lumânarea ajunsese aproape de capăt și cărbunii din vas își micșoraseră strălucirea. Afară, râsetele și cântecele începeau să se stingă, de parcă ar fi venit de la mare distanță. Umbrele se întrepătrundeau în cort. Păreau să danseze în jurul lui Hugh.

– Tatăl meu se numea Sir Matthew de Rivenhall, începu el. Mi s-a spus că a fost un cavaler respectat. Seniorul lui i-a dăruit câteva moșii foarte frumoase.

– Vă rog, continuați, milord, îl încurajă Alice cu blândețe.

– Familia lui i-a aranjat să se însoare cu o doamnă înstărită. Era văzută ca o partidă bună, iar Sir Matthew era, din toate punctele de vedere, foarte mulțumit. Dar asta nu l-a împiedicat să poftească la fiica unuia dintre vecinii lui. Tatăl ei deținea feuda Scarcliffe. Bunicul meu a încercat să-și protejeze unicul copil, dar Sir Matthew a convins-o până la urmă să se întâlnească pe ascuns.

– Acea femeie era mama dumneavoastră?

– Da. Numele ei era Margaret. Hugh roti din nou pocalul în mâini. Matthew de Rivenhall a sedus-o.

A lăsat-o însărcinată. Și apoi a plecat să-l servească pe seniorul lui. Când m-am născut eu, era în Normandia.

– Ce s-a întâmplat?

– Ce se întâmplă de obicei. Bunicul meu a fost furios. S-a dus la Rivenhall și a cerut ca Matthew să se căsătorească imediat cu mama atunci când se întorcea din Normandia.

– Și, prin urmare, să rupă logodna?

– Da. Părinții lui Sir Matthew au declarat că nu aveau nici o intenție să permită moștenitorului lor să-și lege destinul de o femeie care nu le putea oferi decât o feudă săracă.

– Ce s-a întâmplat cu logodnica lui Sir Matthew? Ea ce părere avea despre asta?

– Familia ei dorea din răsputeri ca nunta să aibă loc. Cum am spus, era considerată o partidă excelentă.

– Deci nimeni nu a vrut ca logodna să fie ruptă, conchise Alice dând din cap înțelegător.

– Întocmai. Hugh o privi lung și apoi se uită la cărbunii stinși din vas. Cel mai puțin dintre toți, Matthew de Rivenhall. Nu avea nici o intenție să-și abandoneze logodnica grozavă pentru mama mea. Dar a venit să o vadă o ultimă dată, după ce s-a întors din Normandia.

– Să-i spună că o iubea și că avea s-o iubească mereu chiar dacă se însura cu alta?

Gura lui Hugh se strâmbă într-un zâmbet lipsit de umor.

– Vreți un final romantic la această poveste?

– Poate că vreau, zise ea înroșindu-se. Există un asemenea final?

– Nu.

– Dar, atunci? Ce i-a spus Matthew de Rivenhall mamei dumneavoastră când a aflat că avea un fiu?

– Nimeni nu știe. Hugh mai luă o înghițitură de vin. Dar orice ar fi fost, se pare că mamei mele nu i-a plăcut. L-a omorât și apoi s-a sinucis. Trupurile le-au fost găsite fără viață în dimineața următoare.

Gura lui Alice rămase deschisă. Avu nevoie de câteva încercări ca să poată articula vreun sunet. Când reuși într-un final, vorbele îi sunară ca un cârâit.

– Mama dumneavoastră v-a ucis tatăl?

– Așa se spune.

– Dar cum? Dacă era așa un cavaler de temut, cum ar fi putut să-l ucidă? Cu siguranță ar fi reușit să se apere în fața unei femei.

Hugh o privi cu ochi sumbri.

– S-a folosit de o armă feminină.

– Otravă?

– I-a strecurat-o în vinul pe care i l-a servit în noaptea aceea.

– Doamne Sfinte! Alice privi adânc în pocalul ei de vin roșu. Dintr-un motiv neștiut, nu mai avea nici o poftă să-l bea. Și apoi a băut și ea?

– Da. Tatăl lui Vincent, fratele mai mic al lui Matthew, a devenit moștenitorul domeniilor Rivenhall. A fost ucis acum trei ani. Vincent este acum stăpân la Rivenhall.

– Și vă poartă dușmănie deoarece crede că mama dumneavoastră i-a ucis unchiul?

– A fost învățat să mă urască încă din leagăn, chiar dacă fapta mamei l-a ajutat să devină senior de Rivenhall. Ca să fiu cinstit, și eu am fost învățat să-i răspund cu aceeași monedă.

– Cine v-a crescut?

– Bunicul meu, în primii opt ani de viață. Când el a murit, am fost trimis la curtea lui Erasmus de Thornewood. Din fericire, n-am fost tratat ca un copil găsit.

– Dar v-a fost refuzat dreptul din naștere, șopti Alice.

– Este adevărat că am pierdut Rivenhall, dar asta nu mai contează în ce mă privește. Gura lui Hugh se contorsionă cu satisfacție rece. Am pământurile mele acum. Moșia bunicului meu îmi aparține, mulțumită lui Sir Erasmus.

– Mă bucur pentru dumneavoastră, milord, zise ea gândindu-se la felul în care își pierduse moștenirea lui Benedict.

Hugh păru să nu o audă.

– Scarcliffe a avut multe de suferit după moartea bunicului, acum douăzeci de ani. De fapt, începuse să decadă încă dinainte să moară. Dar intenționez să-l fac din nou înfloritor și prosper.

– Un țel demn de laudă.

– Mai presus de orice, îl voi păstra pentru urmașii mei. Mâna lui Hugh se strânse pe pocal. În numele diavolului, jur că Vincent nu va reuși să facă același lucru cu Rivenhall.

– De ce anume? se interesă Alice, îngrijorată de tonul vocii lui.

– Rivenhall e într-o stare foarte proastă zilele astea. Nu mai seamănă cu domeniul prosper de odinioară. De ce crezi că Vincent participă la fiecare turnir pe care-l poate găsi? Încearcă să facă rost de bani ca să-și salveze pământurile.

– Ce i s-a întâmplat?

– Tatăl lui a fost complet iresponsabil. A risipit venitul domeniilor Rivenhall ca să-și finanțeze călătoria în Țara Sfântă.

– A participat la Cruciadă?

– Da. Și a murit într-un deșert îndepărtat, ca mulți alții, nu de sabia sarazinilor, ci de o boală mizeră a intestinelor.

– Cred că mama mea a scris despre numeroasele boli care i-au afectat pe cei care au participat la Cruciadă.

Hugh puse deoparte pocalul gol. Odihnindu-și coatele pe genunchi, își împreună mâinile.

– Se spune că tatăl lui Vincent era un tip necugetat. Nu avea simțul afacerilor și nici o noțiune a datoriei față de propria familie. Există un motiv serios pentru care rudele lui au fost atât de afectate de moartea tatălui meu. Toată lumea știa că fratele lui avea să prăpădească averea. Și aproape a reușit. Din păcate, a murit înainte să-și ducă la bun sfârșit sarcina.

– Și acum, Sir Vincent se străduiește cu disperare să își salveze pământurile.

– Da.

– Ce poveste tristă!

– Te-am avertizat că nu va avea un final romantic.

– Așa este.

– În anumite privințe nu este mai tristă ca povestea ta, zise el privind-o pieziș.

– Ce ni s-a întâmplat mie şi fratelui meu e din vina mea, rosti Alice sumbru.

– De ce spui asta? Unchiul tău, Sir Ralf, i-a răpit lui Benedict moştenirea.

– A reuşit doar pentru că eu nu am fost în stare să apăr moşia tatei. Alice se ridică neliniştită şi se apropie de vasul cu jar. Am făcut tot ce-am putut, dar nu a fost de ajuns.

– Eşti prea aspră cu tine.

– Mă voi întreba mereu dacă nu era loc şi de alte demersuri. Mi-aş fi putut formula argumentele către lordul Fulbert cu mai multă inteligenţă. Sau aş fi putut să găsesc o cale de a-l convinge că sunt în stare să apăr pământurile fratelui meu până atingea el vârsta adultă.

– Alice, taci. Unchiul tău a vrut cu siguranţă să pună mâna pe domeniu de îndată ce a auzit de moartea tatălui vostru. Şi probabil că Fulbert s-a bucurat să-l ajute. Nu aveai ce să faci.

– Nu înţelegeţi. Mama mea a avut încredere în mine că voi proteja moştenirea. Spunea că, deşi tata era de altă părere, Benedict se va dovedi un moştenitor vrednic într-o bună zi. Dar n-am fost în stare să-i ofer această şansă, murmură ea frângându-şi mâinile. Am dat greş.

Hugh se ridică în picioare şi traversă covorul ca să se posteze chiar în faţa ei.

Tânăra femeie tremură când îi cuprinse umerii cu mâinile sale puternice. Simţi un impuls copleşitor de a i se arunca în braţe, aşa cum o mai făcuse o dată în acea după-amiază. Abia reuşi să se stăpânească.

– Alice, ai o fire curajoasă şi îndrăzneaţă, dar nici măcar cei mai curajoşi şi cei mai îndrăzneţi nu pot câştiga toate bătăliile.

– Am făcut tot ce-am putut, însă nu a fost suficient. M-am simţit atât de singură! Izbucnind în plâns, îşi îngropă faţa în pieptul larg al lui Hugh. Lacrimile îi curgeau în linişte, umezind partea din faţă a tunicii lui negre. Era prima oară când plângea de la moartea mamei ei.

Hugh nu spuse nimic, mulţumindu-se să o ţină în braţe. Lumânarea arsese aproape complet şi umbrele se înteţiseră.

Într-un final, când suspinele i se potoliră, Alice constată uimită că se simţea mai calmă, mai împăcată cu sine decât fusese de multă vreme.

– Iertaţi-mă, milord, murmură ea. Nu obişnuiesc să mă las pradă lacrimilor. Mi-e teamă că a fost o zi lungă şi solicitantă.

– Într-adevăr. Hugh îi ridică bărbia şi îi studie faţa de parcă ar fi fost o carte misterioasă pe care încerca să o descifreze.

Ea privi în ochii lui adumbriţi şi văzu durerea, dar şi hotărârea oţelită născută din suferinţă. Ochii de chihlimbar arătau versiuni mai întunecate, mult mai periculoase ale durerii şi ale hotărârii care se fixaseră şi în sufletul ei. Dorea cu ardoare să-i poată atinge sufletul şi să potolească furtunile sălbatice, dar nu ştia cum să procedeze.

Şi apoi, dintr-odată, ştiu: voia ca Hugh să o sărute. Îşi dorea asta mai mult decât îşi dorise orice altceva în viaţă. În acel moment, bănui că ar fi fost gata să-şi vândă sufletul pentru un sărut din partea lui.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Hugh îşi aplecă fruntea şi îi acoperi gura cu a lui.

Alice aproape se prăbuşi. Dacă el nu ar fi ţinut-o atât de strâns, s-ar fi fărâmiţat pe covor.

Energia masculină tulburătoare se revărsa în ea cu o forţă stupefiantă, revigorând-o aşa cum o ploaie de vară înviorează iarba ofilită.

Entuziasmul care o străbătuse la primul sărut se întoarse năvalnic. Senzaţia părea mai puternică, mai intensă, de parcă trupul ei ar fi învăţat să-şi primească plăcerea. Dorinţa pe care o simţea radiind dinspre Hugh îi înflăcără simţurile.

Gemu uşor, iar apoi ceva cedă înlăuntrul ei. Durerea şi înfrângerile trecutului fură uitate pe moment. Pericolul de mai devreme era o amintire îndepărtată. Viitorul era învăluit într-o ceaţă de nepătruns, însă nimic nu părea să mai conteze.

Nimic nu conta în afară de acel bărbat care o ţinea cu o forţă care o copleşea, dar în acelaşi timp o făcea să se simtă incredibil de puternică.

Îşi încolăci mâinile în jurul gâtului de oţel şi se ţinu de parcă era pe punctul să se înece.

– Am ales bine, şopti el.

Vru să-l întrebe ce voia să spună cu acele cuvinte ciudate, dar nu putu să vorbească. Întreaga lume se învârtea în jurul ei. Îşi închise ochii strâns când Hugh o ridică.

Un moment mai târziu, simţi moliciunea aşternutului de paie sub ea.

Gâfâi când Hugh veni deasupra ei. Greutatea lui o strivea. Îl simţi strecurându-şi piciorul între coapsele ei şi îşi dădu seama că fusta i se ridicase deasupra genunchilor. Ştia că ar fi trebuit să fie îngrozită; cu toate astea, se bucura nespus.

Curiozitatea învinse judecata sănătoasă şi sfiiciunea. Nevoia de a şti unde avea să conducă acest sentiment dureros ce creştea irezistibil în ea era prea puternică pentru a fi ignorată. Cu siguranţă, avea tot dreptul să exploreze acele senzaţii nemaiîntâlnite.

– Nici nu am visat că ar putea fi aşa între un bărbat şi o femeie, îi şopti.

– Încă nu ai trăit partea cea mai frumoasă, promise Hugh.

Gura lui o acoperi pe a ei cerând, obligând, revendicând. Alice nu putu să facă altceva decât să răspundă. Îi simţi mâinile pe dantela rochiei, dar nu-i dădu atenţie. Era prea ocupată să-i savureze căldura şi mirosul.

Apoi el îi atinse sânul dezgolit cu mâna bătătorită de anii în care apucase doar mânerul sabiei.

I se tăie respiraţia şi deschise gura să dea drumul unui ţipăt de uimire. Nimeni nu o atinsese vreodată atât de intim.

Era tulburător. Era indecent. Era cel mai excitant lucru care i se întâmplase vreodată.

– Taci. Hugh îi acoperi rapid gura cu a lui, înăbuşindu-i ţipătul. E plin de lume în preajmă. Dulcile gemete ale unor iubiţi vor călători prin noapte ca purtate pe nişte aripi.

Dulcile gemete ale unor iubiţi? Alice deschise ochii brusc.

– Pe mantia Sfântului Bonifaciu, milord, spuneţi adevărul. Trebuie să ne oprim.

– Nu. Hugh îşi ridică puţin capul să o privească. Îşi plimbă vârful degetului său aspru pe marginea obrazului ei de parcă ar fi atins o mătase rară. Nu e nevoie să ne oprim. Trebuie doar să fim precauţi.

– Dar, milord...

– Şi tăcuţi. Închide ochii, Alice, mă voi ocupa eu de tot.

Ea oftă şi se supuse, renunţând pentru prima dată în viaţă la orice dorinţă de a controla situaţia.

Deodată se trezi în postura de ucenică a unui alchimist care ştia cum să transforme metalul comun în aur. Era pe punctul de a face nişte descoperiri minunate. Avea să studieze noi domenii ale filosofiei naturii care până acum îi fuseseră închise. Avea să înveţe nişte adevăruri stranii care îi fuseseră ascunse atât de bine până în acel moment, că nici măcar nu le ghicise existenţa.

Hugh îi prinse cu delicateţe sfârcul între degetul mare şi arătător, făcând-o să se cutremure de plăcere. Îşi coborî palma în jos până îi întâlni piciorul dezgolit. Alice tresări şi, instinctiv, îşi îndoi genunchiul.

Îi strecură mâna de-a lungul coapsei, iar ea îl apucă atât de strâns, încât se întrebă dacă nu-i lăsase urme.

În tot acest timp, Hugh îi ţinea gura acoperită de a lui, îi înghiţea fiecare oftat de plăcere de parcă ar fi fost un vin rar, îndulcit.

Când el atinse locul cald, umed, dintre picioarele ei, Alice crezu că avea să înnebunească. Abia putea să respire. Întregul corp îi fremăta de parcă ar fi fost cuprins de febră. Era încărcată de o tensiune stranie ce râvnea să fie uşurată.

– Linişte, şopti Hugh catifelat, întărâtându-o la fel de mult cum o făceau mâinile lui. Nici un cuvânt. Nici un sunet, iubita mea.

Conştientizarea faptului că nici măcar nu putea să dea nume senzaţiilor nu făcea decât să le intensifice. Alice tremura nestăpânit sub mângâierile lui.

O despărţi atent cu degetele. Tânăra femeie îşi ţinu respiraţia, fără a-şi putea reprima un geamăt slab.

– Ai grijă, murmură Hugh aproape de gura ei. Ţine minte că liniştea e totul în noaptea aceasta.

O pătrunse uşor cu un deget, apoi şi-l retrase.

Alice voia să urle. Îl apucă de cap şi îi trase gura mai aproape de a ei. Crezu că îl aude râzând încetişor în întuneric, dar nu-i dădu atenţie.

Hugh mişcă mâna o ultima dată pe fanta caldă şi noaptea explodă în jurul ei. Nimic nu mai conta, nici măcar gândul că oamenii lui Hugh ar fi putut să o audă.

Alice era total pierdută în senzaţia care pusese stăpânire pe ea. În acel moment, singura persoana care mai exista pe lume, din punctul ei de vedere, era Hugh.

Avu impresia că urlase, dar nu auzi nimic. Înţelese că prin ceaţă că el înăbuşise acest geamăt, aşa cum o făcuse şi cu celelalte.

– Pe toţi sfinţii... Hugh o ţintui în loc în timp ce ea se contorsiona sub el.

Alice abia îl auzi. Oftă adânc şi coborî plutind uşor înapoi pe pământ. Un minunat sentiment de mulţumire umplea toate spaţiile goale dinăuntrul ei.

Ca în vis, deschise ochii şi îl privi. Faţa lui avea trăsături înspăimântător de rigide. Ochii îi străluceau.

– Milord, a fost... Nu avea cuvinte. A fost...

– Da? Îi urmări conturul buzelor cu degetul lui mare, aspru. Cum a fost?

– Foarte instructiv, răsuflă ea.

– Instructiv?

– Da, milord, o experienţă cum nu mi-a mai fost dat să întâlnesc în studiile mele de filosofia naturii.

– Mă bucur că ţi s-a părut instructiv, mormăi el. Ai mai avut parte de astfel de lecţii?

– Nu, milord, asta a fost unică.

– Instructivă şi unică, repetă el. Presupun că, având în vedere firea ta neobişnuită, ar trebui să mă mulţumesc cu atât.

Ea îşi dădu seama că nu era mulţumit în totalitate. Îşi trecu degetele prin coama lui neagră.

– V-am jignit cumva, milord?

– Nu. Zâmbi slab şi îşi schimbă poziţia deasupra ei. Doar că şi mie, momentul ăsta în care facem dragoste mi se pare instructiv şi unic. Sunt convins că amândoi avem foarte multe de învăţat.

– Facem dragoste? Alice îngheţă, iar degetele i se strânseră brusc în părul lui. Doamne Sfinte, asta am făcut, nu-i aşa?

– Da. Hugh tresări şi îşi întinse mâna ca să-i desprindă uşor degetele. Nu e nevoie totuşi să-mi smulgi părul.

– O, îmi cer iertare, milord, n-am vrut să vă rănesc.

– Apreciez asta.

– Dar trebuie să ne oprim imediat. Îi împinse umerii laţi.

– De ce? rosti el fără să se clintească.

– De ce? Ochii ei se deschiseră larg. Mă întrebaţi asta?

– E o întrebare firească în situaţia de faţă.

– Milord, poate că nu am o mare experienţă cu genul acesta de lucruri, dar sunt o femeie educată. Sunt perfect conştientă de ce se va întâmpla în cazul în care nu ne oprim.

– Şi anume?

– Aţi fi mânios pe dumneavoastră şi pe mine dacă v-aş lăsa să continuaţi ceea ce aţi început.

– Chiar aşa?

– Desigur. Încercă să se strecoare de sub corpul lui greu. Şi cunoscându-vă, ştiu foarte bine că dacă m-aţi seduce, v-aţi simţi obligat să mă luaţi de soţie.

– Alice...

– Nu pot îngădui asta, milord. Sub nici o formă.

– Nu?

– Am făcut o înţelegere. Nu vă pot lăsa să o încălcaţi.

– Stai liniştită, îmi controlez perfect pasiunea, zise el sprijinindu-se pe coate.

– Vă faceţi iluzii, milord. Uitaţi-vă la dumneavoastră. Dacă aţi fi avut stăpânirea de sine pe care o arătaţi în mod normal, v-aţi fi oprit acum câteva minute bune.

– De ce? întrebă el cu un glas lipsit de inflexiuni.

– Pentru că nu aţi vrea să vă treziţi prins în capcană, izbucni ea, de-a dreptul exasperată.

– Alice, spuse el cu o nerăbdare prost mascată, ce-ai face dacă ţi-aş spune că eu chiar vreau să ne căsătorim?

– E imposibil.

– Dă-mi un singur motiv pentru care e imposibil, bombăni el.

– Vă pot da sute de motive, dar cel mai evident este că aş fi o soţie îngrozitoare.

Hugh se linişti. Apoi, foarte încet, se aşeză lângă ea.

– Ce naiba te face să spui asta?

– Nu sunt deloc femeia de care aveţi nevoie, milord. Amândoi ştim asta.

– Chiar ştim? Eu nu sunt de acord. Hugh o privea ameninţător. De fapt, am impresia că unul din noi este confuz.

– Ştiu, milord, dar încercaţi să nu fiţi prea agitat din pricina asta. Vă va veni mintea la cap în curând.

– Nu eu sunt cel confuz, Alice.

– Nu? întrebă ea uimită.

– Nu. El o privea cu răceală. Ce te face să crezi că nu ai fi o nevastă bună pentru mine?

– Dar este evident, milord, replică ea scandalizată.

– Nu pentru mine.

– Nu pot să vă ofer nimic. Dar în calitate de senior, ar trebui să vă însuraţi cu moştenitoarea unei averi importante.

– Nu am nevoie de o moştenitoare, zise el ridicând din umeri.

– E oare vorba de un joc răutăcios, milord?

– Eu nu mă joc. Chiar sunt convins că ai fi o nevastă bună şi vreau să fac din înţelegerea noastră o logodnă adevărată. Care este problema?

Ea îşi dădu seama dintr-odată. Miji ochii.

– Aţi ajuns la această decizie doar pentru că sunt convenabilă, milord?

– Acesta este doar unul dintr-un lung şir de motive, o linişti el.

Alice avu o pornire de nestăpânit de a-l lovi în picior. Se stăpâni cu un mare efort, mai ales că, în situaţia respectivă, un asemenea gest n-ar fi fost practic.

– Care sunt celelalte motive, spuneţi-mi, vă rog, murmură ea printre dinţi.

Lui nu i se păru nimic ciudat la tonul vocii ei. Din contră, luă întrebarea de bună.

– Din ceea ce am observat la tine în ultimele trei zile, Alice, este evident că înţelegi foarte bine ce înseamnă loialitatea, datoria şi onoarea.

– Ce v-a dat impresia asta?

– Felul în care te-ai luptat din răsputeri să aperi viitorul fratelui tău.

– Înţeleg. Altceva?

– Eşti o fire inteligentă şi practică. Admir asta la o femeie. Sau la oricine altcineva, ca să fiu cinstit.

– Vă rog să continuaţi, milord.

– Pari să fii expertă în menaj. Lui Hugh începuse să-i placă subiectul. Pun mare preţ pe abilităţile profesionale de orice fel. Cred în angajarea celor mai buni meseriaşi şi a celor mai talentaţi administratori, de exemplu.

– Nu vă opriţi, milord. Alice abia putea să vorbească. E fascinant ce spuneţi.

– Eşti evident sănătoasă şi puternică. Şi asta este important, desigur.

– Într-adevăr. Avea să-l sugrume, se hotărî ea. Mai este şi altceva?

El ridică din umeri.

– Cred că asta e tot. În afara faptului că eşti liberă să te căsătoreşti, aşa cum sunt şi eu. Şi suntem deja logodiţi. Prin urmare, totul e simplu şi direct.

– Eficient şi convenabil.

– Da. Hugh părea mulţumit de modul inteligent în care ea rezumase situaţia.

– Milord, vă informez că nu mi se pare deloc o mare afacere să ne căsătorim doar pentru că pot conduce o gospodărie şi pentru că se întâmplă să fiu convenabilă.

– De ce? se interesă el încruntat.

„Pentru că dacă e să mă căsătoresc, vreau să fie din iubire", şopti inima ei. Alice înăbuşi acest răspuns lipsit de logică. Hugh nu l-ar fi înţeles.

– Pentru că e o abordare lipsită de căldură.

– Lipsită de căldură? Hugh părea speriat. Prostii. Este foarte rezonabilă.

– Rezonabilă?

– Da. Mie mi se pare că noi doi ne aflăm în neobişnuita situaţie de a fi liberi să luăm propria decizie într-o astfel de problemă. Această decizie va fi bazată pe o cunoaştere practică a temperamentului şi a abilităţilor celuilalt. Gândeşte-te la asta ca la o continuare firească a înţelegerii noastre, Alice.

Tânăra femeie simţi cum începea să fiarbă.

– Dar eu aveam planuri să intru într-o mănăstire. Intenţionasem să mă dedic studiului filosofiei naturale.

– Poţi să studiezi filosofia naturală şi fiindu-mi nevastă, spuse Hugh pe un ton catifelat, extrem de seducător. Vei avea atât timpul necesar, cât şi mijloacele financiare să-ţi continui cercetările, dacă ne căsătorim.

– Hmmm...

– Gândeşte-te, Alice, susură el de parcă i-ar fi oferit un sipet cu nestemate. Vei avea posibilităţi nelimitate de a cumpăra cărţi, astrolabi şi aparate de alchimist. Vei putea să colecţionezi toate pietrele stranii care îţi vor atrage atenţia. Poţi să ai câte insecte uscate vrei. Poţi să-ţi umpli odaia de studiu până în tavan cu ele, în ce mă priveşte.

– Milord, nu ştiu ce să răspund. Totul mi se învârte în cap. Nu cred că mi-am revenit din sărutările dumneavoastră. Ar fi mai bine să plecaţi.

Hugh ezită preţ de o clipă tensionată. Alice îşi ţinu respiraţia, simţind lupta care se ducea înăuntrul lui. „Este un om pasional", se gândi ea.

Dar îşi controla perfect acea pasiune.

– Dacă asta doreşti. Se ridică de pe aşternut cu graţia unui prădător. Gândeşte-te la ce-am spus, Alice. Noi doi ne-am potrivi bine. Pot să-ţi ofer tot ce-ţi oferă mănăstirea şi încă pe-atât.

– Milord, sper că îmi veţi acorda timp destul să analizez această ofertă. Alice se jucă încurcată cu rochia ei în timp ce se ridica în picioare. Se simţea ciufulită, şifonată şi foarte nemulţumită. Totul se întâmplă mult prea rapid.

Hugh îşi îngustă ochii. Arăta de parcă ar fi vrut să se certe cu ea. În schimb, îi atinse uşor gura cu a lui. În această atingere trecătoare, Alice putu să-i perceapă forţa lăuntrică neabătută. Se cutremură.

– Foarte bine. Nu este nevoie să-mi dai răspunsul acum. Te mai poţi gândi.

– Vă mulţumesc, milord. Se întreba dacă el observase sarcasmul din vocea ei.

– Dar nu te gândi prea mult timp, o sfătui Hugh. Nu am timp de pierdut cu fleacurile. Sunt multe de făcut la Scarcliffe. Am nevoie de o nevastă care să fie şi un partener de afaceri pe care să te poţi baza.

Plecă înainte ca Alice să apuce să-i verse carafa de vin în cap.

Se consolă la gândul că va avea alte ocazii să facă asta.

capitolul 9

Hugh nu-şi dăduse seama cât de mohorât era satul Scarcliffe până ce nu intră în el călare, trei zile mai târziu, împreună cu Alice. Acolo se născuse. Era acum locul în care intenţiona să făurească un viitor pentru sine şi pentru urmaşii săi. Nu i se păruse la fel de cenuşiu când plecase în căutarea cristalului verde, cu puţin timp în urmă.

Refuzând să vadă realitatea înconjurătoare, se gândea la felul în care avea să arate domeniul în viitor.

Avea planuri măreţe. Peste un an sau doi, Scarcliffe avea să strălucească precum o bijuterie de preţ. Câmpurile aveau să dea pe dinafară de belşugul recoltelor. Lâna oilor avea să fie groasă şi moale. Bordeiele aveau să fie curate şi bine întreţinute. Sătenii aveau să fie mulţumiţi, prosperi şi bine hrăniţi.

Dar astăzi era forțat să-l privească prin ochii lui Alice și să constate că satul semăna mai mult cu o bucată de cărbune decât cu o nestemată șlefuită.

Hugh, care de obicei nu acorda nici o atenție micilor neplăceri de felul vremii proaste, era iritat că plouase de curând. Cerul amenințător, de plumb, nu îmbunătățea cu nimic farmecul satului Scarcliffe. Fortăreața însăși, care se ridica amenințătoare dincolo de sat, era ascunsă de un giulgiu de ceață gri.

Se uită neliniștit la Alice încercând să ghicească reacția ei la vederea noilor lui pământuri, însă ea nu-i observă îngrijorarea.

Era suplă și grațioasă în șa. Părul ei roșu ca o flăcă-ră puternică, veselă, părea capabil să îndepărteze pâcla care îi înconjura. Era concentrată să examineze satul cu obișnuita ei curiozitate, făcându-l pe Hugh să se întrebe dacă era îngrozită, dezgustată sau disprețuitoare.

Având în vedere priveliștea mohorâtă oferită de Scarcliffe, era posibil ca ea să treacă prin toate cele trei sentimente. Până la urmă, doamna era prea mofturoasă ca să mănânce în sala de mese a bărbaților. Dădea porunci ca felurile destinate ei să fie gătite special, iar hainele păreau să-i fie mereu curate și plăcut mirositoare.

Fără îndoială, aceste câmpuri goale și sătucul deprimant îi erau dezagreabile.

Hugh fu nevoit să admită că murdara adunătură de bordeie cu acoperiș de stuf, cele mai multe având nevoie de reparații, împreună cu țarcurile lor pentru capre și cocinile, nu ofereau o priveliște care să te încânte. Aerul după-amiezii era încărcat. Încărcat de duhoarea inconfundabilă a șanțului unde putrezea de ani de zile gunoiul. Zidul dărăpănat de piatră care înconjura mica mănăstire și biserica era dovada unei neglijențe îndelungate. Ploaia recentă nu curățase deloc Scarcliffe. Adâncise doar noroiul de pe unica stradă desfundată.

Hugh își încleștă dinții. Dacă Alice nu era deosebit de impresionată de felul în care arăta satul și câmpurile din preajmă, avea să fie îngrozită de felul în care arăta fortăreața. Își spuse că avea să se ocupe de această problemă mai târziu. Deocamdată, avea de făcut un anunț,

unul care să fie auzit de-a lungul și de-a latul stăpânirilor sale și în cetățile vecinilor săi. Toți aveau să știe că Hugh cel Neînduplecat se întorsese cu dovada că era stăpân de drept la Scarcliffe.

Își solicitase trupele la maximum, hotărât să ajungă în ziua de târg. Așa cum anticipase, aproape toți sătenii se adunaseră pe ulița îngustă să fie martori la întoarcerea triumfală a noului lor stăpân.

„Acesta ar trebui să fie un moment de satisfacție enormă", se gândi Hugh. Acum le avea pe toate. Recuperase cristalul verde și se logodise cu o doamnă corespunzătoare. Era gata să se așeze la casa lui ca stăpân la Scarcliffe.

Dar lucrurile nu mergeau fără piedici, așa cum plănuise, și asta îl neliniștea.

Se spunea despre el că era talentat la stratageme. Unii susțineau chiar că avea abilitățile unui mag în această privință. Dar ceva mersese foarte prost noaptea trecută, când insistase ca Alice să accepte logodna lor ca pe un fapt real.

Încă se resimțea în urma loviturii pe care ea i-o dăduse fără să bănuiască. Se purtase de parcă ar fi preferat mănăstirea decât să împartă cu el patul conjugal.

Aceste vești nu-i picaseră bine, mai ales că ar fi fost gata să treacă prin infern dacă asta ar fi însemnat o șansă de a termina ceea ce începuse între coapsele ei catifelate.

Corpul lui devenea tensionat și dur de fiecare dată când își amintea felul cum ea îi tremurase în brațe. Fusese bântuit de astfel de gânduri în cea mai mare parte a călătoriei, astfel că își petrecuse timpul într-o stare foarte neconfortabilă.

Să o lase pe Alice singură în acea noapte și în cele două nopți care urmară îi ceru mai mult efort eroic decât o duzină de asalturi la turnir. Ceea ce îl enerva cel mai mult era că, în inocența ei, tânăra femeie nu aprecia de câtă stăpânire de sine trebuise el să dea dovadă. De fapt, natura explozivă a propriilor nevoi îl speria de-a dreptul, fără a-i micșora însă dorința.

Să-şi recunoască pofta lacomă pentru corpul dulce şi cald al lui Alice fusese unul dintre lucrurile cele mai grele pe care trebuise să le facă.

Îşi petrecuse ultimele trei nopţi privind stelele, încercând să născocească scuze pentru nevoia lui profundă de a o poseda. Existau motive logice pentru turbarea din sângele lui, şi le enumerase pe toate de parcă ar fi calculat sume pe abac.

De prea multă vreme nu mai fusese cu o femeie.

Întotdeauna fusese atras de lucrurile stranii, iar Alice era cu adevărat unică.

Reflexiile pasionale din ochii ei verzi constituiau o promisiune de neocolit.

Atingerea ei fusese similară cu atingerea inimii unei furtuni.

Erau suficiente motive care să explice de ce nu i se mai domolea excitarea. Spre deosebire de abacul lui însă, care îi oferea mereu răspunsuri mulţumitoare, nici una din aceste explicaţii nu izbutise să-i atenueze posomoreala, ba dimpotrivă, îl mâhniseră şi mai tare.

Oricum ar fi analizat situaţia, era obligat să ajungă la aceeaşi concluzie. O dorea pe Alice cu o intensitate periculoasă. Trebuia să fie mai atent pe viitor. De asemenea, avea nevoie să găsească o modalitate de a o lămuri să accepte concretizarea logodnei.

– O doamnă. Aduce o doamnă de seamă cu el.

– Poate o soţie.

– Nu trăgeam nădejde să-l mai văd. Credeam că o să fie ucis, cum li s-a întâmplat şi ălorlalţi.

Murmurul excitat al mulţimii îl întrerupse pe Hugh din reverie.

Oamenii se întorceau unii spre alţii ca să exclame de uimire, de parcă ar fi fost martori la înfăptuirea unei minuni, nu doar la simpla întoarcere acasă a stăpânului lor.

Stareţa Joan şi o mână de călugăriţe ieşiră în poarta mănăstirii. Ochii lor o ţintuiră direct pe Alice. Una dintre femei se aplecă să şoptească ceva în urechea femeii înalte care stătea lângă stareţă, iar aceasta dădu din cap

aprobare. Doar ea părea surprinsă în mod neplăcut de alaiul care-şi făcea intrarea în sat.

Hugh o privi în treacăt şi o recunoscu pe vindecătoare, o femeie numită Katherine. Era o doamnă cu o mină melancolică, sobră, care părea să fie bine trecută de patruzeci de ani. O cunoscuse în noaptea în care stareţa Joan trimisese după el să-l informeze că piatra verde fusese furată.

Se ruga să nu aibă vreodată nevoie de serviciile ei profesionale. Nu-i prea surâdea ideea de a fi tratat de o vindecătoare cu o mină atât de pesimistă.

Ridică o mână pentru a-şi opri oamenii. Când se linişti zgomotul copitelor şi al roţilor de căruţă, îşi îndemnă calul încet spre stareţă.

Joan îl aştepta cu un zâmbet alcătuit din părţi egale de uşurare şi simpatie.

Era doar la câţiva paşi de poarta mănăstirii când un trup sfrijit, ascuns într-un veşmânt cafeniu de călugăr, ţâşni din mulţime. Gluga rasei îi ascundea faţa, dar Hugh îşi înghiţi cuvintele când îl recunoscu pe Calvert de Oxwick. Sperase ca acest călugăr rătăcitor să fi plecat deja până la întoarcerea sa şi a oamenilor săi.

– Milord, vă urez bun venit la Scarcliffe, intonă Calvert pe o voce piţigăiată care îţi zgâria auzul. Slavă Domnului că v-aţi întors în viaţă.

– Nu aveam nici o intenţie să mă întorc altfel. Hugh îşi struni calul şi aşteptă să aibă atenţia tuturor. Adu piatra, Sir Dunstan, să vadă toţi că a fost înapoiată în siguranţă la Scarcliffe.

– Piatra, băigui cineva. A găsit piatra!

O tăcere neaşteptată cuprinse mulţimea.

– Prea bine, stăpâne, zise Dunstan înaintând. Avea un mic sipet de lemn legat de oblâncul şeii.

Un icnet de nerăbdare străbătu gloata de privitori. Toţi ochii erau ţintuiţi pe sipet. Cu mişcări ceremonioase, potrivite situaţiei, Dunstan descuie sipetul, ridică încet capacul şi îi dezvălui conţinutul.

Cristalul verde străluci deloc impresionant în lumina păcloasă.

Liniştea apăsătoare fu spartă de un urlet de bucurie. Căciuli zburară în aer.

– Ştiam că ăsta e stăpânul nostru adevărat. Fierarul îşi lovi barosul de forjă, zgomotul izbiturii amestecându-se cu dangătul clopotelor bisericii.

– E cristalul, într-adevăr, rânji morarul John către soţia lui. Lordul Hugh l-a înapoiat, aşa cum zice şi legenda.

Mezinul lui, un băiat de patru ani, numit Micul John, ţopăia bătând din palme.

– L-a găsit! Lordul Hugh l-a găsit!

– Lordul Hugh a recuperat piatra, ţipă un alt băiat cu veselie spre prietenul său. Toate o să fie bine acum, aşa mi-a zis tata.

În plin tărăboi, stareţa Joan ieşi din umbra porţii. Era o femeie de vârstă mijlocie, cu trăsături bine definite şi ochi albaştri calzi, veseli.

– Milord, sunt încântată să văd că aţi avut succes în expediţia dumneavoastră de recuperare a pietrei.

– Ascultaţi-mă, oameni buni din Scarcliffe, li se adresă Hugh cu o voce suficient de puternică încât să fie auzită până la casa berarului din partea cealaltă a străzii. Legenda s-a împlinit. Am recuperat cristalul verde şi jur să-l păstrez în siguranţă. Aşa cum am să apăr şi siguranţa Scarcliffe-ului şi a locuitorilor săi. Nu am adus doar piatra cu mine, continuă el reducând la tăcere chiotele de aprobare, ci şi pe logodnica mea, Lady Alice. Vă cer să-i uraţi bun venit. Viitorul meu şi al vostru este acum legat de al Domniei Sale.

Alice se înfioră şi îl străpunse cu privirea, dar nu rosti nici o vorbă. Orice ar fi avut de spus s-ar fi pierdut sub urletele de entuziasm ale sătenilor.

Ochii de foc ai lui Calvert se aprinseră în umbra glugii, însă Hugh îl ignoră. Era mai preocupat de reacţia lui Alice la această primire zgomotoasă.

Tânăra femeie îşi reveni rapid şi oferi mulţimii un zâmbet graţios.

– Vă mulţumesc pentru bunătate, spuse ea cu o mare stăpânire de sine.

Calvert îşi dădu gluga pe spate, arătându-şi chipul slab, cadaveric, şi ochii negri arzători. Îşi ridică toiagul pentru a capta atenţia celor din jur.

– Ascultă-mă, fiică a Evei. O fixă pe Alice cu privirea lui învăpăiată. Mă voi ruga să fii o soţie supusă şi la locul ei pentru Lordul Hugh. Cum nu există preot în sat, eu însumi te voi instrui şi te voi îndruma în sarcinile de nevastă.

– Nu va fi nevoie, replică Alice cu răceală.

Calvert, fără a-i da atenţie, îndreptă spre ea un deget scheletic.

– Sub călăuzirea mea vei deveni cea mai respectată dintre neveste, nici certăreaţă, nici plină de mofturi. Cuviincioasă în felul în care se îmbracă şi deloc slobodă la vorbă. O nevastă care se bucură de poziţia ei la picioarele soţului. O nevastă care se va bucura să fie umilă în faţa domnului şi stăpânului ei.

Hugh era pe punctul să-l reducă la tăcere, când îi trecu prin cap o stratagemă mult mai interesantă. Avea să o lase pe Alice să se ocupe de Calvert. O femeie cu temperamentul ei trebuia să-şi exerseze numeroasele abilităţi şi talente, altfel ar fi fost mereu nefericită. Mai mult, avea nevoie de respect şi de apreciere pentru acele abilităţi şi talente.

Hugh avea o puternică bănuială că Alice îi făcuse unchiului ei atâtea necazuri la Lingwood tocmai pentru că Ralf nu înţelesese cu adevărat cât de inteligentă şi capabilă era şi nu-i dăduse posibilitatea să se folosească de inteligenţa şi capacităţile ei. În loc să-i respecte aptitudinile, încercase să o trateze de parcă ar fi fost o servitoare.

El nu avea nici o intenţie să comită aceeaşi greşeală. Îşi făcuse o regulă din angajarea unor oameni competenţi cărora să le dea apoi autoritatea necesară pentru a-şi îndeplini sarcinile. Metoda fusese încununată de succes, aşa că nu vedea nici un motiv să nu o aplice şi în cazul soţiei. Prin urmare, acum aştepta încântat răspunsul lui Alice.

– Vă mulţumesc pentru generoasa ofertă, rosti ea pe un ton glacial, dar politicos, însă mi-e teamă că sunt

prea bătrână și prea obișnuită să fac lucrurile în felul meu ca să mai fiu instruită. Lordul Hugh trebuie să mă accepte așa cum sunt.

– Femeile cu părul roșu și ochii verzi au întotdeauna o limbă ascuțită, izbucni Calvert. Trebuie învățate să și-o țină în frâu.

– Doar un laș se teme de limba unei femei, zise ea mieros. Vă asigur că Lordul Hugh nu este un laș. Îndrăzniți să afirmați altceva?

Un murmur audibil însoți provocarea. Privitorii se apropiară.

Calvert, alb la față, îi aruncă lui Hugh o privire fugară și se întoarse la tirada lui.

– Nu-mi răstălmăciți cuvintele, doamnă. Este bine cunoscut că femeile cu păr de foc au o fire de scorpie.

– Am auzit spunându-se că, deși temperamentul lui Sir Hugh este dificil de ațâțat, seamănă cu o furtună dintre cele mai primejdioase atunci când este dezlănțuit, murmură Alice. Fără îndoială, un bărbat care posedă un asemenea temperament nu este nevoit să fugă de frica toanelor unei femei.

Calvert bolborosea de furie. Îi venea greu să-și găsească vorbele.

Hugh decise că această confruntare durase destul. Călugărul nu avea nici o șansă în fața lui Alice.

– Aveți dreptate, doamnă, spuse el. Mai mult de-atât, vă anunț că mai am și alte părți care pot fi ațâțate cu mult mai puțin efort decât e nevoie pentru temperamentul meu. Sper că veți găsi acele părți ca fiind mult mai distractive.

În mulțime izbucniră hohote de râs.

Alice se încruntă derutată. În mod clar, nu-i înțelesese pe loc aluzia. În clipa următoare se făcu stacojie la față.

– Serios acum, milord, șopti ea mustrător.

Între timp, chipul lui Calvert căpătase o nuanță purpurie îngrijorătoare. Pentru un moment, Hugh se întrebă dacă nu cumva ochii bulbucați aveau să-i iasă din orbite.

Monahul se încruntă revoltat la Alice și apoi se întoarse către Hugh.

– Fiți atent cu femeia nesupusă, milord. Așa o soață va aduce numai necazuri într-o gospodărie.

– Nici o grijă, zâmbi Hugh. Nu mi-e frică de limba logodnicei mele. De fapt, mi se pare că felul cum o folosește este... interesant.

Mai multe chicote se auziră dinspre săteni.

Calvert nu părea amuzat. Își agită toiagul înspre Hugh.

– Milord, fiți atent la ce spun. Vorbesc în calitatea mea de sfătuitor într-ale credinței. Dacă e să vă căsătoriți cu această femeie, trebuie să învățați întâi să o struniți. Viața vi se va preschimba într-un iad dacă această doamnă nu este învățată ce înseamnă o purtare cuviincioasă și potrivită.

Alice își dădu ochii peste cap, privind în înaltul cerului.

Hugh se uită la ea și își ridică vocea ca să poată fi auzit de toți.

– Fiți convinși că sunt dispus să o iau pe logodnica mea așa cum este ea. De fapt, intenționez să fac asta cu prima ocazie.

Se auziră din nou râsete, de data aceasta predominant masculine. Lui Hugh i se păru că o văzu pe stareța Joan suprimându-și un zâmbet. Majoritatea călugărițelor adunate în spatele ei zâmbeau larg. Singura excepție era Katherine. Hugh se îndoia că ceva ar fi putut să-i modifice acesteia expresia solemnă.

Joan ridică o mână și toată lumea tăcu.

– Vă urez bun venit, milady, îi spuse ea lui Alice cu o voce limpede, calmă. Eu sunt stareța mănăstirii. Bunăstarea acestui lăcaș religios este strâns legată de bunăstarea feudei. Mă bucur să aflu că noul stăpân de la Scarcliffe a luat măsuri care să asigure viitorul acestor pământuri.

Pe neașteptate, Alice sări jos de pe buiestrașul său. Era deja pe pământ, pășind înspre Joan, înainte ca Hugh să-și fi dat seama de intențiile ei. El descălecă

încet, întrebându-se ce urma. Alice nu avea să fie niciodată previzibilă, își zise.

Tânăra femeie trecu pe lângă Calvert, de parcă acesta ar fi fost invizibil, apoi, spre marea surprindere a lui Hugh și a celorlalți, îngenunche grațios în noroi în fața lui Joan.

– Vă mulțumesc pentru primirea plină de amabilitate și vă rog să ne dați binecuvântarea seniorului, mie și tuturor locuitorilor acestor pământuri.

În murmurele de apreciere al celor din jur, Joan făcu semnul crucii.

– Aveți binecuvântarea și promisiunea mea de a vă ajuta în noile dumneavoastră îndatoriri, Lady Alice.

– Vă mulțumesc. Alice se ridică fără a-i păsa de noroiul care îi murdărise mantaua de călătorie.

Înaintând s-o apuce de braț, Hugh văzu fața lui Calvert schimonosindu-se într-o mască a furiei. Călugărul fusese în mod evident desconsiderat în fața tuturor de către noua stăpână a domeniului.

Triumful lui Alice fusese complet. Dăduse clar de înțeles, în ceea ce o privea, persoana care deținea cu adevărat autoritatea religioasă la Scarcliffe era starețа Joan, iar mesajul fusese recepționat de întreaga asistență.

Joan îl privi pe Hugh cu o urmă de îngrijorare în ochii mari.

– Piatra își va recăpăta locul în tezaurul mănăstirii, milord?

– Nu. Sarcina de a o păzi îmi revine. O voi duce în fortăreața Scarcliffe, unde va fi în siguranță.

– O idee excelentă, milord. Joan nu încercă să-și ascundă ușurarea. Sunt încântată să văd că piatra cea verde a ajuns în grija paznicului ei de drept.

Seniorul apucă ferm brațul logodnicei sale.

– A fost o călătorie lungă. Trebuie să-mi duc doamna în noua ei casă.

– Prea bine, milord. Joan se întoarse în refugiul oferit de poartă.

Hugh o ajută pe Alice să încalece și apoi se urcă și el în șa. Ridică brațul dând semn alaiului să pornească înspre fortăreață.

– Te-ai descurcat foarte bine, murmură el. Starеța este singura persoană de pe aceste pământuri în care sătenii au o fărâmă de încredere. Ea și călugărițele ei s-au ocupat de necesitățile de bază de aici cât timp s-au tot perindat foștii stăpâni.

– Cred că o să-mi placă foarte mult de ea. Dar nu pot să spun același lucru despre călugăr. O fi el om al lui Dumnezeu, dar mi se pare extrem de enervant.

– Nu ești singura. Cred că nici stareța Joan nu-l simpatizează, dar, în virtutea funcției, trebuie să-l tolereze. Nu-și precupețește zelul când e vorba să țină predici femeilor despre îndatoririle și slăbiciunile lor, nu-i așa?

– Mda. Am mai întâlnit oameni de teapa lui. Nu-i pasă de mântuirea femeilor. E pur și simplu înfricoșat de ele și caută să le reducă puterea suprimându-le entuziasmul prin mustrări și prelegeri acre.

– Fără îndoială, zâmbi Hugh.

Alice se încruntă la acest gând.

– Se pare că v-ați mulțumit oamenii prin felul în care ați îndeplinit cerințele legendei, milord.

– Da, o pacoste, dar s-a făcut. Acum pot să trec la lucruri mai importante.

– O pacoste, milord? Sprânceana lui Alice se ridică. Sunt zdrobită să aflu asta. Aș vrea să vă aduc aminte că, dacă nu ați fi fost obligat să plecați în căutarea pietrei verzi, nu m-ați fi întâlnit pe mine. Aveam impresia că sunteți foarte mulțumit că v-ați găsit o logodnică atât de eficientă și de convenabilă.

– Nu asta am vrut să spun. Mă refeream doar la întreaga tevatură cu blestematul ăsta de cristal, nu la tine.

– Deci sunt convenabilă și eficientă, până la urmă? O anumită răutate îi juca în ochi. Sunt ușurată să aflu asta. Nu aș vrea să cred că am eșuat să-mi îndeplinesc partea de înțelegere.

– Alice, mi se pare că încerci să mă hăituiești așa cum face un ogar mic cu un urs. Te avertizez, este un joc periculos.

Ea își drese discret glasul.

– Da, în fine; mai e și problema legendei locale despre care voiam să vă întreb.

- Ce anume?

- Aţi spus că pe lângă protejarea pietrei verzi, adevăratul stăpân de la Scarcliffe trebuie să descopere şi restul comorii.

- Da, şi ce-i cu asta?

- Este evident că v-aţi mulţumit oamenii reuşind să recuperaţi piatra verde. Dar cum veţi face să găsiţi locul în care se află şi celelalte pietre din Scarcliffe? Aveţi vreo idee unde s-ar putea afla?

- Am dubii în privinţa existenţei lor.

- Şi atunci, cum le veţi găsi? se miră ea.

- Nu sunt preocupat de acea parte a legendei, spuse Hugh nepăsător. Recuperarea pietrei verzi a fost lucrul cel mai important. Acum că am adus-o înapoi la Scarcliffe, sătenii vor presupune că, la un moment dat, voi îndeplini şi restul profeţiei. Nu e nici o grabă să o fac.

- La un moment dat, cineva îşi va da seama că nu aţi reuşit să găsiţi şi restul pietrelor, milord.

- Odată ce acest domeniu va fi înfloritor şi va prospera, nimănui nu-i va păsa de nişte pietre nenorocite. Dacă voi fi nevoit să fac rost de un sipet de pietricele colorate, o voi face şi pe-asta.

- Dar cum?

Hugh ridică din sprânceană, surprins de naivitatea ei.

- Pur şi simplu le voi cumpăra, desigur. Pot să-mi permit asta, la nevoie. Nu ar costa mai mult de vreo câteva lăzi cu mirodenii.

- Da, se poate, dar nu ar fi adevăratele pietre din Scarcliffe.

- Gândeşte-te, Alice, se răsti el pierzându-şi răbdarea. Nici un om în viaţă nu a văzut vreodată aşa-numitele pietre din Scarcliffe, în afara acestui cristal verde. Cine va şti diferenţa dintre nişte pietre colorate cumpărate de la un neguţător din Londra şi giuvaierurile din legendă?

Alice îl privi cu o expresie ciudată, un amestec de veneraţie şi admiraţie.

Hugh descoperi cu surprindere că îi plăcea acest lucru. Se bucură preţ de un moment de căldura care-l cuprinsese.

- Milord, doar un bărbat care este el însuşi legendă ar putea să trateze cu atâta aroganţă îndeplinirea condiţiilor altei legende.

- Mă crezi arogant? rânji el. Doar o femeie care nu se teme de puterea legendelor ar fi putut ajunge la o înţelegere cu un bărbat despre care se spune că este o legendă.

- V-am mărturisit că nu prea cred în legende, milord. Mă impresionează însă un bărbat atât de inteligent încât să inventeze poveşti pentru a înlocui bucăţelele lipsă din trecutul său.

- Îţi mulţumesc. Întotdeauna este plăcut să fii admirat pentru inteligenţa ta.

- Nu admir nimic mai mult ca inteligenţa ascuţită, milord. Alice se întrerupse, holbându-se direct în ceaţă. Ochii ei se măriră. Pe rănile sfinţilor, aceea este fortăreaţa Scarcliffe?

Hugh îşi adună întreaga tărie şi privi edificiul de piatră care se întrezărea prin păclă.

- Da. Este Scarcliffe. Se opri ca să dea greutate cuvintelor. Noua dumneavoastră casă, doamnă.

- Pentru o vreme, spuse ea absent.

- Te obişnuieşti cu ea, o linişti el.

- Într-adevăr. Ea studie fortăreaţa cu ochi curioşi.

Hugh încerca să o privească în mod obiectiv. Se născuse acolo, dar nu avea nici o amintire.

După ce iubita lui fiică se otrăvise, bătrânul senior îşi luase nepotul pe atunci copil şi se mutaseră la o mătuşă văduvă din nord. Bunicului îi pierise orice dorinţă de a se ocupa de administrarea Scarcliffe-ului. Gândurile lui se concentraseră doar pe răzbunare. La moartea lui, Scarcliffe a ajuns pe mâini străine. Multe mâini străine. Scarcliffe a continuat apoi să decadă sub stăpânirea succesivă a lorzilor lacomi şi neglijenţi.

Fortăreaţa în sine era o construcţie de piatră întunecată care se proiecta pe fundalul unor dealuri mohorâte. Se spunea că primul stăpân îşi dorise ca structura să

reziste până la sfârşitul lumii, şi după toate aparenţele aşteptările aveau să-i fie îndeplinite.

La construcţie se folosise o piatră neagră, neobişnuită. Nici unul dintre cei pe care îi întrebase Hugh nu ştiuse să-i spună din ce carieră provenea. Unii povesteau că blocurile imense de culoarea onixului fuseseră tăiate din stânca nenumăratelor peşteri din apropiere. Alţii credeau că fuseseră aduse din ţări îndepărtate.

– Cine a construit această fortăreaţă? întrebă Alice cu o voce îmblânzită de uimire.

– Un anume Rondale.

– Un strămoş de-al dumneavoastră?

– Da. Bunicul mamei mele. Se spune că el ar fi pierdut pietrele din Scarcliffe. Potrivit legendei, le-a ascuns în peşteri şi apoi nu a mai fost în stare să le găsească.

– Ce s-a întâmplat cu el?

– Din ce spune povestea, a intrat de multe ori în peşteri în căutarea comorii. Hugh ridică din umeri. Ultima oară când a făcut asta, nu a mai ieşit.

– E o fortăreaţă neobişnuită, remarcă Alice.

– O fortăreaţă impunătoare, solidă, care poate rezista oricărui asediu, o completă el cu mândrie.

– Îmi aminteşte de castelele fermecate din poemele trubadurilor. Genul de edificiu pe care cavalerii Mesei Rotunde îl întâlneau în mijlocul unei păduri vrăjite. Cu siguranţă are aspectul unei fortăreţe aflate sub puterea unui mag.

„O detestă", îşi zise Hugh. Gândul acesta îl afectă profund.

capitolul 10

În dimineaţa următoare, Alice şterse praful de pe noua ei masă de lucru şi se aşeză în spatele ei. Privi în jur cu un sentiment de satisfacţie.

Odaia pe care şi-o alesese se afla la ultimul etaj al fortăreţei. Era spaţioasă şi surprinzător de bine luminată, iar proporţiile ei aveau o anume graţie. Era o încăpere potrivită pentru cercetările ei de filosofie naturală.

Cărţile şi sipetele cu pietre, insectarul şi instrumentele de alchimist fuseseră despachetate şi aranjate cu grijă pe rafturile şi mesele de lucru din apropiere. Astrolabul se afla pe pervaz. Cristalul verde era aşezat pe colţul mesei.

În mod curios, se simţea ca acasă. În toate lunile pe care le petrecuse la Lingwood, niciodată nu avusese acest sentiment. Putea să fie fericită aici, îşi dădu seama. Tot ce trebuia să facă era să accepte oferta de a transforma o relaţie de amiciţie într-una de logodnă adevărată.

Tot ce trebuia să facă era să se mărite cu Hugh cel Neînduplecat.

Tot ce trebuia să facă era să-l ia de soţ pe un bărbat care în mod evident preţuia eficienţa şi confortul mai mult decât preţuia iubirea. Nici măcar nu era sigură că Hugh credea în iubire.

Îi veniră deodată în minte amintiri cu mama ei, avertizând-o tacit.

„Şi Helen crezuse că putea învăţa un bărbat să iubească", se gândi cu tristeţe. Însă mama ei se înşelase.

Alice ştia că aceasta fusese odată o femeie caldă şi plină de energie, o femeie îndrăgostită cu pasiune de soţul ei. Dar Bernard reuşise să ucidă acea iubire tratând-o cu asprime şi refuzând să-i întoarcă sentimentul.

Helen se măritase cu un bărbat care nu învăţase niciodată să o iubească. Plătise un preţ piperat, la fel şi copiii ei.

Alice privi îndreptarul scris de mama ei. Uneori aproape că ura această carte. Conţinea multă învăţătură, rezultatul unor cercetări ample şi al corespondenţei cu savanţi din toată Europa, însă copiii avuseseră de suferit din cauza acestei aplecări înspre studiu. Spre sfârşitul vieţii lui Helen, îndreptarul îi captase din ce în ce mai mult atenţia şi devotamentul. Rămăsese foarte puţin pentru Alice şi fratele ei.

Se ridică în picioare şi păşi încet spre geam. Dealurile pietroase şi sumbre înconjurau fortăreaţa într-o manieră ce putea fi văzută deopotrivă ca ameninţătoare şi protectoare.